

Her şey, yasaklı bir bekleyişin
ateşli bir hikâyeye dönüşmesiyle başladı.

Benimle Bekle

AMY DAWS

Benimle Bekle

AMY DAWS

Her aşk hızlı başlamazdı.

Bazıları sessizce, güvenle ve fark edemeden büyürdü.

Kate Smith'in bir sorunu vardı. Kelimeleri tükenmişti.

Uluslararası çoksatan serisinin son kitabını yazması gerekiyordu; ancak tek bir cümle bile kuramıyordu. Çareyi ilhamın kapısını aralayacağını düşündüğü yere gitmekte buldu:

Bir araç servisinin bekleme salonu.

Miles Hudson'in sade bir hayatı vardı. İşine odaklanır, insanlara yardımcı olur, gereksiz karmaşadan uzak dururdu. Her gün aynı saatte gelip kahvesiyle beraber bir köşeye çekilen gizemli kızıl saçlı kadını fark etmesiyle düzeni değişecekti.

Kate oraya yazabilmek için gıtmıştı.

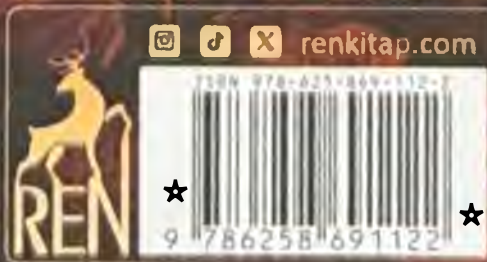
Miles yalnızca yardımcı olmayı amaçlamıştı.

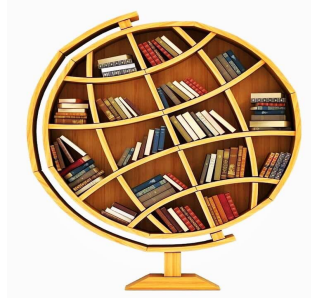
Masum bir sohbetle başlayan yakınlıkları zamanla fikir ortaklığına dönüştü. Ardından güçlü bir alışkanlığa büründü. Aralarındaki bağın arkadaşlıktan öteye geçtiğini anlamaları uzun sürmeyecekti.

Insan bazen en çok kaybetmekten korkacağı şeyi bir anda bulurdu. Asıl soru şuydu: Korkusuna rağmen kalbini koruyabilir miydi?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

AMY DAWS

Benimle Bekle

Düzenleme

Ny.özlem

BENİMLE BEKLE
AMY DAWS

Özgün Adı: Wait With Me
Çeviren: Doğa Şarlayan

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Fulya Yıldız
Son Okuma: Şevval Akkaya
Kapak Tasarım: Mertcan Ermiş
Grafik Tasarım: Ren Kitap

Basım Tarihi: Mart 2026
ISBN: 978-625-8691-12-2
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2026 Ren Kitap
© Copyright 2018 by Amy Daws

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok.*No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 C
Zeytinburnu-İstanbul
Sertifika No: 43087

www.renkitap.com

AMY DAWS

Benimle Bekle

Çeviren: Doğa Şarlayan

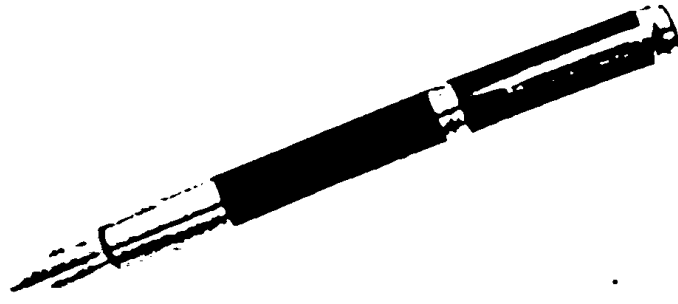

Bu kitap, gerçek olaylardan esinlenilerek yazılmıştır.

Ateşli ve romantik kısımları hariç.

Benim hayatım o kadar da heyecanlı değil.

I. BÖLÜM

Kate

Kate Smith. Adım gerçekten Kate Smith. Ailem şöyle bir allayıp pullayıp bana Katherine veya Katelyn ismini koymayı bile akıl edememiş. Ya da Tanrım, keşke Katarina gibi egzotik bir isim koysalardı... Hayatım çok farklı olabilirdi★

Hatta Katie'ye bile razı olabilirdim. Katie, kulağa biraz daha eğlenceli biri gibi geliyordu. Belki.

Ancak hayır... Ben sadece Kate'tim.

Longmont, Colorado'da yaşayan beş kişilik bir ailenin en büyük çocuğuydum. Annem ile babam kırk yılı aşkın süredir evlilerdi ve hâlâ büyülü bir şekilde birbirlerini seviyorlardı. Benden küçük iki erkek kardeşim gidip iki kız kardeşle evlenmişti. Bu iki mükemmel çift ile onların biricik yavruları çocukluğumuzun geçtiği evin iki blok ilerisinde yaşıyorlardı. Annemle babam her cuma gecesi torunlarına bebek bakıcılığı yapıyor; böylece erkek kardeşlerim iyi Hristiyan kocalar gibi ateşli karılarına şarap içirip yemek yedirebiliyorlardı.

Peki ya sıkıcı, neredeyse otuzuna merdiven dayamış Kate ne yapıyordu?

Porno yazıyordu.

Bir lastik dükkânında.

Boulder, Colorado'da.

“Affedersin ama yüzün çok tanıdık geliyor,” dedi altmışlı yaşlarının ortalarındaki bir kadın, yüzünde uçarı bir ifadeyle. Kadının tatlı, tombul görüntüsü bana eski bir filmdeki iyilik perisini hatırlatmıştı. Büyükanneye benzeyen türden bir periydi tabii; *Harry Potter*'dan bir karaktere benzeyen türden değildi.

Ellerimi hararetle yazmaya devam ettiğim dizüstü bilgisayarımın klavyesinden kaldırıp kulaklıklarımı çıkardım. “Pardon... ne?”

Kadın hızla gözlerini kırıştırdı. “Hastanede mi çalışıyorsun?”

Ona nazik bir gülümsemeyle baktım. “Hayır, maalesef çalışmıyorum.”

“Bir diş kliniğinde mi çalışıyorsun?”

“Hayır.”

“Bir veterinerde o zaman? Kesinlikle bu olmalı. Çok tanıdık geliyorsun. Ben Betty. Fino köpeğimin adı da Misty, hani şu siyah olan.”

Tekrar gülümsedim ve kadına acıyarak konuştum. “Hayır. Üzgünüm, Betty. Veteriner kliniğinde çalışmıyorum. Ben bir yazarım. Belki kitaplarımı okumuşsundur.”

Gözleri parladı. “Ah, adın ne?”

“Mercedes Lee Loveletter takma adıyla yazıyorum.” Kendimden emin bir şekilde cevap vermiştim. *Beni yargılamayın! Sıkıcı ismime duyduğum bir ömürlük nefreti telafi etmeye çalışıyorum.*

“Hristiyan romantizmi mi?” diye sordu Betty. Ümitli bir heyecanla elini kalbine götürdü.

“Hayır,” diye cevap verdim. Hayal kırıklığım yüzümün her yanından okunuyordu.

“Ah... Amiş* mi? Amiş romanlarını ne de çok severim.”

Derin bir nefes aldım. “Kesinlikle Amiş değil.” Betty de kesinlikle benim tarzım biri değildi. Tahmin etmeliydim ama açık seçik cinsel içeriklerden hoşlanan ninelerin sayısını bilseniz şaşırırdınız.

Kaşlarını çatıp bilgisayarına baktı. “Şimdi de yazıyor musun?”

“Evet.” Omzumun üzerinden bakmak için harekete geçtiğinde dizüstü bilgisayarımı kucakladım.

“Bakabilir miyim?” diye sordu omzuma değdiğinde. Vanilya kokusu her tarafını sarmıştı.

“Maalesef devam eden çalışmalarımı kimsenin görmesine izin vermiyorum... bir editörün dokunuşuna ihtiyaçları var.”
Ayrıca muhtemelen felç geçirirsin.

“Dün de buradaydın, değil mi?” diye sordu merakla.

Sırtımı dikleştirdim. “Evet, neden sordun?”

“Önceki gün de buradaydın?”

Gergince etrafıma baktım. “Pekâlâ, sorun nedir? Seni buraya yönetim mi gönderdi?”

Gözleri kocaman olmuştu. “Ah, hayır, hayır. Ben sadece fırıncıyım.”

Aniden farkına vardım. Dün onun birkaç tava getirdiğini görmüştüm. “Fırıncı Betty!” diye bağırdım, sanki o benim hep özlediğim, uzun zamandır görmediğim büyükannemmiş gibi. “Kurabiyeleri sen yapıyorsun!”

* Amiş, ABD’nin Pensilvanya ve Ortabatı eyaletlerinde yaygın olan tutucu bir Hristiyan mezhebidir. –ç.n.

Gururla gülümsediğinde ona sarılmak istedim ama lanet olsun, bu muhtemelen çok erken olurdu. “Evet, kurabiyeleri ben yapıyorum. Normalde haftada bir kez gelirim ama son zamanlarda yeni ürünün nasıl karşılandığını görmek için sık sık uğruyorum.”

“Çörekler!” diye bağırdım ve sakinleşmeye çalışarak başımı salladım. “Vay canına, o çörekler çok lezzetli.”

“Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?” Resmen gururla parlıyordu. Tanrım, patlayacakmış gibi görünüyordu.

“Ah, evet,” diye cevap verdim. “Onları sabahları *espresso*’ma batırıyorum. İkisinin kombinasyonu insanın hayatını değiştirir. Neredeyse öğleden sonraları içtiğim karamelli bademli *latte*’ye batırdığım beyaz çikolata parçacıklı kurabiyeler kadar güzeller.”

Mutlulukla kıkırdadı. “Danimarka çöreğini denedin mi?”

“Onları görmedim!” Heyeccandan neredeyse çığlık atacaktım ancak kendimi tutmaya çalıştım. *Kahretsin, Danimarka çörekleri mi var? Hepsini hangi pislik yiyor?* “Buraya genelde on gibi geliyor. O zamana kadar bitiyor olmalılar.”

“Ah, bu iyiye işaret!” diye kıkırdadı, ardından kaşlarını çattı. “Kaç gündür buraya geliyorsun? Arabanda korkunç bir sorun mu var? Eminim sana kiralık bir araç ayarlayabilirler.”

Tüylerim anında diken diken oldu. İşte bu yüzden çalışanlarla *konuşmuyorsun, Kate! Dikkat çekmemen gerekiyordu, büyülü fırıncı büyükanneyle sohbet etmen değil!* Derin bir nefes aldım ve gözünün içine baka baka yalan söylemeye başladım. “Aslında ben bir yazar değilim, Betty. Sır tutabilir misin?” Ciddi ifadem karşısında gözleri irileşti. Hevesle başını sallamadan önce kimsenin bizi duymadığından emin olmak için etrafına bakındı.

Bu haftalardır hazırlandığın an, Kate. Söyle gitsin. “Bu firmayla çalışıyorum. Bu şubedeki hizmet konusunda endişe-

lerimiz vardı. Bu yüzden durumu kontrol etmem için birkaç haftalığına beni buraya gönderdiler.”

“Ah ama daha önce hiç şikâyet duymadım! Resepsiyondaki beycfendileri de çok seviyorum. Her zaman çok cana yakınlar ve çikolata parçacıklı kurabiyelerime de bayılıyorlar.”

“Bence çikolata parçacıklı kurabiyelerine herkes bayılıyor,” diye cevap verdim, bilmiş bir şekilde göz kırparak. “Ama senden buradaki varlığımı bir sır olarak tutmanı rica etmeliyim. Bu şubenin günlük müşteri hizmetlerini görmeyi gerçekten çok istiyoruz, böylece gerekli iyileştirmeleri yapabiliriz.”

Yavaşça başını salladı. Belli ki gizli görevime dahil olduğu için heyecanlanmıştı. “Anlıyorum.” *Muhtemel bir ispiyoncuğu sağlama aldım.*

“Sağduyun için teşekkür ederim.” Oldukça kurumsal bir tavırla elini sıkmak için uzandım ancak elim yapış yapış, pörsümüş bir erişte gibi hissettirdi. “Seninle tanışmak güzeldi, Betty. Böyle çalışmaya devam et. Seninle ilgili hiçbir endişemiz yok.”

Göz kırpmamla birlikte Betty yüzünde ciddi bir ifadeyle ayaklarını sürüyerek uzaklaştı. Önüme dönüp derin bir nefes aldım. Yakalanmama çok az kalmıştı. Çok az. Kimse burada olduğumu fark etmeden önce bu kitabı bitirmeliydim.

Dizüstü bilgisayarımı yeniden açtım ve erotik *Bed’n Breakfast* serimin beşinci kitabını yazmaya kaldığım yerden devam ettim. Bu kitap, kısa süre önce *Passionflix* tarafından filmi çekilmesi için teklif verilen ve bir gecede uluslararası çok satanlar listesine giren kitabımın yarattığı sansasyonun bir ürünüydü. Hayranlarım okumak için can atıyordu. Aklım ise bana bu kitabı çıkarmak için katlanmam gereken büyük zorlukları hatırlatmaktan kendini alamıyordu.

Elbette, bazıları bir lastik dükkânının bekleme odasında erotik bir romantizm kitabı yazmanın alışılmadık olduğunu söyleyebilirdi. Ancak *New York Times* Çok Satanlar listesine giren bir yazarsanız ve birdenbire zihninizdeki tüm kelimeler ile karakterler kaybolursa... biraz aşırı yöntemler kullanırdınız.

İşte tam da bu yüzden, yeni lastik takımım arabama takılırken bilgisayarına bomboş bakmaya hazır bir şekilde *Tire Depot* bekleme odasına girdiğim gün, kelimeler yeniden akmaya başladığında şaşkına dönmüştüm. Ciddi anlamda akıyorlardı. Bir sızıntı değildi, destansı boyutlarda bir seldi.

Bu kadar durgun bir dönemden sonra bu saçmalıktan vazgeçerek kaderi kışkırtmaya cesaret edememiştim. Şampiyonluk maçına çıkmak üzereyken galibiyet serisi yakalamış ödüllü bir sporcu gibiydim. Çoraplarımı yıkamayacak ya da bacaklarımı tıraş etmeyecektim. Aynı şeyleri yiyecek, aynı yollardan yürüyecek ve bu kitabı bitirene kadar her günümü lanet olası *Groundhog Day** gibi tekrarlayacaktım.

Bu sebeple sevgili *Tire Depot*'ta çalışmamın üçüncü haftasındaydım ve burada geçirdiğim süre boyunca çok fazla şey öğrenmiştim. *Tire Depot*'un bir lastik dükkânından çok daha fazlası olduğu gerçeği gibi. Öncelikle sadece lastik satmıyor; yağ değişimi, araba bakımı ve mekanik onarım yapıyorlardı. Geçen gün, müdürün boya ve cam haricinde her şeyi yaptıklarını söylediğini duymuştum. *Ne kadar harika, değil mi?*

Ancak dürüst olmak gerekirse buraya sadece ve sadece tek bir şey için geldiğimi itiraf etmeliydim:

Müşteri Memnuniyet Merkezi.

Yeni ana ofisim olarak da bilinen *Tire Depot* bekleme odası.

* *Groundhog Day*, 1993 yılında sinemalarda gösterilmiş bir komedi filmidir. Zamansal bir döngüyü anlatır. -ç.n.

Üç hafta önce aracımı ilk kez buraya getirmiştım. Kasadaki adam bana köşedeki bekleme odasını işaret ettiğinde, on iki fincanlık kapasitesiyle içinde bayat kahve olan bir *Mr. Coffee** bulacağımı düşünmüştüm. Eğer şanslıysam, son kullanma tarihi bu yıl olan bir süt tozu da olurdu.

Köşeyi dönüp tuğladan bir şömine, deri koltuklar ve inanılmaz çeşitlilikte kaliteli kahve dağıtan bir kahve makinesiyle tamamlanmış bin metrekarelik Müşteri Memnuniyet Merkezi'ne girdiğimde neredeyse dizlerimin üzerine çöküp ağlayacaktım.

Birkaç dakika içinde bir karamelli bademli *latte* ile sıcak yulaflı ve kuru üzümlü bir kurabiye almış, kendime prizin yanındaki yüksek masalardan birinde güzel bir yer bulmuştum. Kader işte.

Aylardır hissetmediğim kadar pozitif hissederek dizüstü bilgisayarımı açmıştım ve birkaç yudum kahve içtikten sonra, son erotik hikâyemde bulmakta zorlandığım kelimeler birden parmak uçlarımdan akmaya başlamıştı. Korkunç yazar tıkanıklığından kurtulmanın bir yolunu bulmuştum! Bu kahrolası bir Noel mucizesiydi!

Göz açıp kapayıncaya kadar üç saat geçmişti. Müşteri hizmetleri temsilcisi arabamın hazır olduğunu söylemişti. Ancak bir süre daha kalmamın sakıncası olmadığını söylediğinde tek duyduğum *bingo!* olmuştu. Ne olduğunu bile anlamadan beş saat içerisinde beş bin kelimeyi geride bırakmıştım.

Bir yazar olarak kariyerim boyunca hiç bu kadar hızlı yazdığım olmamıştı. Üstelik yazdıklarım güzeldi de! Asıl önemli olan da buydu.

Böylece, en iyi yemek artıklarının olduğu çöplüğü bulmuş bir köpek gibi, lastik dükkânına ikinci kez gelmeye karar ver-

* Bir kahve makinesi markasıdır. -ç.n.

dim. İlk başta yağ değişimini için birkaç araç getirdim. Komşumunki, arkadaşımınki... İki erkek kardeşim bile arabalarını almama izin vermişlerdi. Ancak sırf arabalarını almak için otuz dakika yol gitmem gerektiği için bana yandan birer bakış atmışlardı. Yargılayıcı pislikler.

Ancak sonra gişedeki adamın beni tanımaya başladığını hissetmiştim. *Tire Depot*'ta çok fazla müşteri oluyordu fakat ne yazık ki ben ortama tam anlamıyla uyum sağlamıyordum. Kızıl saçlı arkadaşlarımdan çoğunun aksine güneşten etkilenmemiş bir cilde sahip kıvrımlı bir kızıldım. Ancak sanırım adamı asıl şüphelendiren yedinci arabamı servise getirmem olmuştu. O sırada bir arkadaşımın iş arkadaşının aracını getirmiştim, yani kesinlikle çaresiz ve belki biraz da deliydim. Yine de o kelimelere kavuşmak için her ne gerekiyorsa yapmam gerektiğini biliyordum.

Sonra bekleme odasının kendine ait bir girişi olduğunu fark ettim. Gişe görevlilerini atlatmamı sağlayacak bir giriş. Ne de olsa kapı görevlileri onlardı. Konuştuğum tek kişiler onlardı. Öyleyse neden her gün yan kapıdan girip sessizce işimi yapmıyor ve ağırlığımca kahve içerek kimsenin haberi olmadan gizlice çıkıp gitmiyordum ki?

Yani... Elbette, vicdanım beni birkaç kez dürtmüştü ancak ne kadar çok gidersem o kadar kolaylaşmıştı. Amerika'nın en azılı seri katilleri de muhtemelen aynı düşünceyle hareket etmişlerdi ama yapacak bir şey yoktu.

Ya bana ücretsiz kahvemi verin ya da öldürün gitsin.

Müşteri Memnuniyet Merkezi kişisel *Luke's Diner***'ıma dönüşmüştü. Ben her gün tıpkı bir dansçı gibi içeri süzülen Lorelai Gilmore**'dum ve o küçük, konuşma yeteneği olma-

* *Gilmore Girls* isimli dizideki kurgusal kafedir. -ç.n.

** *Gilmore Girls* isimli dizideki kurgusal bir karakterdir. -ç.n.

Benimle Bekle

yan, otomatik kahve makinesi de yavaş yavaş âşık olduğum huysuz lokanta sahibiydi. Şimdi de Betty'yle -bütün yiyecekleri yapan fırıncı ve son birkaç haftadır korkunç beslenmemin başlıca nedeni- tanışmıştım.

Ancak sevgi vahşi bir yaratıktı. Onu zapt edemez ya da kontrol edemezsiniz. Onu kıramaz veya hayır diyemezsiniz. Kaderiniz olarak kabul etmeniz gereken bir güçtü.

Tire Depot bekleme odası hakkında hissettiğim de tam olarak buydu: Gerçek, katıksız sevgi.

Bu yüzden artık kalabalığa karışıyordum. *Tire Depot* hareketli bir yerdi ve dört oturma alanı olması kimliğimi gizlememi oldukça kolaylaştırıyordu. Kardeşlerime, arkadaşlarına arabalarının yağ değişimine ihtiyaçları olup olmadığını sormaları için yalvardığım günler geride kalmıştı. Sırf arabamı servise götürebilmek için uzun bir seyahat planlamaya çalıştığım anlar sona ermişti. Şimdilik gözlerden uzak duruyordum ve Mercedes Lee Loveletter azgın okuyucularını uçuracak bir kitap yazıyordu. *Bekleyin... kelime oyunu yaptım. Ah, dostum, gerçekten çok iyiyim. Bunu hemen yazıyorum.*

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM

Miles

Garajın arkasındaki ara sokakta binanın dışına yaslanarak kırmızı meyan kökü çubuğunu dudaklarıma götürdüm. Az önce ısırarak açtığım delikten havayı içime çektim. Sonra gerçek bir ısırık aldım ve üfledim. Eğer bu gerçek bir sigara olsaydı tadacağım cezbedici etkiyi hayal ediyordum.

Keşke hâlâ sigara içiyor olsaydım.

Bekleme odasının arka kapısı açılıp dışarı kıvırcık kızıl saçlarıyla afet gibi bir kadın çıktığında kafam sola döndü. Aynı kızıl yine buradaydı. Birkaç gündür bu sokaktan geçerken gördüğüm o kız. Dükkânın kendi istasyonumun bulunduğu buğulu camından onun kırmızı yelesini her seferinde görebiliyordum. Nereden geldiğini ve tam olarak nereye gittiğini merak edip duruyordum.

Bugün çok daha iyi bir görüş açısına sahiptim. Üzerinde siyah bir tayt ve önünde PİZZA yazan bol, dökümlü bir tişört vardı. Tişörtün üzerinde duruşundan oldukça iyi bir vücuda sa-

hip olduğu belli oluyordu; ayağındaki parmak arası terliklere rağmen bacaklarının hatlarını gün gibi görebiliyordum. Vücu-
du mükemmel bir şekilde kıvrımlı ve küçüktü. Gösterişsiz bir
şekilde seksiydi ancak markete gitmeden önce süslenip püsle-
necek tiplerden de değildi.

Kızıl saçlı kadın bana doğru ilerliyor ama sanki her an biri
peşinden gelecekmiş gibi geriye doğru bakıyordu. Ona durma-
sını söyleyecek kadar hızlı bir şekilde meyan kökünü ağzım-
dan çıkarmaya çalıştım fakat artık çok geçti. Bir tavşan tuğla
duvara çarpmış gibi bana çarptı. Çarpışma sırasında parmak
arası terliği botlarımın altına girmişti. Ayak bileği garip bir şe-
kilde bükülürken yere düştü ve gri el çantası ara sokakta beş
metre ileri uçtu.

“Kahretsin, iyi misin?” diye sordum, ona elimi uzatmak
için eğilerek.

Mavi gözleri kocaman açıldı. “Aman Tanrım. Bilgisaya-
rım!”

Birkaç metre ileriye düşen bilgisayar çantasını almak için
sıcak asfaltın üstünde debelenirken bana bakmıyordu bile.
Dizlerinin üzerine çökerek çantasından *MacBook*’unu çıkardı
ve hızla açtı. Keskin bir nefes alan kızıl, “Kırılmamış ama açıl-
acak mı acaba?” dedi sonunda.

Boşluk tuşuna dokunduğunda ekran bir oturum açma pen-
ceresiyle aydınlandı. Yana doğru kalçasının üstüne çöktü ve
rahatlayarak bir nefes verdi. “Çok kötü şeyler olabilirdi,” diye
mırıldandı kendi kendine. “Ah, işte bu yüzden her yeni bir şey
yazdığımda dosyayı kendime e-posta ile gönderiyorum. Çay-
lak hatası resmen!”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum. Dizüstü bilgisayarını çantasına koyarken temkinli bir şekilde ona doğru yaklaştım. Kendi kendine yaptığı konuşmayı böldüğüm için kendimi çok tuhaf hissediyordum ama sessiz kalmak daha da tuhaf geliyordu.

Bakışları bana döndü. Beni tam olarak gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki bunca zamandır yanı başında duran başka bir insan olduğunu yeni fark etmiş gibiydi.

Gözleri vücudumda yukarı doğru kaydı. Kaba, çelik burunlu iş botlarımı ve altıma geçirdiğim kotu koruyan yağ lekeli tulumumu anlamlandırmaya çalışırcasına inceledi. Kollarımı tulumun askılarından kurtardığımda her zaman giydiğim siyah atlet ortaya çıkmıştı. Yaz mevsiminde olduğumuzu ve dükkânın klimalı olmadığını düşünürsek az bile terliyordum ve kabul edelim ki bu terin bir kısmı nikotin yoksunluğundan kaynaklanıyordu.

Gözleri sonunda yüzüme ulaştığında az önceki sorumu tekrarlamaya karar verdim. “Her şey yolunda mı?”

Kaşları birbirine yaklaşıırken başını salladı. Dudakları hâlâ ayrık duruyordu ve yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Yaralandın mı?” diye sordum. Çarpışmamız sırasında başına bir darbe almadığından emin olmaya çalışıyordum çünkü çok garip davranıyordu.

Başını sağa sola salladı. Kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Onu yukarıya doğru çekerken sıcak, sert ellerim onun soğuk ve yumuşak parmaklarını kavradı. Benden en az beş santim daha kısaydı ancak bir seksen boyumla bütün kızlar benim yanımda küçük kalıyordu.

Boğazını temizledi. “Sen... sen... burada mı çalışıyorsun?” Kafasının içinde kendini azarlıyormuş gibi gözlerini kapattı.

Kollarımı kavuşturdum. Gözlerinin, ellerimin üzerinde gerilen kol kaslarımı ilgiyle süzdüğünü fark etmeden edememiştim. “Evet, tamirciyim. Tamir mi yaptırıyordun?”

Kıkırdamaya başladı. Öyle bir kıkırdıyordu ki, çıkardığı sesler birer kahkahaya dönüşmüştü. Sonra gülüşünü bastırmak için elini ağzının üzerine kapattı. Avucuna doğru mırıldanarak cevap verdi. “Evet.”

Kaşlarımı çatıp sordum. “O zaman seni bu ara sokağa getiren nedir? İşi biten arabalar ön tarafa park edildi. Bu arka kapılar çalışanların girişi.”

Gözleri tekrar kapıya kaydığında dudağını dişlemeye başladı. “Doğru ya. Ben, şey... sadece...” Kulağımın arkasına sıkıştırdığım bir parça meyan köküne baktı. “Sigara içmeye geliyorum!”

Kaşlarım havaya kalktı. Her türlü insan sigara içebilirdi ama içinden bir ses bana bu ılık saçan kızıl bombanın sigara içmediğini söylüyordu.

Blöfüne meydan okuyarak sordum. “Harika. Bir dal alabilir miyim?”

“Az önce meyan kökü ile sigara içiyormuş gibi yapmıyordumuydun?” diye sordu çarpışmamız sırasında yere düşen, yarısı yenmiş parçayı işaret ederek.

Yüzüm ısındı. “Onu gördün mü?”

Hafifçe güldü. “Evet, muhteşem düşüşümden hemen önce. Kızıl ve yapay, dumana benzer bir şeyin etrafını sardığını gördüm.”

Gözlerimi devirdim ve bir elimi kısa, siyah saçlarımın arasından geçirdim. “Üç ay önce sigarayı bıraktığımda yapmaya başladığım bir şey işte.”

“Yardıma oluyor mu?”

Omuz silktim. “En azından zararı olmuyor.”

“Belki biraz egona zararı oluyordur.” Gülümsemesini gizleyemediği için sağ yanağında bir gamze belirmişti. “Bir şekerle sigara içiyormuş gibi yapmak ne kadar erkeksi?”

Benimle flört mü ediyordu? Yoksa alay mı ediyordu? Anlamamıştım ama kesinlikle karşılık verebilirdim, ayrıca gamzesinin çok sevimli olduğunu itiraf etmeliydim. Kulağımın arkasında duran meyan kökünü almak için elimi kaldırdım. Kol kaslarının etkileyici bir şekilde kasılması için esneyip gevşedim. “Egom kesinlikle tehlike altında değil, bebeğim.” Şekeri aldım ve ona göz kırparken bir parça ısırdım.

Bu içten bir şekilde gülmesine neden oldu. Ayak parmaklarına kadar yayılan yoğun ve gür bir sestti bu. “Böyle kurgusal erkek arkadaşları andıran kolların varken buna şaşmamalı.”

“Kurgusal erkek arkadaş mı?” diye sordum merakla.

“Kurgusal erkek arkadaş,” diye cevapladı. “Aşk romanlarında, gerçek dünyada var olmadığı için tüm okurların kendilerine ait olduğunu iddia ettikleri başrol erkek.”

“Bu terimi daha önce hiç duymamıştım,” diye itiraf ettim, duvara yaslanıp merakla ona bakarak. “Sanırım kitaplarla ilgiliniyorsun. Ya da öyle bir şeylerle.”

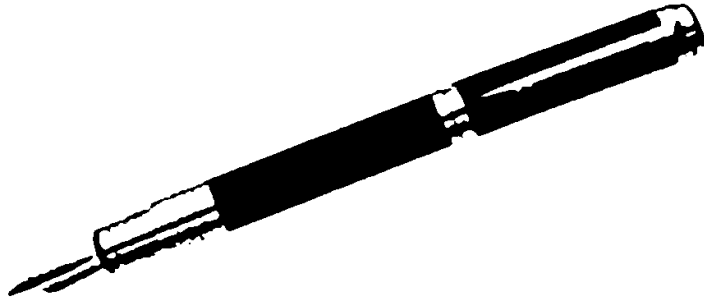
“Öyle bir şeylerle.” Gülümsedi ve elini vahşi kızıl dalgalarının arasında gezdirdi. Doğal olmalılardı çünkü şekil verilmiş olsaydı hiçbir kız bu kadar güzel saçlara dokunmazdı. “Bunu hiç duymamış olman beni şaşırtmadı.” Eğildi ve yüksek sesle fısıldadı. “Sen benim hedef kitlemde değilsin.”

Merakla kaşlarımı çattım. Kaşlarını oynatarak döndü ve ara sokakta her nereye gidiyorsa oraya doğru yürümeye devam etti.

Uygun olandan çok daha uzun süre kalçalarına baktıktan sonra adını bile öğrenemediğimi fark ettim. Elimi ağızma doğru götürerek arkasından bağırdım. “Ya sen benim hedefimdeysen?”

Topuklarının üzerinde dönerek bana baktı. Daha önce olduğundan çok daha zarif görünüyordu. “Bunu *Son!*’a kadar öğrenemeyeceğiz.”

3. BÖLÜM

Kate

“İtiraf et hadi. Nerelerdeydin?” Komşum ve üniversiteden beri en iyi arkadaşım olan Lynsey’nin sesi neredeyse ön kapıma yığılmama ve şaşkınlıkla anahtarlarımı düşürmeme neden olacaktı.

“Yüce İsa!” diye bağırdım, tanıdığım en korkunç kısa boylu insan olan esmer yoldaşıma dönerek. “İnsanların gözüne girmek için havaya fırlayan o sinir bozucu küçük raptiyeler gibisin.”

“Ha-ha-ha! Kısa şakası. Bunu senden duymak ne kadar da şaşırtıcı. Ben ciddiylim, bana nereye gittiğini söyle.”

“Kütüphaneye! Sana mesajımda söylemiştim,” diye cevap verdim, ardından hedefime ulaşmak için ona sırtımı döndüm. Evimin kapısını iterek açtım. Postalarımı, bilgisayar çantamı ve anahtarlarımı kapının hemen girişindeki merdivenin yanındaki masaya bıraktım.

“Palavra,” diye mırıldandı Lynsey. Küçük bir köpek yavrusu gibi peşimden geliyordu. Gömleğimin eteklerini avuçlamak

için uzandı. Yüzüne doğru çektiği kumaşın kokusunu derin bir şekilde içine çekti. “Kahve ve lastik gibi kokuyorsun.”

“Özgürlük olarak da bilinir.” Özlemle iç geçirdim. Oraya geri dönmeyi arzuluyordum. Bütün gün kahve ve kurabiyeyle hayatta kalabilecek olsaydım daha uzun süre de kalırdım. Ancak kahretsin ki biraz proteine ihtiyacım vardı, yoksa ölebilirdim.

“Gerçekten yine *Tire Depot*’a mı gittin?” diye homurdandı Lynsey. “Kate! Seni polise ihbar edecekler.”

“Ne için?” Buzdolabından bir şişe su almak için oturma odasından mutfağa doğru ilerlerken omzumun üzerinden itiraz ediyordum. “Bedava kahve ve kurabiye çaldığım için mi? Hadi ama. Bu bir suç değil.”

“Ama orada gerektiğinden fazla oyalanman öyle.”

Dudaklarımı su şişesinin ağzına dayadığım an yüzüm donakaldı. “Sence bunu gerçekten yaparlar mı?”

Lynsey tam anlamıyla kendinden emin gibi görünmüyordu. “Bilmiyorum ama öğrenmenin yaratacağı sıkıntıyı yaşamak ister misin?”

“Umurumda değil, Lynsey!” Oflayarak söyleniyordum. “TD’de gerçekten ilham aldığımı hissediyorum ve işim bitene kadar da bırakmayacağım.”

“TD mi?” diye tekrarladı kuşkuyla.

“*Tire Depot* söylemesi çok uzun bir kelime.”

“Söylemesi çok uzun başka hangi kelime var biliyor musun? Hapishane.” Gözlerimi devirdim ancak o hâlâ nutuk atmaya devam ediyordu. “Bu bir koltuk değneği, Kate. Bunu görmelisin.”

“Bu bir koltuk değneği değil.”

“Buna ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun ama yok.”

“Evet, ihtiyacımı var!” Girişteki masaya geri dönüp postalarını aldım. “Oraya gitmeden önce hiçbir şey yazamıyordum ve yazmak, güzel Boulder’ın eteklerindeki bu lüks şehir evinde yaşamamı sağlayan şey. Büyülü bir varlık gibi dağ eteklerinde bu lüks hayatı yaşamaya devam etmek istiyorsam, yakaladığım enerjiyi takip etmek zorundayım. *Tire Depot*’taki bu enerji de çok güçlü.”

Evimin salonuna geçtim ve elimdeki zarfları incelemeye başlamak üzere deri koltuğa uzandım.

Lynsey önümdeki sehpanın kenarına tünedi. “Burada gerçekten neler olup bittiği gerçeğinin etrafında dolanmayı bırakabilir miyiz artık?”

“Kıçına dikkat et, Lyns. O üstüne oturduğun Mercedes Lee Loveletter’in bana kazandırdığı lüks, geri dönüştürülmüş ahşaptan yapılma.”

“Konuyu değiştirmeyi bırak. Bu durum, hâlâ seninle yaşayan eski sevgilinle ilgili.” Merdivenlerden yukarısını, her şey boka sarmadan önceki son iki yılın büyük bölümünde Dryston Roberts’la paylaştığım ana yatak odasını işaret ediyordu.

Alayla dudağımı büktüm. “Şu anda bir tavuk oyunu* oynuyoruz ve ben o yarım akıllı herifin bu evi almasına asla izin vermeyeceğim.”

“İçinde yazı bile yazamadığın hâlde mi? Hiçbir *enerjisi* olmayan bir ev için savaşmak mı istiyorsun?” diye takıldı bana.

“Bunun konuyla ilgisi yok,” diye haykırırken ellerimi sıkıca yumruk yapmışım. Dryston hakkında ne zaman konuşsam ellerim bu hâlde geliyordu.

* Tavuk oyunu, oyun teorisinde iki oyuncu için bir çatışma modelidir. İdeal sonuç bir oyuncunun boyun eğmesi iken, oyun prensibi bireylerin “tavuk” gibi görünmek istemedikleri için gururlarından kaçınmaya çalışmalarıdır. —ç.n.

Eski sevgilimle iki yıl önce bir havuz partisinde tanışmıştık ve onun nazik hareketlerine kapılmıştım. Onda Peter Pan Sendromu* olduğunu anlamam ise çok uzun sürmüştü.

Ne yazık ki, bu şehir evini üç yıllığına kiralamak birlikte yaptığımız tek yetişkince şeydi ancak şimdi tam bir felaket hâline gelmişti. Hayatı boyunca üniversiteli bir kardeşlik üyesi gibi davranacak ve asla olgunlaşmayacak olan eski erkek arkadaşınızla aynı evde üç ay boyunca yaşamak, hayal edebileceğiniz en kötü şeydi.

Bu durumdaki tek umut ışığı, onun yaz boyunca uzakta olmasıydı. *Tanrı'ya şükür.*

“Taşınmamın imkânı yok,” dedim sıkıttığım dişlerimi gıcırdatırken. Gözlerimi suçlarcasına Lynsey’ye çevirdim. “En yakın arkadaşımın hemen yanındaki evde yaşıyorum! Taşınmamı istemezsin, değil mi?”

Gözlerini devirdi. “Hayır.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Öyleyse yapacak bir şey yok. O her zaman istediğini elde eden şımarık bir velet ama bu sefer edemeyecek. Tanrı aşkına, kendi evini satın alabilmek için koca bir yazı Hamptons’da geçiriyor. Buradan taşınmayacağım.”

“Siz ikinizin arasındaki şey Meksika’daki bir çatışma gibi... Konuşamıyorum bile!” diye homurdandı Lynsey ellerini saçlarında gezdirirken. “Önümüzdeki bir yıl boyunca eski sevgilinle yaşamamanın tadını çıkar. Bakalım nasıl olacak.”

“Alt katta yaşamaktan gayet mutluyum. Aslında bu kattaki yatak odası daha büyük.” Üst kattaki odanın olabilecek en güzel dağ manzarasına sahip olduğu gerçeğini kafama tak-

* Peter Pan Sendromu, büyüme korkusu olan çocuklarda ve olgun oldukları hâlde çocuk gibi davranan insanlarda görülen davranış bozukluklarına verilen addır. –ç.n.

mıyordum. O oda zaten kirlenmişti. Tiki çocuk kolonyası ve aptallık kokuyordu.

Gözlerim kendiminkinden -Mercedes Lee Lovelcetter'inkinden- daha iyi bildiğim tanıdık bir logoya takılınca düşüncelerim dağıldı.

Endişeyle Lynsey'ye baktım. "Bu, *Tire Depot*'tan bir mektup."

"Anladılar işte." Sanki tam da o an arkadaşlarımızdan birinin katil olduğunu öğrenmişiz gibi keskin bir nefes alıp eliyle ağzını kapattı.

"Bu kadar dramatik davranmayı bırak!" diye çığırdım savunmaya geçercesine. Parmaklarım zarfı sıkıca kavramıştı. "Anlayıp anlamadıklarını bilmiyorsun. Bu sadece... önemsiz bir posta falan da olabilir. Belki de gelecek hafta yağ değişimi için özel bir kampanya sunuyorlardır?"

"Sana daha önce hiç böyle bir şey postaladılar mı?"

Postalamadıklarının farkındalığıyla dehşete kapıldığımda, "Hayır!" diye feryat ettim. Korku dolu gözlerle Lynsey'ye bakıyordum. "Ya o an geldiyse?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Ya başından beri korktuğum an buysa? İlhamımı elimden alıyor olabilirler!"

"Bunu bilemezsin," diye karşı çıktı Lynsey. Belli ki ikimiz de duyguları farklı şekilde ele alıyorduk çünkü şu anda az önce yaptıklarımızın tam tersini yapıyorduk. Ben umutsuzluk çukurunda debelenirken, o bahaneler üretiyordu.

"Bana mektup göndermek için başka bir sebepleri olamaz ki!" diye bağırdım ve ardından titrek bir nefes aldım. "Kahretsin," diye homurdanırken ölümümü hızlandırmak için zarfı yırttım.

Tire Depot şirketinin antetli kâğıdına basılmış mektubu açıp yüksek sesle okumaya başladım. “Sayın Bayan Smith, müşteri bekleme alanımıza duyduğunuz memnuniyetin farkına vardık. Günlerinizi bizimle geçirmekten keyif aldığınız için çok mutluyuz. Ancak, ücretsiz içecek sınırını aştınız. Şirket politikamız uyarınca, limiti aşarak tükettiğiniz içeceklerin faturasını ekte bulabilirsiniz.”

“Ne?” diye çığlık attı Lynsey. Tanrım, ikimiz de berbat durumdaydık.

“Bu bir şaka olmalı.” Kendimi sahte bir kahkaha atmaya zorlarken tükettiğim ürünlerin listelendiği ikinci sayfaya bakıyordum. Bir anda ayağa fırladım, kucağımdaki posta yere düştü. “Kahretsin! Bunu nereden biliyorlar ki?”

“Neyi biliyorlar?”

“Yani... bu fatura bir düzmece olmalı ama altındaki ayrıntılı liste korkutucu derecede doğru.”

“Ne demek istiyorsun?” Kâğıdı ona doğru ittim ve her bir satırı tek tek işaret ettim. “Muhtemelen on beş büyük *espresso* ve otuz karamelli bademli *latte* içmişimdir. Bu tam olarak... benim yapacağım bir şey gibi. Güne kocaman bir *espresso* ile başlıyorum ve öğleden sonra iki *latte* içiyorum.”

“Ah, Kate!” Lynsey derin bir nefes aldı. “Aldığın kaloriler...”

“Ama öğle yemeği yemiyorum ki!” diye karşı çıktım.

Başını sallayarak onayladı. Görünüşe göre bu cevap onu yatıştırmıştı. “Yani, bu yasal mı ki?”

“Olamaz,” dedim ancak midemde gittikçe büyüyen çukur tam olarak ikna olmadığımı gösteriyordu.

Olay şuydu ki, yüz seksen dolarlık faturaya kızgın değildim. Bir içeceği dört dolara satmak *Starbucks*’tan daha ucuzdu. An-

cak *Tire Depot*'un küstahlığına kızgındım! Ne tür saygın bir işletme, ücretsiz olarak sundukları kahveyi tüketen bir kişiden fazladan ücret talep ederci ki?

“Bu cidden gerçek olamaz.”

“Ah, Kate! Bir sayfayı atlamışsın,” dedi Lynsey yerden bir kâğıt daha alarak. “Kurabiyeler için de bir tane var. Dürüst olmak gerekirse, senden biraz iğreniyorum. Şimdiye kadar nasıl iki yüz kilo olmadın anlamıyorum.”

“Kapa çeneni!” Kâğıdı elinden kaptım. Listeyi gördüğüm an utandım. Tanrım, her şeyi böyle listeleyince tıpkı bir domuz gibi görünüyordum. “Dur bir dakika... Burada Danimarka çöreği yazıyor. Orada bir tane bile Danimarka çöreği yemedim! Şu an resmen kandırılıyorum!”

Suçlayıcı bakışlarımı Lynsey'ye çevirdim ama o bu sahneye kendini fazla kaptırmış görünüyordu. Başka kimin bana sahte fatura gönderebileceğini düşünmek için beynimi zorluyordum. Arabalarını almam için yalvardığım insanlardan herhangi biri olabilirdi... ki o insanların sayısı utanç vericiydi. Ya da kardeşlerim olabilirdi fakat dürüst olmak gerekirse, antetli kâğıttaki logo herhangi bir arkadaş ya da aile üyesinden olmayacak kadar kusursuzdu.

Mavi gözlerim Lynsey'nin kahverengi gözleriyle buluştuğunda ikimiz de aynı anda, “Dean,” dedik.

Dakikalar sonra, Lysney ve ben arabama atlayıp arkadaşımız Dean'in bizimkinden yaklaşık bir mil yukarıdaki evine doğru yola çıktık. Bu küçük şehir evleri sitesi, Boulder'ın kenarında yer alan gizli bir mücevher gibiydi. Harcayabilecekleri bir gelirleri olan ancak artık Boulder'm gece hayatından keyif almayan ve bu ikisinin arasında bir yerde yaşamaya ihtiyaç duyan yirmi ile otuzlu yaşlardaki insanlarla doluydu. Bu

bölgede emlak piyasası pahalı olduğundan, burası insanlara biraz daha maliyetine değiyormuş gibi görünüyordu. Burada daha fazla alana, yeşilliklere, manzaraya ve yine de hâlâ güzel bir mahalle hissine sahip olurdunuz.

Üniversiteden sonra şehir merkezinde yaşamıştım ancak yaşım ilerleyip tam zamanlı yazmaya başladığımda orada yaşamak bana çok gürültülü gelmişti. Patikalarda bisiklet sürmeye gittiğimde sürekli olarak yüzlerce koşucunun etrafından dolanmaktan nefret ediyordum. Tanrım, Boulder'da bir sürü koşucu vardı.

Ancak Longmont'a; annem, babam, iki erkek kardeşim ve onların genişleyen aileleriyle aynı mahalleye geri taşınma fikri çok iç karartıcıydı. Annemle babamın cuma geceleri bebek bakıcılığı yaparken beni de davet ettiklerini ve yeğenlerimle bana peynirli makarna ile sosisli sandviç yedirdiklerini zihnimde oldukça net bir şekilde görebiliyordum. Beni yanlış anlamayın, o küçük yaramazları seviyordum fakat kardeşlerin en büyüğüken sırf her gün eşofman giymeme izin veren bir işim olduğu için ailenin bebeği olarak görölmek gerçekten can sıkıcıydı.

Ayrıca hiçbir ailenin erotik kitaplar yazan bir yazarın komşuları olmasını istemeyeceğinden bahsetmeme gerek bile yoktu. *Kim bilir bu kadının kapısına ne tür sapıkça posta teslimatları bırakılacak, öyle değil mi?*

Lynsey buraya yaklaşık üç yıl önce taşınmıştı, ben de ondan bir yıl sonra Dryston'la birlikte gelmiştim. Yerleştiğimizde, kelimeler cennetten gelen kudret helvası* gibi akmaya başlamıştı. Sessiz yollar mutluluk vericiydi; manzaralar minik

* İncil'de anlatılanlara göre İsrailoğullarının Mısır'dan ayrılmasından sonra ve Kenan'ı fethetmelerinden önce gerçekleştirdikleri çöl yolculukları esnasında Tanrı tarafından kendilerine gönderilen yiyecektir. -ç.n.

parmaklarımı olduğu kadar ruhumu da besliyordu. En yakın arkadaşım hemen yanı başımdaydı ve kelimeler zihnimden akıp gidiyordu.

Sonrasında sevgilimle ayrılmıştım ve yaratıcılığım, site yöneticimizin bize her yıl Noel’de verdiği ev yapımı granola gibi kurumuştı.

Lynsey hariç, gczegende kelimelerle olan mücadelemi ve bu soruna bulduğum yeni çözümü bilen yalnızca tek bir dangalak olduğu için bu güzel cuma akşamı yüzüne yumruğu geçireceğim kişi de oydu.

Dean’in ön kapısının önünde dikilirken Lynsey’ye, “Tamamdır,” diye fısıldadım. Güneş tepelerin ardında batarken günün son ışıkları da evin pencerelerinden üzerimize yansıyor-du. “Plan şu. Ben şuraya çökeceğim... sen kapıyı çalacaksın. Dean kapıyı açtığında sadece seni görecektir ve ben de onun taşaklarına bir sağ kroşe indireceğim.”

“Kate!” diye azarladı Lynsey beni. Kalm kaşları çatılmıştı. “Abartıyorsun. Ya bunu o yapmadıysa?”

“Mutlaka başka bir şey için yumruk yemeyi hak ediyordur. O, dağlarda yaşayan bir erkek orospusu. Her zaman hak ederler.”

Arkadaşıma baktım. Büyük, kahverengi, masum gözleriyle çok genç görünüyordu. İlk tanıştıklarında Dean’in ondan etkilenmesine şaşmamalıydı.

Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra, Lynsey ve ben yürüyüşe çıktığımızda günlük koşusu sırasında Dean’e rastlamıştık. Aralarında bir kıvılcım olduğunu hemen anlamıştım. Birkaç kez buluşmuş ama sonunda sadece arkadaş kalmaya karar vermişlerdi. Ancak sanırım Lynsey’nin o küçük hıyara karşı hâlâ bir zaafı vardı.

Gözlerimi devirerek dediklerine uydum ve kapıyı çalmak için ayağa kalktım. “Neden bu kadar olgunsun ki?”

Bir dakika sonra Dean kapıyı hızla açtı ve kolunu o etkileyici, erkeksi tavrıyla çerçeveye dayadı. Dean, Boulder’lı bir iş adamının tipik bir örneği idi. Uzun boylu, esmer, yakışıklı ve sakallı bir erkekti. Ayrıca, onu kahrolası derecede zeki gösteren koyu çerçeveli gözlükler takıyordu, üstelik gerçekten de öyleydi.

Ancak bir bütün olarak baktığınızda o; kısmen inek, kısmen dağ adamı, kısmen de zengin bir *hipster**’dı. Ekose pantolonlarıyla üstüne oturan gömleklerini şeftali rengi ceketlerle giyiyor, bunu yaparken erkeksi ve şık görünmeyi başarıyordu. Dean, böyle bir görünümün altından kalkabileceğini, insanların onun diğer takım için oynadığını düşünmeyeceklerini bildiğim tek erkekti. Bazen mokasen ayakkabılarıyla çorap bile giymiyordu ve nasıl olduğunu bilmesem de iyi görünüyordu. Dryston bu stili taklit etmeye çalışsa da onun üzerinde berbat, hatta zorlama durmuştu.

Oysa Dean... Dean’in inkâr edilemeyecek bir havası vardı. Bir de çok havalı geçmişi.

Dean on sekiz yaşındayken ona büyükannesi ve büyükbabasından bir gemi dolusu para miras kalmıştı. Ailesinin ona yalvardığı gibi üniversiteye gidip yüksek fiyatlı bir eğitim almak yerine, kendini borsada eğitmeye karar vermişti.

Görünüşe göre, Midas’ın** dokunuşuna sahipti. Lynsey, mirasını ilk yılda ikiye katladığını anlatmıştı. Şimdi ise bir çeşit borsacıydı. Ne yaptığını pek bilmesem de şehir merkezinde bir ofisi vardı ve her gün şık, değişik takım elbiseleriyle oraya gidiyordu.

* *Hipster*, stereotipik olarak soylulaştırılmış mahallelerde bulunan gençlerden oluşan bir alt kültürdür. –ç.n.

** Kral Midas dokunduğu her şeyi altına çevirmesiyle bilinen efsanevi Frigya kralıdır. –ç.n.

Hiçbir uyarı vermeden yumruğumu yağlı göbeğine geçirdim. Tamam... Sert, kaslı karnına geçirdim ama her neyse işte. Dean hakkında o şekilde düşünmüyordum. Karnını tutup iki büklüm olurken ciğerlerindeki tüm hava boşaldı.

“Sen bir pisliksin ve o sahte faturayı senin yolladığını biliyorum.”

Acıyla homurdandı ama onu bir daha yumruklamamam için olayı dramatikleştirmeye çalıştığını biliyordum. “Ben de seni gördüğüme sevindim, Kate,” diye mırıldandı.

“Sus da yumruğunu taşaklarına geçirmedigine şükret,” diye cıvıladı Lynsey arkamdan. “Seni bundan kurtardım.”

“Teşekkürler, Lyns,” diye homurdandı ve geri adım atarak bizi hiçbir şey söylemeden içeri davet etti.

Dean’ın evi benim ve Lynsey’ninkiyle aynı tasarıma sahipti fakat minimalist bir bekâr evi havası da vardı. Bu bana garip geliyordu çünkü o çok zengindi. Belki de tüm parasını kıyafetlere harcıyordu; ne de olsa evindeki tek mobilya armut koltuklarla rahatsız bar tabureleriydi. Yemek masası olması gereken yerde bir aydınlatma aparatı olmasına rağmen görünürde masa yoktu.

Yanından geçip doğruca buzdolabına gittim ve kendime bir bira aldım. İkisi için de birer tane kapıp, “Çok belli ediyorsun,” dedim Dean’e.

Dean karnını ovuşturarak hâlâ acı içinde kıvranırken, “Ben olduğumu nasıl anladın?” diye sordu. Ona birasını uzattım ancak o Lynsey’ye verdi.

Bir tane daha uzattığımda aptal herif soğuk şişeyi bir heykel tarafından yontulmuş gibi görünen karın kaslarına bastırmak için düğmelerini açmaya başladı. Bana bakarak kaşlarını imalı bir şekilde hareket ettirdi.

Aptalca hareketini görmezden gelip cevap verdim. “Antetli kâğıt fazla kusursuzdu ve nasıl *photoshop* yapılacağını bildiğini de biliyorum. Daha fazla çuvallamaya çalışmalısın.”

Yarım bir gülümsemeyle siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltti. “Bunu ilk kez duyuyorum.”

Gözlerimi devircrek tezgâhın üzerine oturdum. “Tam bir domuzsun.”

“Sen de tam bir ucubesin,” diye karşılık verdi ve şişesinin kapağını açtı. “Bugünkü *Instagram* hikâyesi gördüm. Sosyal medyada her gün bununla ilgili paylaşımlar yaparsan *Tire Depot*’a geri dönmeye nasıl devam edebileceğini sanıyorsun?”

“Çünkü sosyal medya paylaşımlarım benim can simidim. Gerçek bir müşteri olmamama rağmen oraya gittiğim için kendimi daha az suçlu hissetmeme yardımcı oluyorlar.”

Boş yatak odasına giden duvara yaslandı ve cevap vermeden önce birasından bir yudum aldı. “Yani eğer yakalanırsan ve tüm *Facebook* paylaşımlarını görürlerse önüne kırmızı halı sereceklerini mi düşünüyorsun?”

“Tanrım, ancak hayal edebilirim!” Dramatik bir şekilde bağırdıktan sonra biramdan bir yudum aldım.

Lynsey yanımdaki bar taburesinde oturduğu yerden kıkırdıyordu. “Onu görmeliydin, Dean. O faturayı gördüğünde ağlamaya başlayacak sandım.”

Ciddi bir şekilde başımı salladım. “Ağlamak ne kelime! O şey beni neredeyse depresyona sokacaktı. *Tire Depot*’u olan başka bir şehre taşınmayı düşünüyordum. Başka yerlerde de dükkânları olduğunu biliyorum.”

“Çok safsın.” Başını sağa sola sallarken birasından bir yudum daha aldı. “Gelip ortak çalışma alanıma bakmanı sağlamaya çalıştım. Ofisimde de harika kahvelerimiz var. Üstelik

çalıntı *latte*'lerle suçüstü yakalanma korkusu olmadan içebileceğin türden.”

“Orası özentî iş dünyası kodamanları için. Benim tarzımda insanlar değiller.”

Birasını tutmaya devam ederken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peki bir lastikçinin bekleme alanındaki müşteriler öyle mi? Gerçekten ne kadar harika olabilirler ki?”

“İnanmak için görmeyen gerek, dostum,” diyerek Lynsey’ye döndüm. “Ama sizde benim üzerimde bıraktığı etkiyi bırakmayabilir. Her şey ortamın enerjisi ve ruhunuzu rahatlatıp rahatlatmamasıyla ilgili. Dean’e geçen günkü hastane kafeteryasını anlatsana, Lynsey.”

Yüzü kızarıırken başını bana doğru salladı. Kahverengi saçları şimdi suratını kapatıyordu. “O tek seferlik bir şeydi.”

“Lanet tezini bitirmek istiyorsan tekrarlaman gereken tek seferlik bir şey,” dedim kaşlarımı ciddi bir şekilde kaldırarak. “Size söylüyorum, çocuklar. Üçümüz de olabilecek en iyi hayata sahibiz. İstedığımız yerde çalışabiliyoruz. Tek ihtiyacımız olan bir dizüstü bilgisayar, bir priz, Wi-Fi ve işte tamamımız. Ancak üretkenliğimiz ruh hâlimizle yakından bağlantılı. Eğer bir yerde o enerjiyi yakaladıysanız, bunun için savaşmalısınız. İyi enerji, günümüzün ilham perisi gibidir. John Keats* için Fanny Brawne** neyse benim için de *Tire Depot* o! Bu vazgeçemeyeceğiniz, yazılmakta olan bir eser gibi! Ben nalları diktikten sonra muhtemelen tarihe geçecek.”

“Delirmiş gibi konuşuyorsun!” Dean bir elini sürekli gözlerinin önüne düşen siyah saçlarının arasından geçirerek konuştu. “Burayı evden çalıştığım günleri huzurlu ve sessiz kılmak

* John Keats, İngiliz şairdir. —ç.n.

** Frances “Fanny” Brawne Lindon, en iyi İngiliz romantik şair John Keats’in nişanlısı ve ilham perisi olarak bilinir. —ç.n.

için aldım. Kendini insanların gürültüsüne maruz bırakmak istiyorsan, durma. Keyfine bak.”

“Bu gürültü değil, bir enerji,” diye itiraz ettim ve parmak arası terliğimi göğsüne doğru fırlattım. Almak için eğilip bana geri vermek yerine mutfağın arka kapısından dışarı attı. *Pislik*. “Ya başka bir yerde daha iyi çalışabilseydin? Ya iş yükünü normalin yarısı kadar sürede bitirebileceğin bir yer bulsaydın? Yürüyüş yapmak, kızları becermek, arkadaşlarına eşek şakaları yapmak, daha çok ekose pantolon almak için daha fazla zamanın olurdu.”

Bu söylediklerim, yüzüne tembel bir sırıtışın yayılmasına neden oldu. “Pantolonlarım dikkatini mi çekti, Kate?”

“Hayır,” diye savunmaya geçtim. “Ayrıca konuyu değiştirmec. Bekleme alanları hakkında söylemem gereken bir şey var. İnsanların amaçsızca beklediği yerler zihinsel altın madenleridir. *Facebook*’ta gezinerek hayatını boşa harcayan bir kızın yanında oturup arka arkaya o kelimeleri patlatırken kendimi tıpkı bir şampiyon gibi hissediyorum. Mercedes Lee Loveletter için harika bir moral kaynağı bu!”

Lynsey kıkırdadı. “Bu takma isimle çok satanlar listesine girdiğine hâlâ inanamıyorum.”

Ona hak vererek kıkırdadım. “Okuyucularım beni anlıyor.”

“Anlamak zorundalar,” diye mırıldandı Dean ama bana gururlu bir gülümsemeyle bakıyordu.

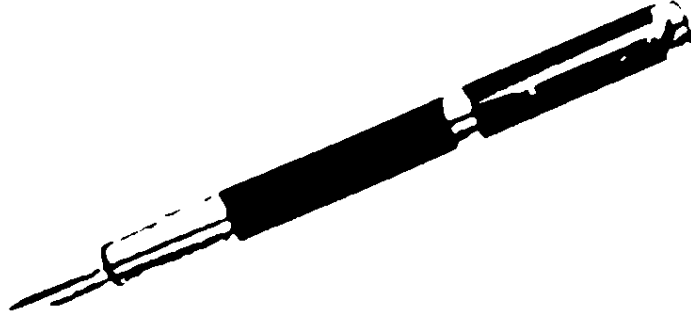
“Sadece gerçekçi olmayı seviyorum.” Rahatça arkama yaslanıp tezgâhtaki yerime iyice yerleştim. “Ancak şunu söylemeliyim ki eğer enerjinizi yakaladığınız yerde bedava kahve varsa, kendinizi topluma karşı bir tür üstünlük sağlamış gibi hissediyorsunuz. Neredeyse her kahrolası şeyin ücretli olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Otopark. Bir bardak buz. Çalışma ala-

nı. Bu yüzden ücretsiz kahve gibi hayattaki küçük şeylerin tadını çıkardığınızda, insanlığa olan inancınız tazeleniyor. Ayrıca bedava kahvenin tadı daha güzel, işte bu bir gerçek.”

“Yani yarın oraya geri dönüyorsun,” dedi Dean, tavrının benimki kadar coşkulu olmadığı belliydi.

“Kesinlikle evet! Bu seks sahneleri kendi kendilerini yazmayacak.” Bira şişemi onlara doğru uzatıp doğaçlama bir kadeh kaldırmaya karar verdim. “Benimle bekleyin, dostlarım. Bu, günümüz milenyum kuşağının devrimi. Göreceksiniz.”

4. BÖLÜM

Kate

Tire Depot'ta geçirdiğim üç haftanın ardından öğrendiğim bir şey varsa, o da güvenin her şeyin anahtarı olduğuydu. Buranın sahibi gibi içeri girerseniz kimse size gözünü bile kırp-mazdı. Müşteri Memnuniyet Merkezi zaten çoğunlukla müşterilerle dolu olurdu ve bunlar da her gün, hatta her saat yeni müşterilerle değişirdi. Adamlar yağ değiştirme işinde ciddi hızlılardı.

Ancak bekleme odasına sık sık gelen çalışanlar da vardı. Genellikle kurabiye çalmak ya da gazlı içecek makinesinden bardaklarını tekrar doldurmak için geliyorlardı. *Evet, harika, biliyorum! Bir gazlı içecek makinesi!* Memnuniyet Merkezi'nin daha da mükemmel olabilmesinin tek yolu, televizyonda sevimsiz pembe diziler yerine sürekli *Gilmore Girls*'ün oynaması olabilirdi. Ancak dürüst olmak gerekirse, o seviyede bir dikkat dağınıklığına dayanamazdım. Bu yüzden boktan pembe diziler kesinlikle en iyisiydi.

Ancak tanıdık çalışanlarla düzenli olarak karşılaştığımdan, kimliğimi korumak için yanımda bir kostüm taşıyordum. Güvenilir beyzbol şapkam. Kızıl saçlarımın dikkat çekici olduğunu biliyordum ancak çoğu insan arabanızı tamirci getirmeden bekleme odasında oturmanız gibi saçma bir şey sebebiyle sizinle yüzleşmezdi. En azından benim umduğum buydu.

Bugün ense kökümdeki tüyler diken diken olmaya başladığında beyzbol şapkamı aşağıya doğru çekmiş, gürültü önleyici kulaklıklarımı takmıştım. Anal sahneler için harika olan *synth* ritimleriyle zihnimin derinliklerindeydim.

Parmaklarımı klavyede duraksadı ve televizyonu çevreleyen koltuklardaki yerimden başımı kaldırıp bakındım. Herkes meraklı, hatta biraz da suçlayıcı gözlerle etrafına bakıyordu. Kaşlarımı çatarak odada göz gezdirdim. Devasa bekleme salonunun ortasında duran pizza teslimatçısının bugün burada bulunan otuz beş küsur kişiye bir şeyler söylediğini görünce kanım dondu.

Titreyen ellerimle kulaklıklarımı çıkardığımda son derece net bir şekilde, “Mercedes Lee Loveletter, iki büyük pizza, parmesanlı ekmek ve yarım kilo kemiksiz tavuk kanadım var...” dendiğini duydum. Fişe bakmak için duraksadı. “Üç de sos.”

Neden teslimat fişini yüksek sesle okuyordu ki? Böyle bir hizmet mi vardı? Olduğunu sanmıyordum.

“Hemen alın, yoksa çöpe gidecek.” diye ekledi.

O an içimdeki tutumlu kız canlanıverdi. “Mercedes benim,” diye mırıldanırken yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

Yağlı saçları ve sivilce izleri olan on sekiz yaşındaki genç bana ruhsuz gözlerle bakıyordu. “Beş dakikadır sana sesleniyorum.”

Cidden bu kadar insanın önünde beni azarlıyor mu? Ayrıca, aman Tanrım... beş dakika mı?

“Eh, pizzayı ben sipariş etmedim,” diye savunmaya geçtim ve rahatsız bir şekilde duruşumu değiştirirken dizüstü bilgisayarımı kapattım. Herkesin gözleri sanki lanet olası bir protesto başlatacakmışım gibi benimkilere sabitlenmiş durumdaydı. “Kimden geldiğini biliyor musun?”

“Hayır,” dedi çocuk. Taşıdığı poşetten on kişiyi doyuracak kadar yiyecek çıkarırken bana doğru ilerliyordu.

“Bu bir çek şakası.” Sinirle gülerken dizüstü bilgisayarımı yanıma koydum. Ruhsuz gözleri tekrar benimkilerle buluştu. “Bunların hepsini asla yiyemem.”

“Umurumda... bile... değil,” diyerek zaten düşündüğünü bildiğim şeyi onayladı. Sıcak yemeği kucağıma bırakıp elinde pizza poşetiyle topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

Gerçekten de kucağıma dağ gibi yığılmış sıcak yemek kutularıyla oturuyordum ve kahrolası odadaki herkes bana bakıyordu. Kimse gülümsemiyor, bir kişi bile şakayı anlamış gibi görünmüyordu. Hepsi aval aval bana bakıyor, ne tür bir şişko ezik yağ değişimi için beklerken kendisine pizza söyler diye düşünüyorlardı.

Garip bir şekilde yiyecek kutularımla kalktım ve salonun ortasındaki yüksek bir masaya geçtim. Yine de herkesin hâlâ beni izlediğini hissedebiliyordum. Midem aşağılanma hissiyle öyle bir çalkalanıyordu ki artık aç bile değildim.

Tavuk kanatlarının üstüne yapıştırılmış fişi gördüğümde daha yakından bakmak için koparıp aldım. Kredi kartı işleminin altında çok iyi tanıdığım bir ismi gördüm:

Hannah Martin.

Hannah romantik komedinin kraliçesi ve bağımsız yayıncılık camiasında edindiğim ilk yazar arkadaşımdı. İkimizin de kitapları aynı dönemde çıkış yapmıştı, sektörde çok yeniydik ve hayatta kalmak için birbirimize sarılmıştık. Kocasını ve üç

çocuğuyla Florida'da yaşıyordu, ancak onu yılda birkaç kez imza günlerinde görüyordum. Neredeyse her gün kitap saçmalıkları ile bizi eğlendiren her şey hakkında konuşuyorduk. Hannah beni *Tire Depot*'a geri dönmeye iten kişiydi, bu yüzden bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Ellerim titrerken arka cebimden telefonumu çıkarıp ona bir mesaj yazdım.

Ben: Seni lanet orospu.

Hannah: Ne oldu?

Ben: Ne olduğunu biliyorsun. Pizzadan bahsediyorum!

Hannah: Neden bahsettiğini bilmiyorum.

Ben: Fişte adın yazıyor.

Hannah: SİKTİR! Ben olduğumu anlamamanın en az on dakikanı alacağını düşünmüştüm.

Ben: Tabii ya, siktir! Çok utandım, seni aptal. Dikkat çekmemeye çalışıyorum ama o teslimatçı çocuk muhtemelen nerede olduğumu anlamak için gidip kasadaki adamlarla konuşmak zorunda kaldı. Ayrıca küçük düştüm. Korkunçsun. Yazacak bir kitabın falan yok mu senin? Buna nasıl vakit buluyorsun?

Hannah: Gülmekten öyle bir titriyorum ki yazmakta zorlanıyorum.

Ben: Kulaklıklarım takılıydı, bu yüzden adımı söylediğini duymadım. Önüme bir futbol takımını doyurmaya yetecek kadar yiyecek sıraladı ve sonra hepsini bana -köşede gizlenen tombul kızıla- uzattı. Lanet olsun sana!

Hannah: Güzel mi peki? Parmesanlı ekmekler için ekstra sos aldım. O ekstra tutuyor, biliyorsun. Ucuz şeylerle işim olmaz.

Ben: Yiyemiyorum çünkü utancım iştahımı öldürdü! Ama... bu gazlı içecek makinesini denemek için bahanem

Benimle Bekle

oldu, yani... yine de umut var.

Hannah: Çok güldüğüm için gözlerim sulandı.

Ben: Gülmekten kırıldım, seni şakacı. Tanrım, bir anal sahnesinin ortasındaydım, süper havamdaydım da tabii... Onu duymamam şaşırtıcı değil.

Hannah: DUR ARTIK. GÜLMEKTEN KARNIMA AĞRILAR GİRİYOR.

Ben: Sen kazandın, fahişe. Sen kazandın, hâlâ da kazanmaya devam ediyorsun çünkü içimdeki tutumlu kız bu yemekleri atmama izin VERMİYOR. Bu yüzden onları buradan evime kadar taşımak zorundayım.

Hannah: Ah, ben de buna güveniyordum. Korkunç bir şey duymak ister misin?

Ben: Ne?

Hannah: Aslında deniz ürünlü bir sandviç teslimatı yaptıracaktım ama sonra pizza kutularının daha utanç verici olduğuna karar verdim.

Ben: Benim için öldün sen.

On beş dakika sonra...

Hannah: Son on beş dakikadır suratını asıp yemeyi reddettiğini ve sonunda pes edip yine de yediğini hayal ediyorum. Yaklaştım mı?

Ben: AMAN TANRIM, sanki burada benimle birliktesin. Aynen öyle yaptım. Bu arada pizza çok lezzetli ama yine de teşekkür etmeyeceğim.

Hannah: Ama ben her zaman rica ederim. ;) Harcadığım en iyi 53 dolardı.

Yemeğimi bitirdikten sonra, pizzayı çıkışlara yakın olduğu için öğleden sonraları oturmayı sevdiğim köşedeki sandalyenin altına sıkıştırdım ve yazmaya geri dönmeye çalıştım. Oldukça

dolu bir öğle yemeği yemiştim, bu bana bugün burada fazladan üç saat kazandıracaktı.

Karakterim tam kayganlaştırıcıyı çıkarıyordu ki tuhaf denemek kadar yakınımnda duran iri vücudu fark ettim. Başımı kaldırıp aynı yakışıklı tamirciyi bana bakarken gördüğümde şok içinde neredeyse cıyaktım.

Beni burada nasıl gördü? Bu köşe çok تنها ve kimse burada oturmaz ki.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum, kulaklıklarımı çıkarıp omuzlarının genişliğine bakarken. Bay Kurgusal Erkek Arkadaş bugün mavi bir kot pantolonla siyah bir *Tire Depot* tişörtü giymişti. Şu anki kitap kahramanımın mesleğini yeniden düşünmeme neden olan kirli tulumuyla dün olduğundan çok daha temiz görünüyordu.

“Geri dönmüşsün,” dedi yüzünde bilmiş bir ifadeyle. Büyüleyici mavi gözleri yoga pantolonumu, tişörtümü ve beyzbol şapkamı süzüyordu.

“Ah, şey... Lastiklerimden biriyle ilgili bir sorun yaşadım. Çocuklar tamir ediyor.”

“Hangi çocuklar?” diye sordu, bir heykeltıraş yontmuş gibi görünen bronz kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. O kadar uzundu ki, yüzünü görebilmek için bile boynumu tamamen geriye yatırmam gerekiyordu.

“Pek emin değilim.”

“Peki hangi araba?” diye sordu, bir elini siyah saçlarında gezdirirken. Kahretsin; uzun boylu, esmer ve yakışıklı olma olayında çok iyiydi. Neredeyse Akdenizli gibi görünüyordu. *Bayılacağım şimdi!*

Yavaşça yutkundum. “Eee... *Cadillac SRX.*”

“*Cadillac* mı?” Küçük bir kahkaha attı. “Yaşlı kadın arabası değil mi o?”

Kaşlarımı çattım. “O yaşlı bir kadın arabası değil. Lüks bir *SUV*. Harika bir şey. Isıtmalı ve soğutmalı koltuklarım var.”

“Eğer bir araca harcayacak o kadar paran varsa, *Lexus* ya da *BMW*’ye bakmalısın. İnsana çok daha seksi hissettiriyor. *Lexus LX* kullanırken oldukça seksi görünürsün.”

“Belki de seksi görünmeye çalışmıyorumdur. Belki de yaşlı bir kadın gibi görünmek hoşuma gidiyordur.” Bunu söylemek hiç de seksi bir şey değildi ama Kurgusal Erkek Arkadaş kahkahayı basarak yanıma oturdu.

“Adın ne?” diye sordu. Şimdi benimle göz hizasında olduğu için ne kadar yakışıklı olduğu gerçeğiyle daha da büyük bir saldırıya uğramıştım.

Dün o kadar telaş içindeydim ki onu yeterince inceleyecek vaktim olmamıştı. Şimdi ise tüm yüzünü aklıma kazımaktan kendimi alamıyordum. Teni bronz ve neredeyse kusursuzdu. Odaya seksi bir karanlık çökmesine neden olan akşamüstü saatlerinin gölgesinde bile kare şeklindeki çenesi belirgindi. Mavi gözleri safir gibiydi ve şimdiye kadar gördüğüm en kalın, en siyah, en büyüleyici kirpiklerle çerçevelenmişlerdi. Dolgun, kırmızı dudakları doğal bir şekilde büzülmüş gibi duruyordu.

Öylece bana bakarken bile yüzü içimi alev alev yakıyordu. Yine de ifadesizliğimi korudum.

“Adım Mercedes,” diye cevap verdikten sonra kaşlarımı çattım. Neden ona gerçek adım yerine takma adımı söylemiştim ki? Eh, en azından bu şekilde dosyama bakıp son birkaç hafta içinde kaç araba getirdiğimi göremeyecekti. Ayrıca zaman zaman, bazen deodorant sürmeyi unutan sıkıcı Kate Smith olmaktansa ikinci kişiliğime bürünmek daha eğlenceli oluyordu.

“Mükemmel. Kahrolası bir *Mercedes*’in içinde çok iyi görünürsün.” diye mırıldandı. Derin sesi tenimi ürpertiyordu.

“Peki sen ne kullanıyorsun?” diye sordum, cevabı zaten bildiğim hâlde.

“Bir *Indian* motosikleti.”

Başımı salladım. “Neden şaşırmadım ki?”

Bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Bir tanesinin diğerlerinden biraz daha çıkık olması hoşuma gitmişti. “O kadar tahmin edilebilir miyim?”

“Benim yaşlı kadın arabamdan daha tahmin edilebilir,” diye cevap verdim göz kırparak.

Tekrar gülümsediğinde, yazdığım her kitapta özenle farklı şekillerde anlatmaya çalıştığım o kelebekler midemde uçtu. Karında kasılmalar, midede taklalar, bağırsaklarda havai fişekler... Bekleyin, sonuncusu korkunçtu. Kulağa ishal olmuşsunuz gibi geliyordu.

“O zaman seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, Mercedes. Ben Miles Hudson,” diyerek elimi avucunun içine alıp nazikçe sıktı. Avucu sıcak, güçlü ve o kadar kocamandı ki, tıpkı bir hayvan gibi doğurganlık kokuları yaymaya başlamaktan korkarak kalçalarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. “Şimdi bana gerçekten neden burada olduğunu söyle.”

Başım sandalyeye doğru geri düştü. Yolun sonuna gelmiş olamazdım. Kitabımla işim henüz bitmemişti. Sandalyemin altındaki ılık pizzaya baktım. “Pizza artıkları seni sessiz tutar mı?”

O güzel dudaklarını büzerken el değmemiş yemek zulama şöyle bir baktı. “Sana biraz zaman kazandırabilir.”

Heyecanla gülümsedim ve sandalyemden neredeyse sıçrayarak kutuları kaptım. “Harika, ihtiyacım olan tek şey zaman.”

Kutuları göğsüne doğru ittirdiğimde gülerek aldı. “Sen ciddisin,” dedi inanamıyormuş gibi. Ben yeniden sandalyeme

yerleşirken mavi gözleri heyecan dolu yüzümün her bir köşesinde geziniyordu.

“Çok ciddiym,” diye cevap verdim yalvaran gözlerle.

Bir an için beni inceledi. Bu sabah yalnızca rimel sürdüğüm için yarı yarıya pişman olmuştum. “Pekâlâ, Mercedes. Seni şimdilik rahat bırakacağım.”

Tüm ihtişamıyla ayağa kalktığında kot pantolonundaki şişkinliği fark etmeden edemedim çünkü tam anlamıyla göz hizamdaydı. Ereksiyon şişkinliği değil, geniş vücutlu bir adamın sahip olacağı türden bir şişkinlikti. O devasa eller ve kocaman ayaklarla aletinin de büyük olması hiç şaşırtıcı değildi.

Kulaklıklarımı tekrar takarken, “Soğutucunun orada görüşürüz, Miles,” dedim küstahça.

Bana merakla bakıyordu ama neyse ki pizza rüşvetini alıp yanımdan uzaklaştı. Bu fırsatı kıcına hayranlıkla bakmak için kullandım. Hayal kırıklığına da uğramamıştım. Araştırma amacıyla yaptığım şu şeyler...

5. BÖLÜM

Miles

“Müşteri Memnuniyet Merkezi’nde hiç ateşli bir kızıl görmedin, değil mi?” diye sordum hemen yanımdaki iş arkadaşım Sam’e. Şehir merkezindeki favori mekânımız olan *Pearl Street Pub*’da oturuyorduk.

“Hayır. Hiç görmedim. Bugün orada mıydı?” diye sordu, kızıla çalan sakalını sıvazlayarak.

“Evet,” dedim IPA’mdan bir yudum alırken. “Ve dün de.”

“Ne yapıyordu?”

Omuz silktim. “Sadece bilgisayarının başındaydı.”

“Sorun ne o zaman?”

“Dükkânda tamirde olan bir arabası olduğunu sanmıyorum.”

“Bedava Wi-Fi mı kullanıyor yani? Polisi arayın, elimizde bir beleşçi var,” dedi alaycı bir tavırla. Ardından barmene içki-lerimizi bir tur daha yenilemesi için işaret verdi.

Savunurcasına başımı sağa sola salladım. “Ondan beleşçi havası almıyorum. Daha çok... çaresizlik gibi geliyor?”

Sam arkasına yaslanırken başını salladı. “Şimdi anlaşıldı. Çaresiz kızlara karşı bir fetişin var, dostum.”

“Yok.”

“Evet, var. Onları kurtarmayı seviyorsun. Cesur bir şövalye ol, hayatlarına gir ve onları koru.”

“Bu kadın koca bir *Caddy* kullanıyor. Kurtarılmaya ihtiyacı yok.”

“Yani Jocelyn’e hiç benzemiyor,” dedi gözlerini ciddiyetle bana dikerek.

“Dostum, Joce ile işim bitti. Lütfen onun hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?”

“Miles, yıllardır birlikte olduğun sevgilin tarafından zengin ve çirkin bir hıyar için terk edildin. Böyle boktan bir şey sonsuza dek seninle kalır.”

Homurdanarak biramı içerken bardağımı kırılana kadar sıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Jocelyn Vanbeek çoktan hayatımın büyük bir kısmını boşa harcamıştı. Yirmili yaşlardaki çoğu erkek yatabildiği kadar çok kızla yatarken ben hayatımın en güzel yıllarını tek bir kıza kafayı takarak geçir-miştim. Neredeyse on yıl boyunca onunla bir dargın bir barışık olduğumuz bir cehennemin içindeydim.

Şimdi otuz yaşındaydım ve nihayet bu dramı geride bırak-mıştım. Jocelyn’in de evli ve bir anne olduğu gerçeğini boş verin.

Biramdan karamsar bir yudum aldım ve bar taburemde dönerek bu akşamın bir avuç kadın adayına baktım. “Tanrım, Boulder’ın erkek kaynamasından nefret ediyorum. Neden burada yaşadığımızı bana bir hatırlatır mısın?”

“Çünkü amcan *Depot*’un müdürü ve başka hiçbir patron bizim saçmalıklarımıza katlanamaz.”

Gülümseyerek köşedeki güzel esmeri gösterdim. “Ve belki bir de bu yüzden?”

Sam başını salladı. “Kaybettiğin zamanı telafi ediyorsun, anlıyorum. Sen yaparsın, dostum.” Sırtımı sıvazladı, ben de hamlemi yapmak için ayaklandım.

Ertesi gün bir tür sapık gibi gözlerimi garajın arkasındaki sokağa bakan pencereye dayadım. Bütün gün lastik değiştiriyordum, bu da bir bakıma güzeldi çünkü hiçbir şey düşünmeden yapılabilecek bir işti. Tekerlek yuvalarını temizlemek ve hizalarını yeniden ayarlamak biraz zaman alsa da şikâyet etmiyordum. Gözlerimi etrafta gizlice dolaşan Mercedes’in üzerinde tutmamı kolaylaştırıyordu.

Günün sonuna yaklaşırken o kahrolası pencereden dışarı bu kadar sık baktığım için kendime kızmaya başlıyordum. Yarına hazırlık olması için istasyonumu toparlamak yerine erken çıkıp temizlenmeye ve yola çıkmadan önce kahve içmek için sessiz Müşteri Memnuniyet Merkezi’ne gitmeye karar verdim.

Tulumumu çıkarıp kot pantolonla tişört giymiş hâlde boş bekleme alanına girdim. Görünürdeki tek kişi kahve makinesinin önünde duran kızıl olduğu için gülümsemeden edemedim. Dükkân on beş dakika içinde kapanacaktı ama o hâlâ buranın patronuymuş gibi kahve içmeye devam ediyordu.

Makinenin içeceğini vermesini beklerken sırtı bana dönmüktü. Fırsattan istifade kot şortunun açıkta bıraktığı tenine baktım. Bacaklarının kaslı hatlarını ortaya çıkaran mavi *Daisy*

*Dukes**'larının uçları yıpranmıştı. Peçeteye uzandığında gri tişörtünün altındaki beyaz teni ortaya çıktı. Belinin mükemmel kıvrımını gördüğümde ağzımın suyunun akmasına engel olmadım.

Dün gece barda gördüğüm esmerin bir erkek arkadaşı vardı. Belki de bugün bu kızıl saçlı kadının olayını anlamaya daha hevesli olmamın nedeni buydu. Omuzlarımı kaldırdım ve kararlı adımlarla Mercedes'e doğru ilerledim. Yanında durup bir kurabiye almak için fırına uzandığımda kollarımız birbirine değdi.

Başını çevirdiğinde gülümsemek için ona döndüm. Önce vücuduma baktı, ardından bakışları yavaşça yüzüme doğru kaydı.

Ona göz kırparken neden solgun göründüğünü çözmeye çalışıyordum. "Selam, Kızıl."

Cevap verecekmiş gibi görünüyordu ancak aniden yüzü düştü ve gözleri başının arkasına yuvarlandı. Sallanmaya başladığında, bir küfür mırıldanarak dizlerimin üzerine çöküp kafasını yere çarpmadan hemen önce onu yakaladım.

"Mercedes!" Başını kucağıma yaslayıp kızıl saç tellerini yüzünden uzaklaştırarak endişeyle seslendim. "Mercedes, iyi misin?"

Kirpiklerini dalgın bir şekilde kırıştırdı, ardından gözlerini açtı. Önce tavana, sonra bana baktı. "Miles'ti, değil mi?"

Sesinin bu kadar normal çıkmasına istemeden de olsa güldüm. "Evet, Miles."

"Neler oluyor?" diye sordu. Görüşü her geçen saniye daha da netleşiyordu.

* *Daisy Dukes* şortları, adını Amerikan televizyon dizisi *The Dukes of Hazzard*'in kurgusal karakteri Daisy Duke'un giydiği kısa kot şortlardan alan bir kıyafet türüdür. —ç.n.

“Galiba bayıldın. Daha önce hiç bayılmış mıydın?”

İnleyerek burnunun kemerini sıkmak için elini yüzüne yaklaştırdı. “Sadece yemek yemediğim zamanlarda.”

“Bugün yemek yemedin mi?” diye sordum ona başımı sallayarak. Kahve makinesinin yanındaki dolu kurabiye rafına baktım. “Ne zamandır buradasın?”

“Dokuzdan beri.”

“Tanrım,” diye neredeyse homurdandım. “Neden en azından bir kurabiye yemedin?”

“Bütün kurabiyeleri yemekten hoşlanmıyorum,” diye sızlandı. Düşüşün etkisiyle hâlâ biraz sersemlemiş olduğu belliydi. “Betty onlar için çok çalışıyor. Bu kadar çok kahve içmem yeterince kötü zaten.” Çenesi titriyordu. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüğümde şaşkınlıktan dudaklarım aralandı.

“Sorun ne?” diye sordum. Yanağından akan gözyaşlarını silerken gülmemeye çalışıyordum. O kadar tatlı görünüyordu ki âşık olmuş olabilirdim.

“Ben sadece... Betty için üzülüyorum. Kimse ona kurabiyelerinin ne kadar güzel olduğunu söylemiyor. Danimarka çöreklerini denemek için erkenden geldim ve çoktan bitmişlerdi. Ne kadar çılgınca, değil mi? Betty onları her gün taze yapmak için erkenden kalkıyor, insanlar da saniyeler içinde silip süpürüyorlar. Acaba hayatında onu takdir eden biri var mı? Evli olup olmadığını biliyor musun?”

Dudağımı ısırp içimden yükselen kahkahayı bastırmaya çalışırken karın kaslarım titriyordu. Bugün ne kadar kahve içtiğini bilmiyordum fakat çok fazla olduğundan emindim. “Betty’yi her gördüğümde ona sarılıyorum. Dükkândaki çocukların pişirdiği hamur işlerini sevdiğini biliyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Mercedes çatlayan sesiyle. Gözleri bir umut ışığıyla doldu.

“Gerçekten.”

“Bu çok tatlı.” Çenesi yeniden titredi. “Özür dilerim, açken duygusallaşıyorum. Bilirsin ya, bazı insanların açlığı başına vurur. Benimki kalbime vuruyor. Açlığı kalbine vurmak. Böyle bir şey var. Bunu sözlüğe kaydetmelerini sağlayacağım.”

Eğer bu kadar çaresiz görünmeseydi yerlere yatarak gülüyor olurdum. “Pekâlâ, sana yiyecek bir şeyler alalım o zaman. Gerçek bir yemek, kurabiye değil.”

“Ben kendim alabilirim,” dedi doğrulmak için hareketlenirken.

Onu ayağa kaldırdım. Hafifçe sallandığında bedenini sabit tutmak için ellerimi ince beline doladım. “Hayatta olmaz, Kızıl. Bu şekilde araba kullanmayacaksın. Motosikletim hemen arkada.”

“Az önce bayıldım ve sen benden motosikletinin arkasına binmemi mi istiyorsun? Bu nasıl daha iyi bir seçenek olabilir?”

İyi bir noktaya değinmişti, o yüzden hızla fikrimi değiştirdim. “O zaman bana anahtarlarını ver, ben de arabayı kullanayım. Şu anda kahve ve açlıktan sarhoşsun. Biraz pizza yiyene kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım.”

“Pizzaya bayılırım,” dedi gözlerinde yaşlarla.

“Biliyorum.”

“Nereden biliyorsun?” Beni ciddi bir ifadeyle süzerken mavi gözleri parlak ve umut doluydu.

“Eh, çoğu insan pizzayı sever.” Omuz silktim. “Ayrıca geçen gün üzerinde pizza tişörtü vardı ve dün de buraya pizza siparişin geldi.”

“Ah, evet.” Saçlarını kulaklarının arkasına ittirdi ve sehpanın üzerinde duran bilgisayarına doğru ilerledi. Dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına yerleştirdi. “Hızlıca bir şeyler yiyelim de seni daha fazla rahatsız etmeyeyim.”

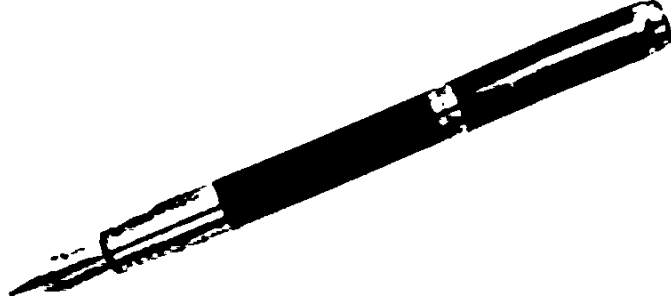
“Hayır, beni rahatsız etmiyorsun,” diye cevap verdim ellerimi ceplerime sokarken. *Belki de Sam haklıdır. Gerçekten de yardıma ihtiyacı olan kadınlara karşı bir ilgim vardır.*

“Lütfen,” dedi gözlerini devirerek. “Resmen kollarına bayıldım. İstesek bile daha fazla kitaplardaki gibi olamazdık.”

Yanıma yaklaşıp utangaç bir ifadeyle bana baktı. Yanaklarına renk gelmeye başlamıştı bile. Elini nazikçe kavrayarak ciddiyetle ona baktım. “Mercedes, utanmana gerek yok. İlk defa bir kız beni görünce bayılmıyor.”

Bir kahkaha patlattı ve karnıma vurmak için elini ellerimin arasından çekti. “Sen daha fazla klişe aşk romanı cümlesi kurmadan önce doyur beni.”

6. BÖLÜM

Kate

Miles'in bana Mercedes dediğini duymak garipti. Aslında üstüne düşününce değildi de. Dünyanın her yerinde imza günlerine gidiyordum ve orada okurlar ile yazar arkadaşlarım da bana Mercedes diye hitap ediyordu. Yayın dünyasında gerçek adımlı bilen yalnızca birkaç kişi olsa da onlar asla kullanmıyorlardı çünkü okurlara gerçek adımlı söyleme hatasına düşmek istemiyorlardı. Yani yayın dünyasında ben tepeden tırnağa Mercedes'tim.

Ancak Boulder'daki arkadaşlarım beni Kate olarak tanıyordu.

Şimdi Miles da beni Mercedes olarak tanıyordu.

Bu biraz zorlaşabilirdi.

Eh, bir düşününce sonuçta sadece pizza yiyecektik. *Facebook* arkadaşı falan olacak değildik. Hiç yoktan büyük bir olay yaratıyordum.

Miles arabamı *Audrey Jane's Pizza Garage*'ın önüne çekti. Boulder'da New York tarzı lezzetli pizzalar yapan popüler bir yerdi. Daha aracımdan inmeden ağzım sulanmaya başlamıştı bile.

Yolcu koltuğundan indiğimde Miles hemen yanı başında, sanki yeni göğüs ameliyatı olmuş bir tür cerrahi hastaymışım gibi elimi tutuyordu. Elimi kendime doğru çektim. “Yürüyebiliyorum, Miles. Şimdiden daha iyi hissediyorum. Temiz hava iyi geldi.”

Başını salladı ve kapıyı kapatırken saygıyla benden uzaklaştı. “Neden verandadaki boş masalardan birine oturmuyorsun, ben de gidip bize bir pizza söyleyeyim. İstemediğin bir şey var mı?”

“Soğan olmasın,” dedim ciddiyetle. “O şeyler iğrenç ve pizzada yeri yok.”

“Peki ya kırmızı soğan?”

Gözlerimi kısıtım.

Ellerini kaldırıp gülümsedi. “Tamam, tamam, soğan yok.”

Arkasını dönüp restoran girişine çıkan basamakları ikişer ikişer çıktı. Biz ölümlüler için yaratılmış bu dünyada Miles bir tür mamut-gladyatör gibi görünüyordu. Tanrım, öyle heybetliydi ki basamaklar onun için neredeyse çok küçüktü. Ayrıca onu her gördüğümde daha da seksi olduğuna yemin edebilirdim. O kot pantolon kalçalarını mükemmel bir şekilde sarıyordu. İtiraf etmeliydim ki asker botlarının bana göre olduğunu hiç düşünmemiştim, ancak o yıpranmış kot pantolon, o dar siyah tişört ve bronz teniyle birlikte Miles’in üzerinde gördüğümde... Tamirci-motorcu görünümü gerçekten de işe yarıyordu.

Köşede mırıldanan akustik gitaristten uzakta bir masa buldum. Yazları Boulder, gözün görebildiği her yerde canlı müziğin olduğu restoran verandalarında içki saatleri için bir cennet gibiydi. Tüm şehir bir mikrofonla amfi arayan hevesli müzisyenlerle dolup taşıyordu.

Birkaç dakika sonra Miles geri döndü. Elinde birkaç şişe su, bir kova dolusu bira, bir stant üzerinde duran sipariş numarası ve bir sepet dolusu dumanı tüten galeta vardı.

Hepsini önüme koydu. “Bunlar için adam öldürmek zorunda kaldım.”

“Umarım yemeğimin üzerinc kan bulaştırmamışsındır,” dedim neredeyse homurdanarak. Uzun, kıvrımlı altın çubuklardan birini kaptım ve tıpkı bir barbar gibi hemen ağzıma sokuşturdum. Şu noktada parmağımı *marinara* sosuna daldırmak için bile çok sabırsızdım. “Mmmm,” diye inledim. Bir parça daha ısırırken gözlerim kapandı. Tadı yüzünden neredeyse orgazm olmak üzereydim. “Sen benim ölüm saçan kahramanımsm.”

Ağzıma bir tereyağlı lokma daha tıktırdım ve minnetimi yeni bir iniltiyle göstermeye devam ettim. Galetaların tamamını bitirip nihayet gözlerimi açtığımda Miles’ı bana bakarken buldum. Çenesi gevşemiş, elleri sandalyenin kolçaklarında donup kalmıştı. Buz kovasından bira almamıştı, bir şey de yemiyordu. Bir şişe su bile açmamıştı. Öylece bana bakıyordu.

“İsa aşkına, şimdi ne var?” Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirerek damlayan sarımsaklı tereyağını yakalamaya çalışıyordum.

“Çok kışkırtıcısın, bunu biliyor muydun?” dedi başını sallayarak. Bir bira alıp kapağını çevirdi ve şişenin yarısını tek seferde içti.

“Nedenmiş o?” diye sordum gülümseyerek. Ağzım hâlâ hamur işiyle doluydu. “Az önce ağzımı şişmanlar kampından kaçan küçük bir çocuk gibi galetayla doldurdum.”

“O zaman beni de o şişmanlar kampına alsınlar,” diye cevap vererek birasından bir yudum daha aldı.

Sert vücuduna bakıp güldüm çünkü hiçbir yerinde yumuşak bir nokta bile yokmuş gibi görünüyordu. İç çekerek biralara uzandım ancak hızla kovayı elimden çekti.

Bana sertçe baktığı sırada safir mavisi gözleri kısılmıştı. “Şu şişedeki suyun tamamını iç, sonra bir bira içebilirsin.”

Başımı yana yatırıp alay edercesine baktım. “Ben yirmi yedi yaşındayım, Miles. Sanırım ne zaman bira içebileceğimi biliyorum.”

“Ben de otuz yaşındayım ve kollarımda bayılmadığın bir gün seninle aynı fikirde olurdum. Ama lütfen, benim akıl sağlığım için önce bundan biraz içer misin?” Su şişesini bana doğru uzattığında gözleri öyle yumuşak bakıyordu ki, muhtemelen kadınlardan istediğini almaya alışkın olduğunu fark ettim. Belki de Dean’den bile daha büyük bir erkek fahişesiydi.

Derin bir nefes alarak şişeyi kaptım ve yarısını iğrenç sesler çıkararak mideye indirdim. Şişeyi indirdiğimde onu daha da yakışıklı gösteren memnuniyet dolu bir sırıtışla bana bakıyordu. Buz kovaşından kahverengi bir şişe alıp kapağını açtı ve bana uzattı.

“Teşekkür ederim,” diye cıvıldadım. Kitabımı yazmaya devam ettiğim uzun bir günün ardından alkolün tadını çıkararak biramdan bir yudum aldım. *Kitabımı yazmaya devam ettiğim ve bayıldığım bir günün.*

“Duyalım bakalım,” dedi, birasını bırakıp dirseklerini masaya dayarken.

“Neyi duyalım?” diye sordum. Kirpiklerimi masumca kırpıptırıyordum.

“*Tire Depot* Müşteri Memnuniyet Merkezi’nde her gün açlıktan bayılacak kadar ne yapıyorsun?”

Bir galeta daha alıp ağızıma attım ve dudaklarımda ukala bir sırıtışla çiğnemeye başladım. “Tek söyleyebileceğim *havamda olduğum.*”

O da bana sırtıttı. Kahretsin, keşke benim sırtışıım da onun-kinin yarısı kadar seksi görünseydi.

“Bana bundan daha fazlasını vermelisin.” Aramızdaki boş-luğu işaret etti. “Buraya güvenli alan diyelim. Her şeyi açıkça söyleyebilirsin ve hiçbir şey sana karşı kullanılmayacak.”

Derin bir nefes verdim çünkü bu adamla bir araya gelip orada ne yaptığımı itiraf etmememin mümkün olmadığını bi-liyordum. Ben de ona en sevdiğim kahveden Hannah’nın eşek şakası ve bekleme salonundakilerin yargılayıcı bakışlarına ka-dar tüm hikâyeyi anlatmaya başladım.

Gülüyor denemezdi. Yalnızca tepki vermemek için alt du-dağını ısıırıyordu. Memnuniyet Merkezi’nin enerjisi, insanlar ve kahve hakkında övgüler yağdırmaya devam ediyordum. Hatta beş dakika boyunca Betty’den bahsedip durmuştum. Lynsey ve Dean’in yanı sıra sosyal medyadaki hayranlarıma da söyleyip durduğum her şeyi şimdi Miles’a kusuyordum. *Tire Depot*’un nasıl da herkesi kucaklayan, gösteriştten uzak bir kahve dükkânı gibi olduğunu anlattım. Eh, bir araç sahibi olan herkesi sanırım.

Bitirdiğimde neredeyse nefesim kesilmişti.

Miles bana yavaşça fakat inanamıyormuş gibi başını salladı. “Bunu üç haftadır mı yapıyorsun?”

“Sayılır.” Omuz silktim.

“Ve bir kitap yazıyorsun, öyle mi? Kitap ne hakkında?”

Bu soru karşısında yüzümü buruşturdum. “Bir önemi yok. İşimi yapıyorum işte.”

“Neden bana ne yazdığını söylemiyorsun?” diye sordu. Sert cevabım karşısında başını hafifçe geriye attı.

“Çünkü insanları korkutuyor.”

“Nasıl yani?”

“Bunu sana söylersen, soruna cevap vermiş olurum ve soruna cevap vermek istemiyorum.”

“Yargılamayacağım!” diye itiraz etti birasını alıp içerken. Gözlerimi devirdim. “Yargılayacaksın.”

Bu, onun inanamıyormuş gibi kıkırdamasına neden oldu. “Eh, ne yazdığın şu an gayet açığa çıktı gibi.” Dudaklarımı büzdüğümde o da sonunda pes etti. “Tamam, pekâlâ, ne yazdığın hakkında konuşmak zorunda değiliz.” Rahatlayarak yerime iyice çöktüm. “Yine de biraz tarih hayranı olduğumu söylemeliyim. Bu yüzden bana bir sonraki *Taht Oyunları*’nı yazdığını söylersen, hemen evlenmemiz ve sonsuza dek mutlu yaşamamız gerekecek.”

Bu beni öyle güldürdü ki neredeyse ağızımdaki birayı püskürtecektim. Pizzanın gelmesiyle konuşmamız yarıda kesildi. Hâlâ ağızımdan bir lokma protein geçmediği için konuştuklarımızı bir kenara bırakıp yemeğe odaklandık. Dilimler yüzümden daha büyüktü. İkimiz de bir parçayı dikkatlice ikiye katlayıp açlıktan ölmek üzere olan hayvanlar gibi mideye indirdik.

Üç galetadan sonra bile koca bir dilimi bitirecek kadar açtım ancak benimki Miles’in yediği üç dilim ile kıyaslandığında hiçbir şeydi. Kalan son iki dilimi üst üste koyup bir pizza sandviçi yaptı. *Bir pizza sandviçi!* Tüm bu yediklerinin nereye gittiğini merak ediyordum çünkü vücudu o dar pamuklu gömleği paramparça edecekmiş gibi görünüyordu.

Bir bira daha içtikten sonra nihayet aklımın bir köşesinde olan o soruyu sordum. “Peki birilerine söyleyecek misin?”

Kaşları kalktı. “Onlara bekleme odasına sık sık gelen ateşli bir kızıl olduğunu ve ondan kurtulmamız gerektiğini mi söyleyeyim? Hımm, pas.”

Yeniden kıkırdadım. Lanet olsun, bu adam beni kahrolası bir kız çocuğuna dönüştürüyordu. “Sence beni bilen başka biri var mı?”

Kafasını sağa sola salladı. “Hayır. Ön gişede çalışan arkadaşım Sam’e sordum. Neden bahsettiğimi bile bilmiyordu.”

“O birilerine söyler mi?”

“Hayır, biz arkadaşız.”

Bu beni rahatlattı. Kendimden bahsetmekten başka bir şey yapmadığımı fark ettiğimde, “Demek tamircisin?” diye sordum.

“Evet,” diye cevap verdi, ağzını silip koltuğunda tekrar geriye yaslanırken. Uzun bacaklarını iki yana açtığında büyük ayakları sandalyelerimiz arasındaki tüm boşluğu kaplıyordu. “Kaporta, boya ve bazı tasarım işleriyle başladım ama o ekipmanları giymekten sıkıldım. Bu yüzden mekanik eğitimi için okula geri döndüm. İyi bir iş. Makul bir ücret. Kolay çalışma saatleri. Hafta sonları tatil.”

“Biliyorum,” diye homurdandım. “Hafta sonları kapatmanızdan nefret ediyorum.”

Bu kıkırdamasına neden oldu. “Hiç ara vermiyor musun?”

Başımı salladım. “Ben bir işkoliğim. Kitap dünyası bu. Ne kadar hızlı yayınlarsan, insanların aklında o kadar çok kalırsın. İlk kitabım çıkış yaptığı için şanslıydım ve bu ivmeyi kaybetmek istemiyorum.”

Düşünceli bir şekilde başını salladı. “Bu yüzden öğle yemeği yemen gereken zamanlarda bile çalışıyorsun.”

Omuz silktim. “Hem o hem de bazen yemek yemeyi unutuyorum.”

Kibar bir kahkaha attı. “Bence yazıyor olman inanılmaz. Ben aileme gönderdiğim haftalık e-posta için bile yeterince kelime bulamıyorum.”

“Ailen nerede yaşıyor?”

“Utah. Orada doğup büyüdüm. Boulder’a üniversite için geldim. Aslında, teknik okul demeliyim.”

“Teknik okul için çok uzun bir yol. Utah’ta da böyle yerler vardır herhâlde?” Meraklanmışım.

Gözlerine rahatsız olduğunu belli eden bir ifade yerleşti. “Bir kızın peşinden gelmişim.”

“Ah, cyvah. Hassas bir konuya mı girdim? Çok ileri gidersen bana söylemen gerekecek. Ben bir yazarım, yani doğam gereği ilişkilere meraklıyım. Şu anda içgüdülerim sana bu kadın ve aranızda geçenler hakkında ışık hızında sorular yöneltmek istiyor ama sihirli kelimeyi söylersen bunu yapmayacağım.”

“Sihirli kelime,” dedi anında. Tüm neşesini kaybetmişti.

Yavaşça yutkundum. “Anlaşıldı. Eski kız arkadaş muhabbeti yok.” Bu benim de işime gelirdi çünkü kim teknik olarak hâlâ eski sevgilimle birlikte yaşadığım gerçeğini duymak isterdi ki?

“Aslında onu çoktan aştım,” dedi Miles. “Ama onu düşünmekten hoşlanmıyorum.”

Anlayışlı bir şekilde kafamı salladım. “O hissi bilirim.”

Gözlerimiz bir anlık gerginlikle birbirlerine kilitlendi. Sanki bedenlerimiz, zihinlerimizin henüz yakalayamadığı içgüdüsel bir anlayışa sahip gibiydi. Cinsel gerilimin ateşteki kuru bir çıra gibi çatırdadığını neredeyse duyabilirdiniz.

Miles boğazını temizleyerek konuştu. “Pekâlâ, Kızıl, endişelenme. Sırrın benimle güvende.” Şapşal bir “izci sözü” pozu verirken devam etti. “Eğer işin bittiyse motosikletimi almak için *Tire Depot*’a geri dönmeliyiz.”

“Doğru ya,” diye haykırarak hızla sandalyemden kalktım. “Evet, seni kesinlikle geri götüreceğim.” Konuşmaya devam

etmeden önce gözlerim bir anlığına daldı. “Müşteri Memnuniyet Merkezi’nin anahtarına sahip olma ihtimalin yok, öyle değil mi?”

“Mercedes!” diye azarlayarak ayağa kalktı. Büyük, erkeksi pençeleriyle omuzlarımı kavradı. “Bir molaya ihtiyacın var, kadın. Bu kadar çok çalışmak ‘havana’ ya da her ne diyorsan ona iyi geliyor olamaz.”

Tenimin üzerindeki sıcak ellerine baktım. Kaba ve sert görünüyorlardı ancak bir tamirciden beklenebileceği gibi kirli değillerdi. Ayrıca “havan” dediğinde dudaklarının kıvrılma şekli tüm vücudumu anlık bir farkındalıkla sarsmayı başarmıştı. Leğen kemiğimin sanki kendine ait bir akli varmış gibi ona doğru yaklaştığını hissedebiliyordum.

“Çalışmadığın zamanlarda ne yapıyorsun?” dedikten hemen sonra sustum. Elim çenemi kapatmak için havalanmıştı. *Bunu cidden yüksek sesle mi söyledim? Tanrı aşkına, Kate. Kendine gel. Bu senin kitaplarından biri değil!*

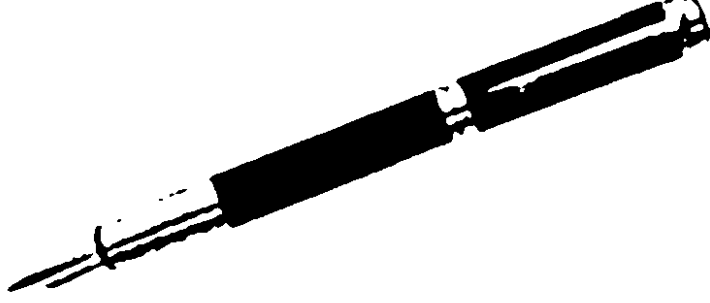
Miles utancım ile eğleniyormuş gibi görünüyordu fakat bir an sonra yüz hatlarının üzerine daha önce görmediğim bir duvar çöktü. “Motosiklet sürmeyi severim. Yürüyüş yapmayı. Okumayı. Ara sıra göle giderim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. “Harika, ben de bu hafta sonu bir *Harley* almaya gideceğim.”

“Yap bunu.” Gülümseyerek dostça, hatta neredeyse kanka gibi denebilecek bir tavırla kolunu omzuma attı. “Hadi. Ben seni neden *Harley* yerine bir *Indian* alman gerektiği konusuyla sıklıkla başlamadan önce buradan gidelim.”

Söylediğine kıkırdadım. “Ah, tamirci muhabbeti, kulağa sapıkça geliyor.”

7. BÖLÜM

Kate

Sandlot filminde Squints'in cankurtaran Wendy Peffercorn'u kaldırımında yürürken gördüğü anı biliyor musunuz? Kalın gözlüklerini gömleğiyle çabucak temizler, arkadan romantik müzik yükselir ve video ağır çekimde kıvrımlı sarışını çekmeye başlar.

Önümüzdeki hafta boyunca ben *Tire Depot*'un ucube Squints'i, Miles da Wendy lanet olası Peffercorn'u olmuştu.

Miles'la birlikte pizza yedikten sonra yazmaya döndüğüm ilk gün, kendimi arka sokaktaki açık garaj kapısının önünde bulmuştum. Buradan Miles'ı çalışırken mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Orada omzumdaki bilgisayar çantamla öylece dururken çenem düşmüş, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı.

Bir yığın lastiği dizmekle meşguldü. Çok fazla lastik. Yeni bir sevkiyat falan yapmış olmalılardı çünkü deli gibi terlemişti. Bir noktada yaptığı işi bırakıp siyah tulumunun fermuarını açtı ve biraz serinlemek için omuzlarından aşağı indirdi. Üzerinde *Nike*'in şu seksi, dar siyah atletlerinden vardı ancak terden sırlıslıklam olduğu belliydi. Alnını yağla kaplı koluna silerken teni ışığın altında parlıyordu. Bir şişe su alıp kana

kana içerken boynu her yutkunuşta kasılıyordu. Kalan suyu yüzünden aşağı dökmeye başladı.

Böyle bir şeyi hayal ediyor olamazdım.

Bir an sonra bir iş arkadaşına bakmak için omzunun üzerinden döndü. Mavi gözleri bronz teninin üzerinde öyle parlaktı ki gerçek gibi görünmüyordu. Gerçekten dizlerimin titrediğini hissediyordum ve bunun nedeni o gün öğle yemeğini atlamış olmam değildi.

Birden romanımda yazdığım milyarder gözüme tamamen yanlış göründü. Onun karın kasları çok yapaydı. Cinsel çekicilik, ağırlık ve koşu bantlarının olduğu bir spor salonunda yaratılmazdı. Hayır, o tür bir çekim erkeklerin, *gerçek erkeklerin* çıplak elleriyle çalıştığı güçlü, pis garajlarda doğardı. Elleri o kadar kirlenirdi ki, temizlenmek için özel ve *erkeksi* bir sabun kullanmak zorunda kalırlardı. Bu boku *Bath & Body**’de bulamazdınız. Saf testosterondur bu.

Daha önce hiç olmadığı kadar ilham almış hissediyordum. Yeni bir seri için sayfalarca not almak üzere bekleme odasına doğru koşturdum. Tanrım, neden daha önce tamirci bir karakter yazmayı düşünmemiştim ki? Okuyucularımın ağzı sulanırdı. İlk bölümü yazmaya başladığımda kendime engel olamıyordum. Karakterlerin sesleri o kadar netti ki onları zihnimden dışarı çıkarmalıyım. Hem de hemen.

Saatler sonra odadaki güçlü ve ezici bir varlık tarafından kurgusal dünyamdan koparılmıştım. Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda Miles’ın kapı aralığından beni izlediğini gördüm. Dudaklarında tembel bir gülümseme vardı. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir duyguyla yanıyordu.

Bana doğru yürüdüğünde kulaklıklarımı çıkardım. Yanımdaki deri koltuğa çökerken, “Aşırı odaklanmış görünüyorsun,” dedi Miles.

* *Bath and Body Works*, kişisel bakım markasıdır. —ç.n.

Kalemimi hızla buklelerimin arasından çıkardım. Gergin bir şekilde yarısını topladığım saçlarımı karıştırırken gözlerim irileşti. “Evet... Ben, şey... Bugün aklıma yeni bir kitap fikri geldi de.”

“Ah, öyle mi?” diye sordu, ellerini kot pantolonun sıkıca sardığı kalçalarında gezdirirken. Erkeksi sabun kokusu burun deliklerimi işgal ediyordu. Duş almıştı. Saatler önce her yanını kaplayan ter ve kir çoktan gitmişti. Teninden yeni yağan yağmurdan sonra etrafı saran toprak kokusunu alıyordum.

“Burada duşlarınız mı var?” diye sordum merakla. Devam etmekte olan çalışmam için bunların hepsini zihnime not edebilirdim.

Bu tuhaf soruma güldü. “Evet, neden?”

Yanaklarım alev alev yanıyordu. “Güzel ve taze kokuyorsun. Saçların bile hâlâ nemli, değil mi?” Uzanıp elimi kısa, siyah saç tellerinde gezdirdiğimde beş parmağım da ıslandı. Bu yakınlaşmanın ardındaki samimiyet içimi sıkıyordu.

Dokunuşumdan o da en az benim kadar keyif alıyormuş gibi gözlerini kapattığında bu fırsatı değerlendirip parmaklarımı başının üstünden gergin, güçlü boynuna doğru indirdim. Tanrım, bu adam her anlamda gerçek bir erkekti.

Birden yalnız olmadığımızı fark ettim. Hemen kendimi ateşli tamirciyi okşamayı bırakmaya zorladım.

Miles’in mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. “Bu diğer hikâye fikrinden vazgeçtiğin anlamına mı geliyor?”

Bu söylediğine güldüm. “Tanrım, hayır. Bir şeyler aklıma geldiğinde yazmak zorundayım, yoksa sonsuza dek yok olur gider. Bunlar sadece notlar ve ilk bölüm. Böylece geri döndüğümde daha kolay içine girebilirim. Yani hâlâ asıl hikâyem üzerinde çalışıyorum.”

“Memnuniyet Merkezi’nin seni hâlâ ‘havanda’ hissettirmesine sevindim.” Bilgisayarıma baktı. “Bugünlük işin bitti mi?”

Dudağımı ısırdım. “Belki?”

“Gidip bir şeyler yemek ister misin?”

“Randevu gibi mi?” diye sordum. *Tanrım*. Koca bir ağzım vardı, filtresizdim ve kendime engel olamıyordum.

Kaşları çatıldı. “Hayır, sadece yemek.” Omuz silkti.

“Yemek yemeyi severim,” diye cevap verdim. Dizüstü bilgisayarımı kapatırken cevabını beni tamamen reddediormuş gibi algılamamaya çalışıyordum.

Birden gerçeklik üzerime çökuverdi. “Kahretsin, üzgünüm... Aslında gelemem. Kız arkadaşına onunla yürüyüşe çıkacağıma söz verdim. Saat tam...” Hızlıca telefonumdan saate baktım. “Tam şimdi. Kahretsin, gitmem gerek.”

Başını sallayıp gülümsediğinde biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Anladım.”

“Başka bir zamana ne dersin?” diye sordum eşyalarımı toplamaya başlarken.

“Kesinlikle.” Böylece bana dostça el sallayarak veda etti ve odadan o göz kamaştıran aygır edasıyla çıktı.

8. BÖLÜM

Miless

Her gün işe gelirken hiç bu kadar heyecanlandığımı olmamıştı. Müşteri Memnuniyet Merkezi'ne bir hafta içinde hiç bu kadar çok girmemiştim. Resepsiyondaki adamlara öğle yemeğimi unuttuğumu ve Betty'nin unlu mamullerini stokladığımı söyleyip duruyorum ama dürüst olmak gerekirse orada olmamın nedeni yalnızca Mercedes'i görmektir.

Siktir, yazarken çok tatlı oluyordu. Bir süre çalışmasını izleyebilmek için kendimi kapı aralığında telefonla konuşuyormuş gibi yaparken buluyordum. Gözleri sık sık boşluğa dalıyor, ara sıra sanki kitapta bir eylemi nasıl yazacağını bulmaya çalışıyormuş gibi garip hareketler yapıyordu. Bir keresinde hülyalı bir şekilde gözlerini kapatıp dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde yalamış, hayali biriyle öpüşüyormuş gibi yapmıştı. O gün yüksek sesle gülmeyeyim diye kendimi tutmak için parmaklarımı ısırarak zorunda kalmıştım. Kesinlikle edepsiz kitaplar yazıyordu.

Onun kendi küçük dünyasında, tamamen kendi hâlinde ve etrafındaki dünyadan tamamen habersiz olmasını seviyordum. Ayrıca bunu bir lastikçi dükkânının bekleme odasında yapıyordu. Onun gibi bir kadınla hiç tanışmamıştım.

Kendimi her gün ona doğru çekilirken buluyordum. Çıkmadan önce uğrayıp gününün nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordum. Bazen bana kaç kelime yazdığını söylüyordu, üstelik bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü bir kitap yazmak için kaç kelime gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ancak ilerlemesinden dolayı heyecanlı görünüyordu ve yüzündeki ifadeyi seviyordum. Ardından genellikle bana günümün nasıl geçtiğini soruyordu. Onunla arabalar ve aletler hakkında konuşmaya başladığımda gözlerinin parlamasını izliyordum. Bu, oynadığımız flörtün de karıştığı bir oyundu ama sonunda hiçbir şey olmuyordu.

Bu haftanın başında yaptığım gibi yine işten sonra takılmayı teklif etmedim. İlk seferin bir hata olduğunu hissediyordum ve onunla konuştukça, onun sadece takılabileceğim bir kız olmadığını da daha iyi anlıyordum. O... harikaydı. İlişkimizi “*Tire Depot*’a özel” tutmak en iyisiydi. Tanrı biliyor ya; böyle güzel, komik ve kafayı yememiş birinin yanında bana güvenilmezdi.

“Bir haftalık iş daha bitti,” dedim, yanındaki koltuğa çöküp boş bekleme odasına bakarak. Gün sonuydu ve cumaydı, yani kimse geç saatlerde servise gelmiyordu.

“Hafta sonu için büyük planların var mı?” diye sordu Mercedes. Bacaklarının üzerindeki dizüstü bilgisayarını kapatıp ellerini üzerine koydu. Bugün üzerinde onu her zaman gördüğüm tipik spor kıyafetlerinden oldukça farklı, kısa kırmızı bir yazlık elbise vardı.

“Arkadaşımla yarın *Golden Gate Park*’a gidebiliriz. Her yaz oradaki harika yürüyüş parkuruna gitmeye çalışıyoruz.”

“Kulağa eğlenceli ve çok erkeksi geliyor,” dedi yüzünü bana dönerek. Mavi gözleri dudaklarıma düştü, sonra hızla başka tarafa baktı.

Kaşlarını çatıp yüzümü ona doğru çevirdim. “Peki ya senin?”

Ağır ağır nefes verdi. “Ah, muhtemelen biraz daha yazacağım. Belki gerçek bir kahve dükkânına giderim.”

Dramatik bir şekilde nefes aldım. “Ama kahve için gerçekten para ödemen gerekecek.”

“Biliyorum ama *Tire Depot*’ta hafta sonları da hizmet sunmaya başlayıp başlamayacaklarını sorabileceğim bir öneri kutusu yok.”

“O öneriyi hemen yırtıp atardım,” diye karşılık verdim ciddi bir tonla. “Hafta sonlarımı seviyorum. Hafta sonlarımla oynamaları için onları cesaretlendirme.”

Gülümsediğinde bir anlığına yanağındaki gamzeyi gördüm. “Pekâlâ, git bakalım. Erkek ol. Biraz balık yakala. Vücuduna biraz pislik girsin.”

Gözleri vücuduma doğru indiğinde alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Kaşları sevimli bir şekilde birbirlerine yaklaşmışlardı. Lanet olsun, çok tatlıydı. Aklını okuyabilseydim beni çıplak hayal ettiğine yemin edebilirdim. Ben ara sokakta çarpıştığımız andan beri onu günde yaklaşık sekiz kez çıplak hayal ettiğime oldukça emindim. Ancak ben bir erkektim, biz böyle şeyler yapardık. Kadınlar ise genelde daha az belli ederlerdi.

Bu yüzden erotik kitaplar yazdığından yüzde doksan emindim. Edepsiz bir zihni olduğu hissine kapılıyordum ve bu ger-

çekten hoşuma gidiyordu. Mercedes adını *Google*'da aratmayı denemiştim ancak sadece ilk ismiyle ona benzeyen birini bulamamıştım. Bu noktada soyadını sorarsam çok belli etmiş olurum. Bu yüzden şimdilik isteklerine saygı duyacak ve ondan hayatının yazarlık kısmıyla ilgili bilgi istemeyecektim. Özellikle de benden bunu yapmamamı istediği için.

“Pekâlâ, o zaman iyi hafta sonları dilerim,” dedim ve kolçağın üzerinden eğilerek onu yanağından öptüm. Geri çekildiğinde donup kaldım. Şaşkınlığı her hâlimden belli olan geniş gözlerine baktım. Çiçek gibi kokuyordu ama konumuz bu değildi. “Az önce seni neden yanağından öptüğüm hakkında hiçbir fikrim yok.”

“Benim de!” diye kıkırdadı. Yanakları ve boynu gözlerimin önünde yavaş yavaş pembe bir renk alıyordu. “Biliyor musun, iş arkadaşı olduğumuz için bu bir cinsel taciz iddiası için gerekçe olabilir.”

İnleyerek doğruldum. Elimi utançla saçlarımın arasından geçirdim. “Beni şikâyet etmelisin. Zavallının tekiyim. Ayrıca korkunç derecede uygunsuz.”

“Zavallı değilsin ve *gerçekten* ne kadar uygunsuz olduğunu söylemem için henüz çok erken.” Gülümsedi ve kaşlarını muzipçe kaldırdı. “Her gün aklımdan geçen kirli düşünceleri bilseydin, kesinlikle bir taciz kurbanı olmadığımı anlardın.”

“Biliyordum!” Gülererek zaferle parmaklarımı şaklattım ve uzanıp kollarımı açtım. “Sende edepsiz bir zihnin olduğunu bağırان bir şeyler var. Sanırım kızıl saçların yüzünden.”

Dudağını ısırıp gövdeme baktığında bakışları yavaşça kasıklarımaya düştü. Bakışlarının altında aletim seğiriyordu. Şu anda lanet olasıca şeyin kendine ait bir kalbi olduğunu düşünürsek, daha çok güm güm atıyor da denilebilirdi.

Omuz silkerek cevap verdi. “Sorunlarımın çoğunu saç rengime bağlıyorum. Kızıl saçlılar çocukken çok zorlanırlar.”

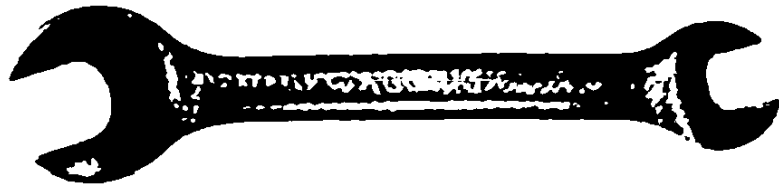
“Siktir, saçların mükemmel ve küçük çocuklar birer pislik.” Gözlerimi kapatıp burnumun kemerini sıktım. Şu anda etrafta kendimi aptal yerine koyduğumu duyacak başka kimse olmadığı için minnettardım. “Bunu da söylediğime göre ben gidiyorum, ayrıca sana yemin ederim ki genelde bundan daha güzel şeyler söylerim. Umarım bu etkileşim aklındaki kurgusal erkek arkadaş statüme olumsuz yansımaz.”

İçtenlikle gülümsedi. “Bunun için endişelenme, Miles. Kurgusal erkek arkadaş statün hâlâ oldukça sağlam.”

Kocaman bir gülümsemeyle arkamı dönüp çıktım ve omzumun üzerinden, “Pazartesi görüşürüz, Mercedes,” diye seslendim.

“Kahve makinesinde görüşürüz, Miles.”

9. BÖLÜM

Miles

“Ne halt olmasını bekliyorsun, kardeşim? Sana kirli düşünceleri olduğunu söylüyor ve sen... ‘evet, bu kadını düzeceğim’ diye düşünmüyor musun?” dedi Sam, bira bardağını tezgâha çarparak. Elini sarı saçlarında gezdiriyordu.

“Hayır.” Başımı kararlılıkla salladım ve içki siparişi vermek için bana doğru yaklaşan adama pis bir bakış fırlattım. Cuma gecesi olduğu için *Pearl Street Pub* tıklım tıklım doluydu fakat bu, adamın tekinin deodorant kokusunu alabilecek kadar yakınında olmam gerektiği anlamına gelmiyordu. Adam zekice davranıp bana alan tanıdığında Sam’e döndüm. “Onu *düzemem*, o çok harika. Sonrasında her gün onu bekleme odasında görmek zorunda kalırım. Çok garip olur.”

“Onu görmek zorunda değilsin. Sadece onu becerdikten sonra bir daha oraya gitme. Sorun çözüldü.”

“Onu görmekten hoşlanıyorum,” dedim. Mercedes’i görmenin günümün en güzel yanlarından biri olduğu gerçeğiyle kaşlarımı çattım.

“Çok eziksin,” dedi Sam, cebinden telefonunu çıkarıp saate bakarken. “Kahretsin, gitsek iyi olacak. Arkadaşım saat on birde sahneye çıkacak, kuyrukta sıkışıp kalmak istemiyorum.”

Hesaplarımızı ödeyip Pearl Caddesi’nden iki blok aşağıya, *Walrus Saloon*’a doğru yürüdük. *Walrus Saloon*, neredeyse yeraltında denebilecek, genellikle üniversite öğrencileriyle dolu bir bardı ancak yaz olduğu için çok da kötü olamazdı. Ayrıca, ben bekârdım. Ara sıra herkesin yatak arkadaşı aradığı mekânlara gitmek benim için iyi oluyordu.

Kendimden küçük kadınlardan genelde hoşlanmıyordum ancak geçen yıl bir defa üniversiteli bir kızı eve götürmüştüm. Benden çok daha genç olduğunu anlamış ve paranoyağın teki olduğum için bardan ayrılmadan önce kimliğini görmek istemiştim. Bununla gurur duymuyordum fakat Jocelyn ile yaşadığım son ayrılığı atlatmak için birine ihtiyacım vardı.

O kadın beni mahvetmişti.

On yıl boyunca herkesin, “Ayrılacaklar mı, ayrılmayacaklar mı?” diye düşündüğü bir çift olarak Ross ve Rachel’dan çok daha kötüydük. Emin olduğum bir şey vardı ki, oynadığı akıl oyunları sonsuza dek benimle kalacaktı. Ne zaman ayrılacak -bu çok sık oluyordu- o gece hangi barda olduğumu öğrenir, sırf benim önümde rastgele bir adamla öpüşmek için oraya gelirdi. Jocelyn gerçekten de kafayı yemişti. Son “ayrılığımız” sırasında zengin bir heriften hamile kalmasaydı muhtemelen hâlâ o tatlı cehennemi yaşıyor olacaktım.

Karanlık günlerden sonra, “yat ve sabahında ayrıl” olarak adlandırdığım bir dönemdeydim. Tek gece. Tekrarı yok. Bağlanmak yok. Uzun zamandır görmezden geldiğim seks hayatıma yeni çentikler atma zamanı gelmişti.

Bu gece, yatmamam gerektiğini bildiğim kızıl saçlı kadını aklımdan çıkarmama yardımcı olacak bir kız bulmayı dört gözle bekliyordum.

Merdivenlerden *Walrus Saloon*'a inerken müzik yüksek sesle çalıyordu. Barın karanlık ve köhne bir havası olsa da Boulder'da gerçek bir dans pisti olan tek yer burasıydı. Hemen barın sonundaki yeni boşalmış iki tabureye doğru ilerlerken botlarım etrafa saçılmış fıstık kabuklarına çarpıyordu. Ben yerleşip barı tararken Sam bir barmen bulmaya gitti. Dans pistinin büyük bir bölümünü kaplayan büyük bir kız grubu dışında müşterilerin çoğu erkekti. Kızların hepsi saına duvak takmış, kısa beyaz elbiseli diğer bir kızın etrafını sarmışlardı. Bekrlığa veda partileri genellikle iyi vakit geçirmeye yönelik olurdu. Beni süzerek birbirleriyle fısıldaşan birkaç kıza kafamı belli belirsiz hareket ettirerek selam verdim. İri ve uzun boylu olmak her zaman kadınların ilgisini çekerdi. Ayrıca irkin olmadığım gerçeği de böyle bir grup arasından seçim yapmamı oldukça kolaylaştırıyordu.

Dev bir akvaryum büyüklüğündeki icekten pipetleriyle topluca mavi renkli bir sıvı çeken başka bir kız grubunun yanından geçtim. Tam da ilgimi çekebilecek birini gördüğümü düşündüğüm sırada tanıdık bir kıızıl gözüme ilişti.

Bakışlarımı tamamen oraya çevirdiğimde Mercedes'in giriş merdivenlerinden aşağıya doğru yürüdüğünü gördüm. Arkasındaki birinin söylediği şeye katıla katıla gülüyordu. Ancak dürüst olmak gerekirse yüzüne çok uzun süre bakmamıştım.

Siyah-beyaz çizgili dar bir etek giymişti. Bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi görünen bacakları tamamen gözler önündeydi ve onu *Daisy Dukes*'larıyla grdğmden bile daha seksi görünüyordu. zerinde dekolteli siyah bir atletle tam göğüslerinin arasından sarkan uzun bir kolye vardı. Kombini tamamlayan fermuarı açık, seksi, dar siyah deri ceket olmasaydı yeterince kıyafet giymediğinden endişelenirdim. En azından o vücudunun bir kısmını örtüyordu.

Omuzlarının üzerine dökülen saçları düz, parlaktı. Tıpkı renkli bir perde gibi uzanıyorlardı ve daha önce hiç görmediğim bir şekilde şekillendirilmişlerdi. Normalden çok daha az doğal ama kesinlikle hâlâ seksiydi. *Tire Depot*'ta gördüğüm-den çok daha farklıydı.

Siktir. Başımı döndürüyordu.

Aletim bacaklarımın arasında harekete geçmişti. Kendi başına hareket edip kalabalığa selam vermesin diye gözlerimi kapatıp konsantre olmaya çalıştım. Aletim bazen tam bir şerefsiz olabiliyordu.

Başını çevirip merdivenlerden inerken hemen peşinden gelen adama gülümsüyordu. Kolunu omuzlarına dolayan adam gözlük takıyordu ve Pearl Caddesi'ndeki bir bara değil de kahrolası bir düğüne gidiyormuş gibi giyinmişti. Ufak tefek esmer bir kadın diğer yanında duruyor, fedailere giriş ücretini ödemek için çantasını karıştırıyordu.

Mercedes yeniden gözlüklü adamın söylediği bir şeye güldü. Işıldayan gözleri barı incelemeye başladığında nihayet beni gördü. Buradaki hemen hemen herkesten daha uzun ve iriydim, bu yüzden beni fark etmesi şaşırtıcı değildi. Ancak yüzündeki ifade geçen hafta görmeye alıştığım o rahat gülümseme değildi.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve başını aniden omuzlarını sıkıca kavrayan adama doğru çevirdi. Adam Mercedes'in kulağına fısıldayabilmesi için eğilirken gözlerim kalçasını hafifçe kavrayan diğer elini takip ediyordu. Başparmağı kızın göğsünün alt tarafına tehlikeli bir şekilde yakındı ve yakınlıklarının verdiği aşinalık hissi kanımı kaynatıyordu.

Siktir. Bu da kimdi?

“Tanrım, dostum, ne oldu? Birinin kafasını koparmaya hazır gibi görünüyorsun!” dedi Sam, göğsüme doğru bir bira iterken.

“Ne?” dedim neredeyse homurdanarak. Parmaklarımı soğuk şişenin etrafına sıkıca sardım.

“Neler oluyor? Sen...” Çelik gibi bakışlarımın odaklandığı yeri görünce sözü yarıda kaldı. “Bu aynı kızıl mı?”

Başımı salladım, çenem gergindi.

“O kızla sadece arkadaş olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim,” diye tersledim.

“Eh, o zaman sakinleş biraz, dostum. Kavga etmek için can atıyormuş gibi görünüyorsun.” Taburesinde doğruldu ve bana doğru uzanıp kulağıma doğru konuştu. “Joce başkalarıyla oynasırken olduğun gibi görünüyorsun.”

Sözleri yüzüme fırlatılan bir kova buzlu su gibi hissettirmişti. Sam’in omzumu kavrayan eliyle yerime çöktüm ve biramdan büyük bir yudum almak için arkamı döndüm. Ağır bir nefes verirken tezgâha doğru eğildim. Dirseklerimi bara dayayıp bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Kahretsin, benim sorunum ne? Mercedes’i neredeyse hiç tanımıyorum. Onu yalnızca bir kez dükkânın dışında gördüm. Bu durum, onu başka bir adamla gördüğümde canavar moduna geçebileceğim anlamına gelmiyor.

Omzuma nazikçe dokunan eli hissettiğimde başımı sağa çevirdim.

Bu Mercedes’ti.

Benim sevimli kızılım.

Gerçi bu kadar yakından ona baktığımda sevimli görünmüyordu. Çok seksiydi. Gözlerine kalın, siyah bir kalem çekmişti. Göz kapaklarındaki kahverengi far, mavi irislerini her zamankinden daha parlak gösteriyordu. Parlak, kırmızı ruju ise dudaklarını vurguluyordu. Dudaklarının dolgunluğu bana ağzını o galetelerin etrafına sarışını izlediğim zamanı hatırlattı ve...

“Merhaba, Miles,” dedi Mercedes, ipeksi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak.

“Selam, Mercedes,” dedikten sonra boğazımı temizleyip ayağa kalktım.

Topuklu ayakkabılarıyla başının tepesi çeneme kadar ancak geliyordu ve bu şekilde şampuanının çiçeksi kokusunu alabiliyordum.

“Seni burada görmek ne güzel!” Beceriksizce gülümseyerek omzuma dostça bir yumruk attı. Arkasından Sam’in bizi biraz yalnız bırakmak için çekildiği yere baktı. “Kampa gideceğinizi sanıyordum?”

“Ben de kitabını yazmaya devam ediyorsun sanıyordum,” diye karşılık verdim. Mercedes’in başının üzerinden hemen arkasına baktığımda, Sam’in işaret parmağını boynunda gezdirerek sessizce sakın olmamı söylediğini gördüm.

Mercedes’in yanaklarının rengi koyulaştı ancak yine de çenesini dik tutarak cevap verdi. “Dediğin gibi, ara sıra mola vermem gerekiyor.”

Başımı sallarken bakışlarım birlikte geldiği adamı bulduğunda çenemi sıktım. Sanki bu gecenin eğlencesi kabindeki DJ değil de bizmişiz gibi ikimize bakıyordu.

“Bu erkek arkadaşın mı?” diye sordum, başımla Bay Süslü Pantolon’u işaret ederek.

Mercedes omzunun üzerinden bakıp gülmeye başladı.

“Tanrım, hayır. O Dean. Bir arkadaşım. Yanında duran da Lynsey, diğer arkadaşım. Hepimiz bir nevi komşu sayılırız.”

Başımı onaylarcasına sallayıp gözlerimi sinirli bir şekilde adama diktim. Dean’in aklından geçenler her neyse Mercedes’in şu anda konuştuğundan farklı bir dilde olduğu kesindi. Onu sadece bir arkadaşımıymış gibi izlemediği açıkça ortadaydı.

Arkamı dönerck, konuşmamıza kulak misafiri olurken dev kuruyemiş fiçisinde bir şey arıyormuş gibi davranmakta berbat bir iş çıkaran Sam'i işaret ettim. "Bu da benim dostum, Sam."

Sam'in başı sanki şu ana kadar söylediğimiz her kelimeyi dinlememiş gibi yukarı kalktı. *Aferin, Sam.* Dev bir adımla Mercedes'in yanına yaklaştı ve elini sıktı.

"Merhaba," dedi Mercedes içten bir gülümsemeyle.

"Tanıştığımıza memnun oldum..."

O, adını söylemeyecekmiş gibi görünürken, "Mercedes," diyerek Sam'in cümlesini tamamladım. Ardından yeniden yanımdaki kadına döndüm. "Sam dükkânda benimle birlikte çalışıyor."

Merccdes yavaşça başını salladı, artık ncrede çalıştığını bildiği için ona karşı daha temkinli olduğu belliydi. "Ben de memnun oldum."

"Kampa yarın gideceğiz," dedi Sam. Şu anki sosyal beceri eksikliğimi telafi etmeye çalıştığı gün gibi ortadaydı. "Sabah yola çıkıyoruz."

Mercedes kalın rimelli kirpiklerinin arasından bana bakıp gülümsedi. "Ben de sabah kahve dükkânına gideceğim."

Ona yarım yamalak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Gözlerimiz uzun bir süre birbirine kenetlenmiş hâlde kaldı. Şu anda ikimiz de aynı şeyi düşünüyormuşuz gibi geliyordu. "*Neden bir daha hiç takılmadık ki?*" gibi şeyler...

Ancak bir şekilde sanırım ikimiz de bu sorunun cevabını biliyorduk.

Sessizliği bozan kişi Mercedes oldu. "Pekâlâ, ben gid-"

O kaçıp gitmeden önce, "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordum. Yaptığının pek de akıllıca olmadığını biliyordum ancak henüz gitmesine hazır değildim.

Bir anlığına arkadaşlarına dönüp bakarken yanağındaki gamze gözüme çarptı. “Bir içki iyi olur.”

“Lütfen, benim yerime otur,” diye atıldı Sam. Taburesini ona doğru çevirdi ve onu kollarından tutup oturttu. “Ben gidip arkadaşıma selam vereceğim. Bu gecenin DJ’i o.”

Mercedes teşekkür ettiğinde, Sam çoktan sahibinin terliklerini almaya çalışan heyecanlı bir köpek yavrusu gibi koşarak uzaklaşmaya başlamıştı.

Derin bir nefes vererek bunca zamandır oturduğum, Mercedes’in hemen yanındaki tabureme yerleştim. “Ne içersin? İstersen damardan kahve verip vermediklerini sorabilirim.”

Tanıdık alaycılığım onu güldürdüğünde büyük bir rahatlıkla koluma vurdu. “Ben bir bira alayım. Geldiğimizden beri likör içiyorum ve bütün gece liköre takılıp kalmak benim için hiç de iyi değil.”

Ona doğru eğildiğimde dizlerimiz birbirine sürtündü. “Nedenmiş o?”

“Eh, ya kabalaşıyorum ya da kaltağın teki oluyorum.”

“Kaltağın teki mi?” Ona tek kaşımı kaldırıp elimi tezgâha vurdum. “Barmen! Bu kıza bir *shot* verelim!”

Derin ve yoğun kahkahasıyla güldüğünde şimdiden huysuz tavrımın kaybolduğunu hissedebiliyordum. “Bira!” diye düzeltti beni elimdekini göstererek.

Barmen başıyla onayladı ve şişenin kapağını açıp tam olarak ellerinin arasında duracak bir hızla tezgâhta önümüze kaydırды. Mercedes bir yudum alıp bana teşekkür edencesine gülümsedi. “Peki altı saat önce seni gördüğümünden beri neler yapıyorsun?” diye sordu.

“Ah, kanserin tedavisini buldum ve dostum Sam’le dışarı çıkıp bunu kutlamaya karar verdik. Sen?”

“Aynı.” Sürdürmekte zorlandığı ciddi bir ifadeyle omuz silkti. “Şehir merkezinde mi yaşıyorsun?”

Başımı sağa sola salladım. “Hayır, yakınlarda yaşıyorum. Jamestown’da. Geçen yıl oradan tadilata ihtiyacı olan bir ev satın aldım.”

Ellerini barın üzerine yasladı ve bir iniltiyle başını öne eğdi. “Ah, dostum, sen de şu acı verici derecede becerikli adamlardan birisin, değil mi?”

Sorusuna kıkırdadım. “Becerikli miyim bilmiyorum ama genelde çoğu şeyi çözebiliyorum. Ya da her şeyin içine sıçtıktan sonra *Google*’da aratıyorum ve ondan sonra çözüyorum.”

Bir elini büyüleyici yüzüne dayadı. “Eminim kendi oluklarını da temizliyorsundur, değil mi?” dedi şüpheli bir bakışla. Ardından birasından uzun bir yudum daha aldı.

“Evet, temizliyorum. Genellikle onları yağmurda temizliyorum çünkü bunu yapmayı ancak dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken su üstlerinden taşınca hatırlıyorum.”

Başını sallarken derin düşüncelere dalmış gibi dudağını ısırıldı. “Yani bir merdivenin üzerinde ıslanıyorsun ve yaprakları çıkarmak için olukları mı eşeliyorsun?” Elleriyle olukları temizliyormuş gibi bir hareket yaptı, sonra başını sağa sola salladı.

“Evet.” Tekrar güldüm. “Ne yapıyorsun sen? Yüzün neden öyle görünüyor?”

Derin bir nefes aldı. “Kafamda güzel bir resim çiziyorum.”

Gözlerimi devirdim. “Bu resimde ben üstsüz müyüm?”

Aklımdan geçenleri okuyabiliyormuşçasına kıkırdadı. “Hayır, tulumunun altına giydiğin atletlerden birini giyiyorsun.”

“Çok gözlemcisin,” diye mırıldandım şişemi ağzıma götürürken. “Her zaman bir şeyler planlıyorsun.” Bir yudum alırken ona göz kırptım.

O da karşılığında bana göz kırptı.

İkinci tur içkilerimiz geldiğinde ikimiz de fiziksel bir acı hissediyormuş gibi değildik. Belli ki bu andan önce kendimizle yeteri kadar ilgilenmiştik.

Mercedes dudaklarını yalayarak vücudunu bana doğru çevirdi. Şimdi bacakları benim iki yana açtığım bacaklarımın arasında kalıyordu. “Miles,” dedi gözlerinde bir parıltıyla.

“Mercedes.”

Yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti ancak silkelenip birasını tezgâha bıraktı. “Neden birlikte pizza yediğimiz gece yaptığın gibi bana bir daha takılmayı teklif etmedin?”

Böyle sorular sorduğuna göre çakırkeyif olmalıydı. Bir süre onu inceledim. Gözleri ilk oturduğunda olduğundan daha kısık bakıyordu fakat ben de tam olarak ayık sayılmazdım; bu yüzden yargılamaya hakkım yoktu.

Umursamazca omuz silktim. Ona karşı dürüst olacaktım. “*Tire Depot* daha güvenli görünüyor.”

“Daha güvenli,” diye tekrarladı şişesini eline alırken ama bir yudum daha almadan önce duraksadı. “Yani seninle bir daha çarpışmayacağız ve parmak arası terliklerim de botunun altında kalmayacak mı?”

“Onun gibi bir şey.” Başparmağımla biramın etiketini kaldırırken kıkırdadım. “Muhtemelen bu en iyisi çünkü o seksi ayakkabılarla bileğini kıracağından ya da daha kötüsünü yapacağından eminim.”

Duruşunu dikleştirdi. Ağzının kenarları memnuniyet dolu bir sırıtışla kıvrılmıştı. “Ayakkabılarımın seksi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Siyah bantlı sandaletini aramızda yukarı kaldırdı. Bu hareket eteğinin tehlikeli bir şekilde yukarı sıyrılmasına neden oldu. Bronz kalçalarını ve siyah iç çamaşırının kenarını gördüğüm an aletim fermuarıma doğru yükseldi.

Mercedes ne yaptığını fark ettiğinde hızla bacağını indirdi ve bara doğru döndü. Dudaklarını birbirine bastırarak eteğini nazikçe kalçalarından aşağı çekti.

Kulağına fısıldamak için eğildim. “Hem de çok seksi.”

Boğazını temizleyip bana bakmak için döndü. “Peki bu gece için *gerçek* planın ne? Cidden arkadaşınla takılmak için mi buradasın? Yoksa ava mı çıktınız?”

“Ava mı?” diye sorguladım çünkü bu kelimeyi ondan duymak kulağa komik geliyordu.

“Seks avı!” diye cıvıladı. Koltuğunda dönerek ağzına kadar dolu olan bara baktı. “Kadın avı. Sana pankek yapmak istediği ve senin de kolunu kafasının altından gerekirse kopararak çıkarıp kız uyanmadan sıvışmak istediğin için sabah olduğunda garipleşen tek gecelik bir ilişki avı.”

Bu çok yerinde tanımlamaya kahkahalarla güldüm. “Yirmili yaşlarımda büyük bir kısmında eski sevgilimle birlikte olduğumu düşünürsek, evet, sanırım tek gecelik birini arıyorum.”

Başını dikkatle sallarken göz ucuyla beni süzüyordu. “Seninle ilgili bunu ben de söyleyebilirdim.”

“Nasıl?” diye sordum inanamazcasına.

“Kol kaslarını gösteren şu tişörtlerden giyiyorsun.” Elini uzatıp tişörtün kumaşını çekti. “Bunun rahat olmasının imkânı yok. Neden böyle şeyler giyiyorsun ki?”

“Çoğu tişört benim üzerimde böyle duruyor.” Kremi bacaklarına baktım. “Senin giydiğin o küçücük etek de rahatlık için sanırım?”

Masumca omuz silkti. “Oldukça esnek.”

“Benim tişörtlerim de öyle.”

İkimiz de güldük ve birer içki daha aldık.

“Peki tipin ne? İlgini ne çeker? Bana bir saç rengi ver, üzerinden ilerleyebileceğimiz bir şey.” Ciddi ciddi sevişecek birini bulmama yardım edecekmiş gibi yeniden insanlara baktı.

Bakışlarım saçlarında, yumuşak bir şekilde göğsünün üzerine düşen pürüzsüz tellerinde geziniyordu. Boğazımı temizleyip cevap verdim. “Esmerler. Eski sevgilim sarışındı. Sarışınları aştım. Daha çok eğlendikleri falan da yok*.”

“Esmerler, öyleyse. Bir bakalım.” Ellerini çırpıttı ve gözleri birine takılana kadar kalabalığı inceledi. “Arkadaşım Lynsey olmaz. Zaten arkadaşımız Dean’le çıkmıştı ve randevularından aylar sonra bile araları çok tuhaftı.”

Birkaç kişiyle birlikte bir masada oturan arkadaşlarına baktım. Bu akşam Mercedes’i esir aldığım için hiç de endişeli görünmüyorlardı. “Tamam, arkadaşlar yasak bölge. Oldukça adil.”

“Şuna ne dersin?” Köşedeki kabinlerin birinde kokteyli yudumlayan bir kızı işaret etti. Etrafı delicesine dedikodu yapıyormuş gibi görünen birkaç başka kızla sarılmıştı.

“Diğer hatunlar tarafından kuşatılmış durumda. Gruplardan uzak durmaya çalışıyorum. Hep garip davranıyorlar.”

“Nasıl yani?”

“Eh, her zaman engellemeye çalışan bir arkadaş olur. Erkeği çalmaya çalışan bir arkadaş. Bir de tam bir sürtük olduğu için arkadaşının kendini kötü hissetmesine neden olan arkadaş.”

“Dostum, kızlar çok kaba olabiliyorlar.”

“Bana mı anlatıyorsun?” Şişemden bir yudum aldım. “Peki ya sen? Sen neden ava çıkmadın? Eski sevgilini unuttuğunu söylemiştin, değil mi?”

“Kesinlikle unuttum. O aşağılık biri.”

“Peki arkadaşın Dean bir aday değil mi?” diye sordum, hâlâ bunu doğrulamasını beklediğim gerçeğine sinirlenerek.

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bana kardeşlerimi hatırlatıyor.”

* ‘*Blondes have more fun*’ yani ‘Sarışınlar daha çok eğlenir’ sözüne atıfta bulunuyor. –ç.n.

Benimle Bekle

Kardeşlerinin sana onun gibi dokunduğundan şüpheliyim.

Elini dizine vurarak bir anlık cesaretle bağırdı. “Ama ne var biliyor musun, Miles? Haklısın! Bu gece kesinlikle rastgele bir adamla yatmalıyım.”

“Orada dur. Ben rastgele bir adamla ilgili bir şey demedim.”

“Sen yapıyorsun, ben neden yapamayayım?”

Gözlerimi kısıtım. “Rastgele bir şeyler yaşayacak birine benzemiyorsun.”

“Belki de öyle olmalıyım.” Eğilip dudaklarıma doğru fısıldarken gözleri kısıldı. “Sana bir sırrımı söyleyebilir miyim, Miles?”

“Bana her şeyi söyleyebilirsin, Mercedes.”

Kıkırdayarak daha yakına eğilmem için parmağını kıvrırdı. Ona o kadar yakındım ki, vişneli dudak parlatıcısının hafif kokusunu alabiliyordum ve bu pantolonumun içinde yükselen ereksiyonuma yardımcı olmuyordu.

“Yazdıklarım beni azdırıyor,” diye fısıldarken dudakları kulağıma değdi.

Neredeyse biramda boğulacaktım. “Pardon, ne dedin?”

“Yazdıklarım beni azdırıyor.” Geri çekilirken başıyla onayladı. “Ben ciddiylim. Çok iyi, çok hızlı çalışan bir seks oyuncağım var ama bir erkeğin sıcaklığını özlüyorum, anlıyor musun?”

Gözlerimi sıkıca kapattım. Uyanık olduğumdan ve tüm bunları doğru duyduğumdan emin olmak için parmaklarımı göz kapaklarıma bastırdım. “Yani... Bir erkeğin sıcaklığını hiç özlemedim, bu yüzden tam olarak ne dediğini anladığımı sanmıyorum.”

“Tamam, bir kadının sıcaklığı olsun.” Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. “Neden bahsettiğimi biliyorsun. O sıcaklıktan işte.”

Kaşlarımı çatarak kafamı salladım. “Biraz daha detaylandırman gerekecek. Kadınları düşündüğümde aklıma pek çok şey geliyor ama vücut ısılan bunlardan biri değil.”

Güldü. “Bunu sen istedin.” Eğilerek alçak sesle, yumuşak ve doğrudan kulağıma doğru konuşmaya başladı. “Bir kadının sıcaklığı, sıcaklıktan çok daha fazlasıdır. Vücudunun yumuşak, şehvetli kıvrımlarıdır. Sana sarıldığında parmaklarının onun kalçalarına gömülmesidir. Sırtüstü yattığında pürüzsüz, içe çöken karnı; zevkle başını geriye attığında kaburgalarının narin çıkıntılarıdır. Kremsi yumuşaklıktaki memelerinin sıkı ve küçük uçlarıdır. Kendini onun etrafına sarıp vücudunu neredeyse tamamen kendininkiyle kaplayabilmene rağmen yine de daha fazlasını isteyeceğin gerçeğidir. Bu tür bir sıcaklığı özlemediğini mi söylüyorsun?”

Az önce olanlardan sonra kendime gelebilmek için yavaşça kirpiklerimi kırıştırdım. Sesi doğrudan aletimin üzerinde ilerleyen şehvetli ve sözlü bir dokunuştı. Bir de kulağımdaki nefesinin ılık sıcaklığı vardı, elbette. Ses tonunun derin tınısı. Sıcak avucunun uyluğumun üzerinde yumuşak bir şekilde durması.

Siktir.

Aletim bir anda tamamen sertleşmişti. Öyle tahrik olmuşum ki umurumda bile değildi.

“Kesinlikle erotik kitaplar yazıyorsun.” Sesim hissettiğim tutkuyla derin ve boğuktu. Arkama yaslanıp başımı ona doğru salladım.

“Kahretsin!” Parmaklarını önünde şaklattı. Belli ki kendini kaptırdığı için sinirlenmişti. “Bilmeni istemiyordum!”

“Neden?” diye neredeyse hırladım. “Nedir bu büyük sır?”

“Çünkü bana bakışını değiştirir.”

“Nasıl yani?”

Benimle Bekle

“Ya benim yatak odasında çok deneyimli bir seks manyağı olduğumu düşüneceksin.”

“Bu kesinlikle doğru.” Güldüm.

“Gördün mü!”

“Şaka yapıyorum, devam et.”

“Ya da yaptığım şeyden utanacaksın ve kimseye söylemek istemeyeceksin.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim sertçe, yüzünü bana bakacak şekilde çevirmek için öne doğru eğildim. Biraz üzgün görünüyordu, bu da aklımı kaybetmeme neden olmuştu.

“Arkadaşın sayılmaz, tabii. O muhtemelen azgın herifin tekidir,” diye düzeltti kendini. “Senin için çok önemli olan herhangi birine söylemek istemeyeceksin demek istiyorum.”

“Sikerler,” dedim kararlı bir şekilde başımı sallayarak. “O zaman beni hiç tanıımıyorsun, Mercedes.”

“Senin gibileri tanırım,” diye karşılık verdi, sanki bu durum onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi ukala bir tavırla. Ancak rahatsız olduğunu açıkça görebiliyordum. “Siz erkekler hepimiz aynısınız. Dışarıda tam bir hanımefendi, yatakta ise çılgın bir kadın istiyorsunuz.”

“Saçmalık.”

Omuz silkti. “Sana inanmıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü eski sevgilimle ayrılmamızın en büyük nedeni buydu. Ne iş yaptığım konusunda ailesine yalan söylememi istedi.”

Kanım donmuştu. “Ne?”

Yüzündeki utanç dolu ifade çenemi öfkeyle sıkmama neden oldu. “Evet, bu kadar uzun süredir birlikte olmamıza rağmen beni hâlâ ailesiyle tanıştırmamış olmasının garip olduğunu düşünüyordum zaten. Ancak sonra kız kardeşi evlenmeye

karar verdi ve beni düğüne götürmek zorunda kaldı. İşte o zaman herkese polisiye romanları yazdığımı söylememi istedi.”

“Ne şerefsiz ama,” diye homurdandım. Öfkemi bastırmak için biramdan kocaman bir yudum aldım.

“Evet, öyle ama kitaplarımda gerçekten sapıkça şeyler yazıyorum. Bunları büyükannene anlatmak pek de kolay değil.”

“Canı cehenneme,” dedim sinirle ve biramı çarparak tezgâha bıraktım. “Ben büyükanneme senden bahsederdim.”

“Bahsetmezdin,” diye itiraz etti inanamıyormuş gibi bir kahkahayla. “Büyükkanneler benden nefret eder! *Kendi* büyükanne bile benden nefret ediyor.”

“Büyükanne benden nefret etmesi mümkün değil. Sen mükemmelsin!”

“Benden gerçekten nefret ediyor. Çok dindar biri ve eve her döndüğümde benimle rahibi arasında bir görüşme ayarlamaya çalışıyor. Bir tür müdahaleye ya da şeytan çıkarma ayinine falan ihtiyacım olduğunu düşünüyor.”

Gülmekten kendimi alamıyordum. “Üzgünüm, bu hiç komik değil.” Özür dilercesine uzanıp kalçasına dokundum.

Omuz silkerek birasının etiketini kaldırdı. “Biraz komik.”

Bir an için onu izledim. Duruşunun böyle kamburlaşmasından nefret etmiştim. Son birkaç haftadır tanımaya başladığım Mercedes’in atılgan, neşeli, seks konuşmaktan çekinmeyen ateşli hâinden huzursuz ve yarı sessiz bir versiyonuna dönüşmüştü. Eski sevgilisi tam bir şerefsizdi; eğer burada olsaydı, bunu bildiğinden emin olurdum.

Çenem kararlılıkla gerilirken ona elimi uzattım. “Benimle gel.”

Bana kaşlarını çattı. “Nereye gidiyoruz?”

“Bir dakikalığına dışarı çıkınamız gerekiyor... Sadece bana güven.”

Onu koltuğundan çekip kaldırdım. Eteğinin nasıl da yukarı sıyrıldığına bakarken burun deliklerimden derin bir nefes verdim. Utangaç bir şekilde gülümseyerek eteğini aşağı çekmek için elini benimkinden çekti. Kahretsin, kaldıramayacağım kadar seksiydi.

Onu kalabalığın arasından çıkışa doğru çekerken parmağını kaldırarak arkadaşlarına bir dakika işareti yaptı. Ben onu merdivenlerden yukarı çekip ön kapıdan çıkarırken fedai ikimizin de elini mühürledi ve Mercedes'in birasını elinden aldı.

Dışarısı ılıktı. Nemli hava sıcak bedenlerimize değiyordu. Gürültücü sarhoşlardan uzakta özel bir alan ararken *Walrus Saloon* tabelasının mavi neon ışıkları tenimizde parlıyordu. Onu köşeye çekerek cebimden telefonumu çıkardım ve ekranımda aradığım kişiyi bulup Mercedes'e çevirdim.

“Arama düğmesine bas,” dedim.

Ekрана gözlerini kısarak baktı, ardından gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen deli misin?” diye bağırarak telefonu itti. “Saat gece yarısını geçti, Miles. Kesinlikle büyükannenini aramıyoruz!”

Gözlerimi devirirken omuz silktim. “Umurunda olmaz. Beni çok seviyor. En sevdiği torunuyum. Duymayan kimse kalmasın, ona müstehcen kitaplarından bahsetmek istiyorum.”

“Ben istemiyorum! Asla gecenin bir yarısı yaşlı ve tatlı bir büyükanneyi arayıp ona müstehcen kitaplarımdan bahsetmem. Ah, siktir, not almam gerekiyor. Kitaplarımdan biri için çok komik bir cümle geldi aklıma.”

Elini atletinin dekoltesinden içeri soktu ve sutyeninin içinden telefonunu çıkardı. Bu görüntüye kaşlarımı çatarak baktım. “O şey ne zamandır orada?”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Mercedes. “Tüm zaman boyunca. Onu gömleğimin içine *sihirle* sokmadım, seni aptal.”

Beni büyük bir rahatlıkla aşağılamasına kıkırdadım. “Pekâlâ, o zaman kız kardeşimi arıyoruz. O, sana gerçeği söyleyecektir.” Arama butonuna bastım.

“Kız kardeşin de uyuyor olabilir,” diye homurdandı telefonuna bir not yazarken. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu.

Bu yorum üzerine başımı iki yana salladım. “Utah Üniversitesi’nde yaz okulunda. Muhtemelen bir partidedir.”

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra arka plandaki gürültülü seslerle birlikte açıldı. “Megan,” diye bağırdım telefona. Diğer parmağımı kulağıma bastırıyordum çünkü bu gürültüde onu nasıl duyacağımı bilmiyordum.

Mercedes kıkırdadı ve beni susturmak için bir parmağını dudaklarıma bastırdı. Parmağını şakacı bir şekilde ısırıp, “Özür dilerim,” diyerek ağzımı oynattım.

Hattın diğer ucundan Megan, “Miles,” diye bağırdı.

“Megan,” diye tekrarlardım bu kez biraz daha yumuşak bir sesle. “Bir saniyeliğine sessiz bir yere gidebilir misin? Sana hızlıca bir soru sormak istiyorum.”

Sanırım çoktan harekete geçmişti çünkü şimdiden onu biraz daha iyi duyabiliyordum. “Miles, beş yüz mil ileriden beni engelleme nasıl mümkün olabiliyor?”

“Abilik içgüdüleri,” dedim ve duruşumu dikleştirdim. “Kim o pislik herif?”

“Miles,” diye azarladı beni. Uzaktan bir sifon sesi duyduğum için banyo olduğunu düşündüğüm bir yere doğru ilerlerken sesi yumuşamıştı. “Kapa çenenini ve sorunu sor.”

Mercedes’e baktım ve Megan’ın söylediklerini duyabilmesi için telefonumun ekranındaki hoparlör düğmesine tıklarken parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz kalmasını işaret ettim. “Meg, bu gece bir kızla tanıştım. Çok seksi, hem de çok.”

“İğrenç, Miles!” dedi Megan sızlanarak.

Mercedes gözlerini devirdi.

“Bu hatun seksi kitaplar yazıyor. İşi bu yani. Sapıkça, müstehcen kitaplar sanırım ve büyükannelerin ondan nefret ettiğini söylüyordu. Ben de ona bizim büyükannemizin buna bayılacağını söyledim... Doğru mu yanlış mı?”

“Herhâlde yani, büyükannem tam bir manyak. Yani bu kesinlikle doğru.”

Mercedes’in dudakları memnuniyetle aralanırken yumruğumu havaya kaldırıp içten bir kahkaha attım.

“Annem de bu kitapları severdi, sence de öyle değil mi?” diye sordum. Mercedes ellerini yanaklarına götürüp mest olmuş bir şekilde dinlerken daha da geniş bir şekilde gülümsedim.

“Herhâlde, Miles, tabii ki sever. Hemen kızın adını öğrenmelisin ki annem onu araştırabilsin. Siktir, hatta babam da muhtemelen kitaplarını okurdu. On yaşındayken annemle babamın banyosunda erotik kitaplar bulduğumu hatırlamıyor musun? Sana *milk jug**’ın ne olduğunu sormak zorunda kalmıştım ve sen çıldırıp kıpkırmızı olmuşsun.”

Öyle bir kahkaha attım ki duvara yaslanmak zorunda kalmıştım. “Ah, kahretsin, bunu tamamen unutmuştum!”

“Evet, anne babamız deli gibi azgınlar, abiciğim. Bunu biliyorsun, neden soruyorsun ki?”

“Çünkü bu kadın bana inanmıyor.”

“Peki o zaman ona annemin kitap bloğunun adını ver.”

“Ah evet, adı neydi? Unuttum.”

“*Dirty Birdy’s Book Blog*. Kilisede kartvizit bile dağıtıyor. Çok utanç verici.”

Telefona bakarken yüzümdeki memnun gülümsemeyi silemiyordum. “Sen de bu kitapları okuyorsun sanırım, öyle değil mi?”

* “*Milk jug*” Türkçe’de meme, göğüs anlamına gelmektedir. —ç.n.

“Tanrım, evet. Beni bu işe bulaştıran annemdi. Kendi bloğunu herkesin gözüne sokması çok garip. Tanrım, anne, bu kadar çaresiz olmamaya çalış.”

“Katılıyorum,” diye cevap verdim ve Mercedes’e baktım. Büyük gözleri loş ışıktaki parladığında gülümsemem düştü. Üzülmüş müydü?

“Peki kim bu kız? Kitaplarını okumak istiyorum,” diye sordu Meg.

Mercedes’in yüzünden bir damla gözyaşı düştüğü an telefonu hemen kapatmam gerektiğini biliyordum. “Öğreneceğim ama gitmem gerek, Meg. Bu gece sakın o herifle yatma, yoksa onu öldürürüm.”

“Kim olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Muhtemelen arkadaşlarımdan biridir.”

Hattın öbür ucundan keskin bir nefes aldığını duydum. “Nasıl olur da-”

Telefonu kapattım, aklım tamamen Mercedes’in yanaklarından süzülen gözyaşlarına takılmıştı. “Ne oldu? Yanlış bir şey mi söyledim? Kız kardeşimin söylediği bir şeye mi üzüldün? Seni kırmak istememiştim. Yemin ederim ki seni yargılamıyorum. Ben sadece-”

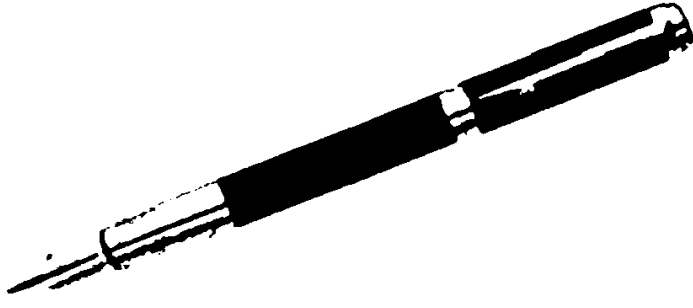
Artık konuşamıyordum.

Kendimi savunamıyordum.

Hiçbir şey söyleyemiyordum.

Çünkü dudakları benimkilerin üzerine kapanmıştı ve tadı kiraz gibiydi.

10. BÖLÜM

Kate

Bir aşk hikâyesinde iki düşmanın tartıştığı, kavga ettiği, bağırıp çağırdığı ve birbirlerine olan öfkelerinden önlerini bile göremedikleri o anı bilir misiniz?

Sonra aniden bir şimşek çakar ve saatte yüz mil hızla kafa kafaya çarpışan iki araba gibi çarpışır ya hani?

İşte şu anda dudaklarımı Miles'in mükemmel ağzına bastırırken tam olarak o durumdaydım.

Onu o kadar iyi tanı mıyordum bile ama onu öpmek zorundaydım. Bana bu adamın öpülmeye değer olduğunu söyleyen şey tamamen içgüdülerimdi. Çenesini kapatmalı ve son beş dakikadır hiç durmadan kız kardeşiyle konuşan o kişiyi öpmeliydim.

Bu seksi tamirci, yalnızca basit bir telefon görüşmesiyle, sahip olmadığım konusunda kendime yalan söylediğim tüm şüphelerimi yok edivermişti. Bir lastikçide kitap yazdığım la ilgili şakalar yapıp duruyordum. Kendime porno yazarı diyordum ve kabul edelim ki öyleydim de.

Ancak derinlerde, bundan çok daha fazlası olduğumu biliyordum. Ben bir hikâye yaratıcısıydım. Bir olay örgüsü ve bir yolculuğu olan hikâyeler. Evet, bu hikâyeler BDSM* denemeleri de içeriyordu. Evet, karakterlerim anal yapıyorlardı. Ayrıca evet, onları okuduğunuzda muhtemelen azacaktınız ama yine de benim için bir anlam ifade ediyorlardı. *Son!* yazarken bile hâlâ onlarla gurur duyuyor oluyordum ve bir süreliğine normal hayatlarından kaçıp başka biriymiş gibi davranan okurlarım olmasını seviyordum.

Onlara Miles gibi kurgusal erkek arkadaşlar veriyordum.

Ancak Miles hayali değildi. O tamamen gerçektir ve hayatımı kazanmak için müstehcen şeyler yazmamı umursamadığını kanıtlamak için elinden geleni yapmıştı.

Lanet olsun, bu dev gibi adam ellerimin altında çok iyi hissettiriyordu. Dudaklarımızı birleştirmek için onu boynundan tutup aşağı çekmek zorunda kalmıştım. Tanrım, uzun ve sertti. *Çok sert.* Vücudundaki her kas sımsıkıydı, dokunuşumun altında sıcaktı. Dudaklarım öptüğüm en güzel dudaklarla dans ederken ellerimi takdirle vücudunun üzerinde gezdirmekten kendimi alamıyordum.

Bu yıllardır yaşadığım en iyi öpüşme!

Dryston berbat öpüşürdü. İsmi romantik yetenekleriyle tamamen örtüşüyordu. Şöyle de denebilirdi: Dryston ismini bir kitapta kullanmam için cehenneme kar yağması gerekiyordu.

Hiç dilini kullanmaz, başını asla hareket ettirmezdi. Kafasını tek bir açıda tutar ve kıyıda yaşam savaşı veren bir levrek gibi ağzını açıp kapatırdı.

Miles ise bir köpekbalığı gibi öpüşüyordu.

* BDSM, rızaya bağlı olarak fiziksel baskı ve kuvvetli duysal uyarımın uygulandığı ve fantezi güç rolü oynamanın yapıldığı cinsel tercih ve kişisel ilişki türüdür. —ç.n.

Benimle Bekle

Ben başlatmış olabilirdim ama lanet olsun, beni hâkimiyeti altına almıştı. Ellerini vücudumun her yerinde gezdiriyor; sıkıyor, dokunuyor ve istediği gibi okşuyordu. Hatta başını bir o yana bir bu yana çeviriyor, tıpkı yemeğiyle oynayan bir köpekbalığı gibi her nefis ısırığın tadını çıkarıyordu. Şu an yaşadığımız saf sihirdi. Başını sola eğdiğinde dilini ağzımın içine sokuyor, sağa yatırdığında dudaklarımı okşuyordu. Tam onun düzenini çözdüğümü düşündüğümde ise her şeyi değiştiriyordu. Alt dudağımı dişlerinin arasına aldığı sırada iri elleri kalçamı sıkarak beni sert kasıklarına doğru çekti. Öpücüğün onun üzerinde yarattığı etki hakkında artık hiçbir şüphem kalmamıştı.

Aman Tanrım.

Bu kısacık, esnek eteği giydiğim gerçeği de aramızdaki bariyeri temelde var olmayan bir hâle getiriyordu. Eğer bu öpüşme hakkında bir kitap yazıyor olsaydım, şu an kötü çocuğun ellerini kızın eteğine sokup iç çamaşırını parçaladığı ve kızın onun için ne kadar ıslak olduğuna hayret ettiği nokta olurdu. Kızı kaldırıp duvara yaslar, sert aletini kızın daracık, sırlıklam vajinasına sokardı.

Ya da onun gibi bir şey işte.

Ateşli bir adamla öpüşüyorum, şu anda harika bir yazar olamam!

“Mercedes,” diye homurdandı Miles nefes nefese, dudaklarımdan uzaklaşırken. “Ne yapıyoruz biz?”

Hâlâ gerçek adımı bilmediği için içimde yükselen suçluluk duygusunu bastırmaya çalışırken oksijene ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında bile olmadan derin nefesler aldım. Ancak beni Kate olarak tanımasını istemiyordum. Şu anda Mercedes’tim. Defolup gitmesini sağlayamadığı için hâlâ eski

sevgilisiyle yaşayan o kız değildim. Ben Mercedes'tim. Kâğıt üzerinde de erkek hayatta da tam bir seks tanrıçası!

“Bilmiyorum,” diye cevap verdim, parmaklarımla sıcak dudaklarına dokunarak. *Tanrım, çok seksiler.* “Seni öptüm, sanırım.”

“Evet, öptün,” dedi Miles. Çencisindeki bir kas acı çekiyormuş gibi kasılmıştı. Alnını benimkine bastırırken kasıklarını vücudumdan uzaklaştırdı. “Bu ne kadar ateşli olursa olsun, durmalıyız.”

Yutkunup başımı salladım. “Kesinlikle. İnsanların içindeyiz.”

“Ayrıca bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Karanlıkta bile parıldayan çelik mavisi gözleriyle beni olduğum yere sabitlemişti. Koyu kirpiklerinin arasından safır ışınları süzülüyordu.

“Bekle, ne?” dedim kollarından çekilirken. Sıcaklığını kaybetmenin üzüntüsü hemen göğsüme yerleşti. “İçeride ve az önce kız kardeşine telefonda söylediğin onca şeyden sonra... bunu... istemiyor musun?”

Sanki taşaklarına vurmuşum gibi yüzünü buruşturdu. Belki de öyle yapmalıydım. “Senden hoşlanıyorum, Mercedes. Ancak şu anda birinden hoşlanacak durumda değilim.”

Buna gülmek zorundaydım. Bir kitap için ne de güzel bir cümleydi! Ayrıca nasıl da beklenmedikti ama. Seks yapamayan bir seks yazarı. Ne kadar ironikti. “Anladım. Seni böyle zor bir duruma soktuğum için üzgünüm.”

Topuklarımla üzerinde arkama döndüm. Bara geri dönmek için kaldırımdan aşağı doğru ilerledim. Bu adamın canı cehennemeydi. Bu barın canı cehennemeydi. Kurgusal hikâyemin sığınağından çıkıp bir geceliğine gerçek dünyada yaşamaya çalışmanın da canı cehennemeydi.

Benimle Bekle

İri bir el dirseğime dolanıp beni geri çevirdi. “Mercedes, bekle. İşlerin garipleşmesini istemiyorum.”

“O zaman belki de benimle bu kadar flört etmemeliydin!” diye çıkıştım ve alt dudağımı ısırdım. Bu konuda hiç de soğukkanlı kalamadığım gerçeğinden nefret etmiştim.

Bana evlenme teklif etmemiştii ya. Yalnızca gururumu okşamış, bana pizza ile bira ısmarlamıştı. Miles yanağıma konduğu bir öpücük dışında bana karşı bir hamle yapmamıştı bile ve bu durumdan rahatsız olduğu da açıkça ortadaydı.

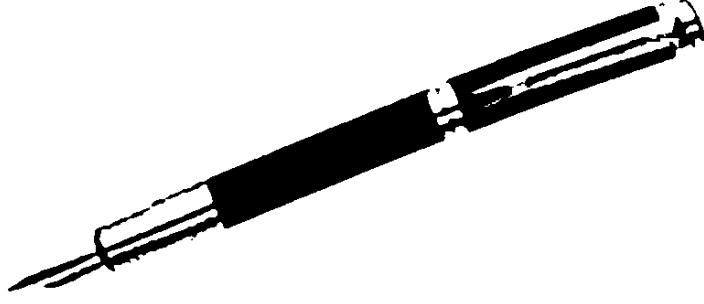
Tanrım. Bu bok hakkında kitaplar yazıyorum ama kendim gerçekleri göremiyorum. Aptal, Kate. Salak, Mercedes. Hangi kişilikte olursan ol, sen aptalın tekisin!

Miles elini saçlarının arasında gezdirirken siyah bukleleri darmadağın oldu. “Özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

İç çektim ve ona merhamet ederek konuştum. “Gerçekten söyleyecek başka bir şey yok. Ben sadece... Görüşürüz, Miles.”

Gerçek hayattaki kurgusal erkek arkadaşım tarafından reddedildiğim gerçeğiyle aşağılanmış bir hâlde arkamı dönüp oradan uzaklaştım.

II. BÖLÜM

Kate

Mucizevi bir şekilde Miles’la yaşadığım o korkunç an, yazmayı neredeyse bitirdiğim kitaptaki korkunç anla kusursuz bir şekilde eşleşmişti. Sadece birkaç sayfa daha depresyon, ardından gelen büyük jest ve *bam...* sonsuza dek mutlu. Keşke bu kahrolası evde yazabiliyor olsaydım!

“Neden buradasın?” Lynsey kapımı çalmadan oturma odama girdiğinde beni gösterişli ahşap sehpanın üzerinde dizüstü bilgisayarım açık, bağdaş kurmuş otururken buldu. Aniden yüzü buruştu. “Aman Tanrım, bu korkunç koku da ne?” Yanaklarım utançla ısınırken pis kokunun dışarı çıkması için evin kapısını ardına kadar açtı.

“Hiçbir şey değil!” Bilgisayarımın yanındaki mumu üfleyerek söndürdüm ve utancımın kaynağını hızlıca sehpanın altına saklamak için teneke kutunun kapağını açtım.

“Hiçbir şey değil mi? Burası... yanık lastik gibi kokuyor.” Gözleri kutunun farkına vardığı an kocaman oldu. “Bu lanet olası şey lastik kokulu bir mum mu?”

Kapıyı açık bırakıp üzerime atladı ve ikimiz de teneke kutuyu almak için boğuşurken beni yere yapıştırdı.

“Kcs şunu! Senin yüzünden yere mum dökeceğim!”

“O zaman bırak da ne sakladığını göreyim!” diye cıyakladı. Kolumu kavrayarak sehpanın altında kutuyu sıkıca kavradığım elime ulaşmaya çalıştı.

“Hayır, benimle dalga geçeceksin!”

“Çok haklısın!” Ellerini belime yöneldiğinde beni acımasızca gıdıklamaya başladı.

“Dur!” O hassas bedenime saldırıp üzerimde kıvranırken ben hem uluyor hem de gülerek çığlık atıyordum. Bu acımasız kaltak vücudumda morluklar bırakacaktı.

“Ne oluyor burada?” Erkeksi bir ses ikimizi de durdurdu. Lynsey’nin yüzü benimkinden sadece birkaç santim ilerideydi ve etrafımıza dökülen saçları ikimize de bir mahremiyet perdesi sağlıyordu.

Lynsey’nin buklelerini dikkatle geriye ittiğimde, Dean’i açık kapı aralığında dikilip aval aval bize bakarken gördüm.

“Ah, Tanrıya şükür.” Derin bir nefes verdim. “Sadece Dean’miş.”

“Evet, sadece Dean,” diye tekrarladı ve elleriyle devam etmemizi işaret etti. “Lütfen... benim yüzümden durmayın.”

Lynsey ve ben, o vücudunu benimkinin üzerinden çekerken gözlerimizi devirdik. Ancak kalkarken bile tenekeyi almak için şansını denedi. “Ah-ha, yakaladım!” diye haykırdı Lynsey. Teneke kutunun üzerindeki etikete bakarken yüzü buna inanamıyormuş gibi buruştu. “Yanmış lastik kokulu soya mumu. Böyle bir şey olduğuna inanamıyorum.”

Mumu Dean’e uzattı. Koklarken onun da yüzü buruş buruş oldu.

“Ne kadardı bu?” diye sordu Lynsey, kollarını kavuşturup beni azarlamaya hazırlanıyormuş gibi.

“Etsy’de sadece 8.50 dolardı,” diye mırıldandım. “Hızlı kargo için fazladan para ödedim.”

Dean kahkahalara boğuldu. “Tanrım, sen kafayı yemişsin, Kate!”

“Biliyorum!” Ağlayarak ayağa kalktım. Hâlâ önümde duran taslaklara baktım. “Tek bir kelime bile yazamıyorum ve tek yapmak istediğim *Tire Depot*’a geri dönmek.”

“O zaman geri dön!” diye haykırdı Lynsey. “Onu öptün ve o da seni geri mi çevirdi? Aman ne önemli! Eski sevgilin teknik olarak hâlâ bu evde yaşıyor, sen de onun her an geri dönebileceğini bile bile taşınmayı reddediyorsun. Seksi tamirciyle küçük bir öpüşme yaşadın diye birdenbire yine bir münzevi mi oldun? Hiç sanmıyorum!”

“Lynsey haklı, Kate,” dedi Dean. Bana hiç yardımcı olmuyordu. “Bir gün, en fazla üç gün garip gelecek. Bekleme odasından onun gözlerinin içine bakmak falan zorunda değilsin sonuçta. Muhtemelen o da garajda olacak ve senden kaçacaktır.”

İnleyerek koltuğuma çöküp ellerimi yüzümde gezdirdim. “Haklısın. Evim bok gibi kokuyor, değil mi?”

İkisi de bana doğru başını salladı.

Lynsey konuştu. “Burayı temizlemesi için birini bulman gerekecek.”

“Ya da bu kitabı bitirdiğinde büyük bir parti verirsin, biz de evin içine öyle bir sıçarız ki içki ve kusmuk kokusu yanık lastiğinkini bastırır.”

Lynsey’yle ben ona tiksintiyle baktık.

Omuz silkti. “Sadece bir fikirdi.”

“Pekâlâ, geri döneceğim,” diye karar verdim sonunda. “Ama sadece yanmış lastik yepyeni lastiklerle aynı şey olmadığı için ve internette hiçbir yerde öyle bir mum bulamadığım için. Bulmak için utanç verici miktarda zaman harcadım zaten.”

Başım dik bir şekilde *Tire Depot*’un arka kapısından içeri girdim. Kahretsin, bitirmem gereken bir kitap vardı. Lynsey ile Dean haklılardı. Miles ve onun bir sıcak bir soğuk muamelesi yüzünden Müşteri Memnuniyet Merkezi’ne yasadışı yollardan girip bedava kahve aşırmayı bırakmamalıydım.

Yalnızca tek bir öpücüktü. Tek bir öpücükle biraz da sürtünme. Tek bir öpücük, biraz sürtünme ve dev bir salatalık büyüklüğünde bir ereksiyon. Bu üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

Neyse ki oturup bedava *espresso*’mu yudumlar yudumlamaz, parmaklarımda yine o titreşimi hissetmeye başladım. Bu titreşim, yemek için durmama gerek kalmayacağı anlamına geliyordu çünkü ilham ruhumu besliyor olacaktı.

Neyse ki döndüğüm ilk birkaç gün Miles’ı görmemiştim bile. Her şey etrafımdaki herkes için tam anlamıyla görünmez olduğum o ilk günlerdeki gibi güzeldi. Betty bile taze kurabiye stoğuyla bekleme odasına geldiğinde köşede bir şeyler yazıyor olduğumu fark etmiyordu; bu da çok iyiydi çünkü yapacak işlerim vardı.

Ancak gelişimin üçüncü gününde cesaretimi toplayıp dükânın camından ona el salladım. Her gün garajın önünden geçtiğimi ve camdan onu çalışırken açıkça görebildiğimi düşünürsek bu normal bir şey gibi görünüyordu.

Miles beni bir aptal gibi el sallarken gördüğünde, sanki bir hayalet görmüş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonunda yüzü rahatladığında bana hâlâ her zamanki gibi seksi olan o orantısız gülümsemesiyle baktı.

Bu iyiydi. Olgun bir davranıştı. Yetişkin gibi davranıyorduk.

Ertesi gün, garajda Miles'a el sallamam sanki onun da kabul ettiği bir zeytin dalıymış gibi, *korkunç andan* önce birçok kez yaptığı gibi bekleme odasına geldi.

“Kitap nasıl gidiyor?” diye sorduğu sırada sepetten bir kurabiye alıyordu. Dönüp büyük, rahat koltuklardan birinde oturduğum yere baktı.

Utangaç bir şekilde gülümseyerek, bakışlarımı yüksek masalardan birinde oturan son birkaç müşteriye çevirdim. Biri telefonla konuşuyor, diğeri ise bir dergiyi karıştırıyordu. İkisinin de bizim konuşmamızla ilgilenmediği çok açıktı.

Miles tezgâha yaslanıp kurabiyesinden bir ısırık aldı. Uzun bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı, duruşu rahat ve dostaneydi. Onun muazzam görüntüsünü aklıma kazımak adına bir an için durdum.

Yeni duş almış ancak tıraş olmamıştı. Basit bir kot pantolonla tişört içinde her zamanki gibi seksi görünüyordu.

“Gidiyor işte,” dedim derin bir nefes vererek. “Burası, hikâyede çifti parçalara ayırdığım ve birbirleri hakkında bildiklerini düşündükleri her şeyi mahvettiğim nokta.”

“Ah,” dedi Miles, sahte bir acıyla yumruğunu kalbine bastırarak. “Sadece mutlu olamazlar mı?”

“Mutlu olmanın nesi dramatik?” diye sordum gülerek. “Okuyucularım o acıyı, işkenceyi seviyor. Bir şeyleri paramparça edip tekrar bir araya getirmeme bayılıyorlar.” Sandalyemde öne doğru eğilip sesimi alçalttım. “Barışma seksi her şeyi çok daha ateşli hâle getiriyor.”

Hafifçe kıkırdayıp başını salladı. “Biliyor musun, kız kardeşim bana mesaj attı ve kitaplarını okuyabilmek için tam yazar adını istedi.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Gerçekten mi?”

Başını onaylarcasına salladı. “Okur bir aile olduğumuz konusunda seni uyarmıştım.”

Bir an için şüpheyile ona baktım. Artık takma adımı ondan saklamam için ortada hiçbir neden yoktu. Aramızda romantik bir ilişki de yoktu. Birkaç gün önce bu ihtimali tamamen ortadan kaldırmıştım.

Boğazımı temizleyerek cevap verdim. “Güleceksin.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

Tam cevap vermeye hazırlanıyorken tepedeki müziği kesen bir ses, “Jeremiah Park, *Honda Civic*’iniz hazır,” diye anons edince duraksadım. Birlikte oturan çift kalkıp bekleme odasından çıktıklarında Miles ile yalnız kalmıştım.

Miles kaşlarını kaldırdı. Hazır olduğu belliydi ve devam etmemi bekliyordu.

Derin bir nefes alarak, Kate Smith’in nasıl da sıkıcı bir redaktörden çok satan bir erotik roman yazarına dönüştüğünün sıra dışı hikâyesini anlatmaya başladım. Gerçek isim kısmını atlamıştım, tabii ki.

“İlk kitabım bir parodi olarak başladı. Aslında büyük bir yayınevinde redaktör olarak çalışıyordum ve kendi kitaplarımı yazmak gibi bir niyetim yoktu.”

“Pekâlâ...” diye cevap verdi Miles, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup dikkatle dinlerken.

Kol kaslarının, gömleğinin kollarını nasıl da gerdiğini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. “Eski sevgi-
limle bir pansiyonda korkunç bir deneyim yaşadık.”

“İşin hakkında ailesine yalan söylemeni isteyen eski sevgilin mi?” diye sordu Miles çenesi öfkeyle titrerken. Başımı salladığım sırada o da sanki bazı kelimeleri içinde tutuyormuş gibi boğazını temizledi.

Kahretsin, şu anda kıskanıyor olsaydı kitaplardaki kadar seksi olurdu.

“Her neyse,” diye devam ettim. “Colorado’nun ıssız bir köşesinde normal bir pansiyon olduğunu sandığımız bir yere gittiğimizde gizli bir BDSM kulübüne girdiğimizi fark ettik.”

Miles’in gözleri parladı ve “Hayır, girmediniz,” diye haykırdı.

“Gerçekten girdik! Bu gerçek bir hikâyec!” diye karşılık verdim anlatmaya devam etmeden önce. “Ve her nasılsa, bizim o akşamın onur konukları olduğumuzu düşünüyorlardı. Gerçekten bekledikleri insanların asla gelmediğini düşünüyoruz. Sanırım öyle yani. Bilmiyorum, bunun ayrıntıları hâlâ belirsiz.”

“İsa aşkına.”

“Yorgun olduğumuz ve ‘tek ihtiyacımız olan yatacak bir yatak, bu kadının tasmalı bir adamla ne yaptığı kimin umurunda’ diye düşündüğümüz için öylece geçiştirdik. Sonuçta onun bileceği işti.”

“Eski sevgilin ne yaptığını ailesine söylemiyor ama bu tür bir sahne karşısında açık fikirli olabiliyor, öyle mi?”

Bir kahkaha attım. “Kafası çok iyiydi! Otel odası ayırtmayı unuttuğum gerçeğine misilleme olarak üç tabak yemek yemişti. Bilmiyorum, o tam bir aptal.”

“Katılıyorum,” dedi Miles kaşlarını çatarak.

Sesindeki ciddi tona kıkırdamaktan kendimi alamadım. “Ne gördüğünün farkında olduğunu bile sanmıyorum. Sanırım bir insan değil de tasmalı köpekler görüyordu.”

Miles da bir kahkaha patlattı. Ardından, “Sonra ne oldu?” diye sordu.

Kaşlarım kalktı. “Yani, katılıp katılmadığımızı mı soruyorsun?”

“Evet,” diye itiraf etti utanmazca omuz silerken.

“Katılmadık,” diye cevap verdim hüzünlü bir gülümsemeyle. “Onur konuğu olduğumuz için sadece izleyelim diye oradaydık. Baş Sahibe bu konuda çok açıktı. Bizi Batılı görünümlü bir salona soktu, sonra da kuşaklar ve taçlarla tamamlanmış lanet olası tahtlara oturttu. Sonra da bizim için bir BDSM performansı sergilediler. Çok çılgıncaydı!”

“Kulağa öyle geliyor.”

“Doğal olarak o gece yatağa girdiğimde az önce olan her şeyi yazmam gerektiğini, yoksa kimsenin inanmayacağını düşündüm. Öyle de yaptım. Benim için çok zor olmadı çünkü zaten bir redaktördüm, ayrıca çok okuyan biriydim. Ancak bunu bir günlük gibi değil de bir kitap gibi yazıyordum. Diyaloglar, betimlemeler... Her şey eksiksizdi. Hikâyeye yaratıcı özgürlükler katmanın çok eğlenceli olacağını düşündüm ve devam ettim. Sonra bir baktım ki kahrolası bir kitabım var!”

“Bu son derece saçma takma adı da bir gece çok sarhoşken buldum. Çılgınca bir hikâyeye çılgın bir takma adı hak ediyordu, ben de...”

Dramatik bir etki yaratmak için duraksadığımda Miles elini önünde sallayarak devam etmem için beni teşvik etmeye çalıştı.

“Mercedes Lee Loveletter.”

Omuz silkip kıkırdadım. Miles, “Gerçek soyadın ne o zaman?” diye sormadan hemen önce gözlerindeki şaşkın bakışın tadını çıkarıyordum.

Duraksayarak dudağımı ısırđım. Bu işi ne kadar ileri götürmek istediğime karar vermeye çalışıyordum. Yine de bu hızlı bir iç münakaşa olmuştu çünkü Miles’la birlikteyken Mercedes olmayı, özellikle Dryston gibi erkeklerle birlikteyken Kate olmayı sevdiğimden on kat daha fazla sevdiğime hiç kuşku yoktu. “Smith,” diye cevap verdim dürüstçe. Beni *Facebook*’ta falan bulacak değildi ya. Kişisel hesabımı uzun zaman önce kapatmıştım çünkü hem o profili hem de Mercedes Lee Loveletter’inkini takip etmek çok zordu.

“Smith,” diye tekrarladı başını sallayarak. Ağzının kenarları gizlemeye çalıştığı gülümsemesiyle kıvrıldı. “Peki neden Loveletter o zaman?”

“Çünkü BDSM performansı böyle başladı. Bu dev *dominatrix**, metresine yazdığı aşk mektubunu okuyabilsin diye kölesinin ağzındaki tıkacı çıkarıyordu. Aslında çok tatlıydı. Hatta adam ağlamıştı.”

Miles başını iki yana salladı. “Yolculuğun böyle mi başladı yani?”

“Evet,” dedim harfleri uzatarak. “Kitabı hiçbir yayıneviyle anlaşmadan kendim bastırdım. Bir menajer temsilciliğim olup olmadığını sormak için bana e-posta gönderene kadar *New York Times*’a girdiğini bile bilmiyordum.”

“Vay canına,” diye haykırdı Miles, açıkça etkilenmiş bir şekilde. “Bu inanılmaz bir hikâye.”

“Kitaplarda anlatılmaya değer,” diye düzelttim sırtarak. Bu eğlenceliydi. Olan her şeyi baştan sona düşünmeyeli uzun zaman olmuştu ve Miles bu hikâyeyi tıpkı bir köpek gibi yalayıp yutuyordu. “Ayrıca belli ki beni yazmaya itti çünkü bir kez başladım mı duramadım.”

* *Dominatrix*, özellikle BDSM gibi cinsel ilişki deneyimleri sırasında dominant olan sadomazoşist kadın. –ç.n.

Benimle Bekle

“Bu kitapta tıkanana kadar.”

“*Tire Depot* beni kurtarana kadar.”

İnanamıyormuş gibi başını salladı. “Ayrıca bu kitabın serinin son kitabı olduğunu söyledin?”

Başımı salladım. “Evet.”

“Sonra bir sonraki kitaba geçeceğiz, öyle mi?”

“Kaşımadan duramadığım bir kaşıntı gibi.”

Derin bir nefes verdim ve Miles’in bana bakarken yüzünün sıcak, şefkatli bir gülümsemeye dönüşmesini izledim. Bana böyle tatlı, erkeksi baktığında büyüleyici oluyordu. Ayrıca ona anlattığım hikâyeden çok daha fazlasını düşündüğü de çok açıktı.

Kahretsin, erkekler kafa karıştırıcıları. Nasıl olur da bana öyle bakardı ve beni öpmek istemezdi? Benim onu öpme isteğim tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Bariz bir şekilde ortada olan gerçeği kullanarak bu hassas anı parçalara ayırmaya karar verdim. “Yani bu garip olmak zorunda olmadığımız anlamına mı geliyor?”

Kıkırdadığında, gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıklar irislerinin çelik mavisi rengini çerçeveliyordu. “Bana eski sevgilinle bir BDSM pansiyonuna girme hikâyeni anlatmanın bunu doğruladığını sanıyordum.”

“Yeterince makul.” Onaylarcasına başımı salladım. “Yani arkadaşız, öyle mi?”

“Arkadaşız,” diye onayladı bacaklarımı titreten gülümsemişle.

Bilgisayarımı toplayıp çantamı omzuma taktım. “Güzel çünkü bir arkadaş olarak, bir sonraki kitabım için bazı araştırmalarda bana yardım edip edemeyeceğini merak ediyordum.”

Kaşları kalktı. “Aklında ne var?”

12. BÖLÜM

Miles

Genişçe gülümseyen Mercedes, ona siyah bir kask uzattığımda heyecandan patlayacakmış gibi görünüyordu. “Şimdi, bacağını diğer tarafa atacaksın ama ayak bileklerin şuraya değmesin.” Motosikletimin yan tarafındaki egzoz borularını işaret ettim. “Bunlar çok feci yakar ve canını acıtır.”

Başını sallayarak onayladı ve yarısını topladığı saçlarını çözdü. Buklelerini sallayıp kızıl dalgalarının omuzlarına dökülmesini sağlarken çok ciddi görünüyordu. Kaskını kafasına geçirdikten sonra saç tellerini omzunun üzerinden sırtına doğru itti.

Kıyafetlerine bakarken yavaşça yutkundum. Bol, renkli bir şort ile beyaz, uçuşan bir üst giyiyordu. Çok kadınsı ve savunmasız görünmesi canımı sıkmişti. Evine gidip ondan bir kot pantolon giymesini istemeyi düşündüm ancak her zaman ki gibi aşırı korumacı davrandığımı fark ettim, üstelik bunun üzerinde gerçekten çalışıyordum. Özellikle de yalnızca arkadaş olduğumuz ve *daha fazlası* olmadığımız için.

Bir saniye tereddüt ettikten sonra, beni tam bir kontrol manyağı gibi göstermeyen tek şeyi yaptım ve deri ceketimi önünde iki yana salladım. “Bu, kaza yaparsak bacaklarının asfalta sürtünmesini engellemez ama yine de giyersen kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Başını sallayıp ağır ceketini üzerine giydi. Şortunu örtüyordu ve kollarından o kadar aşağı sarkıyordu ki parmak uçlarını bile göremiyordunuz. Kaskın çene kayışını bağlayabilmek için kollarını kaldırdı.

“Yine de kaza yapmasak iyi olur sanki,” dedi neşeyle. Sesi kaskın içinde boğuklaşmıştı.

Kıkırdarak uzanıp ceketimin önünü tuttum, sonra fermuarını sonuna kadar çekebilmek için vücudunu kendime yaklaştırdım. “Öyle bir planım yok,” dediğimde mavi gözleri dikkatle bana bakıyordu.

Hafifçe gülümsedi. Burnunu ceketin içine soktuğunu ve fermuar tepeye ulaştığında derin bir nefes aldığını gördüğüme yemin edebilirdim. Aniden başını sağa sola salladı, ardından kendine bakabilmek için geriye doğru bir adım attı.

“İçinde kayboluyorsun ama hiç yoktan iyidir.” Kaskın si-perliğini bebek mavisi gözlerinin üzerine kaydırıp ona oturmasını söyledim.

Mercedes daha ayağını botumun yanındaki mandalın üzerine koymadan bacaklarını açtı. Sanırım böyle dikkatli olması hoşuma gidiyordu, bu yüzden gülmemeye çalıştım. Ellerini omuzlarıma koyarak bacağını diğer tarafa attı ve arkamdaki koltuğa çöktü. Sıcak merkezi arkama yaslandığında uzanıp çıplak bacaklarına dokunma isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

Ancak yeteri kadar mücadele edemiyordum. Başımı ona doğru çevirip, “Daha sonra gitmen gereken bir yer var mı?” diye sorarken elim geriye uzandı ve çıplak kalçasını okşadım.

Başını iki yana salladı. “Hayır, tamamen boşum,” derken sesi boğuktu.

“Harika.” Motosikletimin konsolundaki saklama alanından gözlüklerimi çıkardım. “Gitmeyi çok sevdiğim muhteşem bir dağ var, oraya tam gün batımında varabiliriz.”

Gözlüklerimi takıp güç düğmesini açtığımda Mercedes bana coşkulu bir başparmak işareti yaptı. Tek ayağımın üzerinde durarak ayağımı marşa bastım. Motosikletim kükreyerek çalışmaya başladığında ısınması için gazı birkaç kez çevirdim.

Elleri omuzlarımdan belime dolanıp parmakları karın kaslarımı sıkıca kavradığında heyecanla haykırdı.

“Hazır mısın?” diye bağırdım. Rölantiye* aldığım motorun titreşimleri kalçalarımı ısıtıyordu.

“Hazırım!” diye bağırdı. Heyecan dolu çığlığıyla birlikte *Tire Depot* otoparkından çıkıp gün batımını yakalamak için yola koyulduk.

Boulder’ın güneybatısına doğru yaklaşık otuz dakika boyunca, Sam ile benim hızlı ve çok da zorlayıcı olmayan bir şeyler yapmak istediğimizde sık sık yürüyüşe çıktığımız *Twin Sisters Peak*’e sürdüm. Buna “akşamdan kalma yürüyüşü” diyorduk çünkü ne kadar berbat hissederseniz hissedelim bunu yapabilecek enerjimiz her zaman oluyordu.

Hiçbir yol motosikletle yukarıya kadar çıkmaya elverişli değildi ancak tepenin zirvesinde yürüyüşçülerin park etmek için durduğu bir gözetleme noktası vardı ve Colorado gün batımının muhteşem manzarasına sahipti.

Colorado’yu genel olarak seviyordum. Jocelyn’le ayrıldıktan sonra annem Utah’a geri dönmeyi düşünmem için ısrar etmişti ama içimden gelmiyordu. Boulder benim evim olmuştu.

* Motorlu taşıtların hareket hâlinde değilken motorunun kendi içinde dönmeye devam etmesi durumu rölanti olarak adlandırılır. —ç.n.

Kısa süre önce bir ev satın almıştım, işimi ve yeni arkadaşlarımı seviyordum.

Hayatımın aşkı olduğunu düşündüğüm kadını zaten kaybetmiştim ve bunun üzerine büyük bir değişiklik daha eklemek istememiştim. Jocelyn yavaşça da olsa hayatımdan temelli çıktığında bunu sorun etmedim. Kendimi evimi tamir etmeye ve Sam'in amcası için *Tire Depot*'ta iyi bir iş çıkarmaya verdim.

Küçük gözetleme noktasında durduğumda Mercedes'in belimdeki elleri sıkılaştı. Arkamızda Gross Rezervuarı, solumuzda Aspen Çayırıları, sağımızda da *Twin Sisters Peak*'in başlangıcı görünüyordu. Tüm bu alan devasa çam ağaçları, hayvanlar ve doğanın el değmemiş güzelliğiyle doluydu.

Motoru durdurup ayaklığı indirdiğimde, Mercedes omuzlarımın üstüne bastırarak bacağını koltuğun üzerinden diğer yana attı. Anında onun sıcaklığını özlemiş, bunun Mercedes'in *Walrus Saloon*'da bir kadının sıcaklığını tarif ederken bana verdiği birçok tanımdan biri olmadığını fark etmiştim.

"Tanrım, bu inanılmazdı!" Kaskını çıkarıp kızıl saçlarını savururken sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. Güneş, uzaktaki tepelerin ardında batarken ışığı saç tellerinin arasından süzülüyordu. Uzakta kalan birkaç bulut gökyüzünü pembelerle morların çarpıcı bir karışımına dönüştürmüştü. Güneşin batışını izlemek için mükemmel bir hava vardı.

"Güzel. Korktun mu?" diye sordum, Joce'un elbise dışında bir şey giymediği ve sürüşümün onu tedirgin ettiğini söylediği için onu motosikletimle gezdirmeme asla izin vermediğini hatırlayarak.

"Hayır, korkmalı mıydım?" dedi Mercedes gözlerini kocaman açarak.

Gölerek gözüklerimi çıkarp tışörtümün içine soktum. “Hayır, hem de hiç. Eski sevgilim motosikletten nefret ederdi. Asla onunla gezmek istemezdi.”

“Eski sevgilin tam bir aptal. Yani, motosikletlerin tehlikeli olduğunu anlıyorum ama bunu daha tatmin edici yapan da bu tehlike. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Yavaşça yutkundum. “Sanırım öyle.”

“Ah, neden tehlikeyi arzuluyoruz ki?” diye sordu, kaskı kolunun altına sıkıştırıp önümde bir ileri bir geri volta atarak. Bir şeyi nasıl tarif edeceğini düşünürken gördüğüm o yazar hareketini yaptığını hissediyordum. Ancak bu kez fiziksel bir eylemi tanımlamak yerine bir duyguyu ifade etmek istiyordu. “Demek istediğim, tehlikenin insan zihnini kendine çekmesinin nedeni ne? Cinsel bir şey mi? Cinsel çekim belki de? Demek istediğim, söz konusu tehlike olduğunda tekrar tekrar geri dönmemizi sağlayan şey nedir?”

Mercedes duraksayıp yüzüme baktı. Bunun bana fikrimi söylemem için verdiği bir işaret olduğunu biliyordum. Omuz silktim. “Belki de ne olacağını bilmemenin verdiği heyecandır,” diye cevap verdim. Bacağımı motorun diğer yanına atıp gerinmek için ayağa kalktım. “Her şey çok uzun süre aynı kalırsa sıkılırız.”

Aşağıya baktığımda gözlerinin tışörtümün altından görünen karnıma dikildiğini gördüm. Tanrım, keşke onu becerebilseydim. Yalnızca bir kez. Sadece nasıl hissettirdiğini bilmek için. Benim sertliğime karşı onun yumuşak teni... İnanılmaz olacağına emindim.

“Sence erkekler kadınlar hakkında böyle hissediyor mu?” diye sordu. Bana bakarken göz kapakları gergin bir şekilde kırpıştı. Parmak arası terlikleriyle ceketimi elbise gibi giydiği için çok küçük görünüyordu.

“Kesin bir şey söyleyemem.” Ellerimi beceriksizce ceplerime sokarken çukurun kenarındaki büyük kütüğe doğru ilerledim. Üzerine oturup ona baktım. “Ancak bence erkekler de aynı derecede suçluyken kadınlar o dramayı sevdikleri için suçlanıyorlar. Biz maçoşluk diyerek işin içinden sıyrılıyoruz.”

Mercedes gürültüyle yere çarpan parmak arası terlikleriyle yanıma gelip oturduğunda artık ikimiz de gün batımına bakıyorduk. Göz ucuyla yüzüne baktım. Yanakları kızarmış ve muhtemelen güneşe maruz kaldığı için burnunun üzerinde birkaç çil ortaya çıkmıştı.

Dizlerini ceketimin içine sokup çenesini bacaklarına dayadı. “Bununla ne anlatmak istediğini bana söylemek ister misin, yoksa yine ‘sihirli kelime’ mi demek istiyorsun?”

Satır aralarını ne kadar kolay okuyabildiğine hayret ederek hafifçe gülümsedim. Sanırım işaretleri görmek bir yazar sezgisiydi.

Derin bir nefes vererek cevap verdim. “Bir gün, hayatımda söylediğim her şifreli şeyin dönüp dolaşıp eski sevgilime gelmeyeceğini umuyorum.”

Mercedes gülümsediğinde gamzesi sokulduğu ceketimin yakasından dışarı fırladı. “Muhtemelen gelmeyecek ama hayat dersleri de zorluklardan gelir. O yüzden dökül, Miles.”

Homurdanarak ellerimi saçlarımda gezdirdim. Saç tellerimin her bir yana dağıldığını hissediyordum. “Sanırım eski sevgilimle o kadar uzun süre birlikte olmamın sebebi bu dramayı hastalıklı bir düzeyde sevmemdi. Aptalcaydı.”

“Siz ne tür bir drama yaşadınız?” diye sormadan önce bir süre söylediklerimi düşünerek başını salladı.

Kaşlarımı kaldırdım ve başımı gökyüzüne doğru salladım. “Aklına her ne gelirse ama muhtemelen hepsini o başlatmıştır. Tabii, en nefret ettiğim şey beni kıskandırmaya çalışmasıydı.”

Ona baktığım an Mercedes'in sempati içinde yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Evet, kıskançlık hiç eğlenceli değil. Yine de tamamen romantik kitap yazarlığı açısından konuşacağım... okuyucularım sahiplenici erkeklere bayılır."

Kıkırdadım. "Sahiplenici olmak var, bir de aptal ycrine konmak var. Ne yazık ki, sanırım ben daha çok ikincisiydim."

Başını iki yana sallayıp burnunu kırıştırdı. "Eski sevgilin kulağa korkunç biri gibi geliyor."

"Seninki de öyle."

"Neden onlarla çıktık ki?"

"Bunu kendime sürekli soruyorum."

Bacaklarını ceketimden çıkardı ve ayak bileklerini üst üste koymak için önüne uzattı. Bir süre gökyüzüne baktıktan sonra konuştu. "Eski sevgililerimize bakmanın eğlenceli bir yolu da; eğer onlarla çıkmamış olsaydık, şu anda burada, bu ağacın üzerinde oturuyor ve bu inanılmaz gün batımmmm tadını çıkarıyor olmazdık."

Mercedes bana bakıp muzipçe kaşlarını kaldırdı ve uzaktaki bir tepenin ardında güneşin son ışıklarını izlemek için döndü.

Oysa ben gözlerimi ondan alamıyordum. Saçları da bir nevi gün batımı gibiydi.

İzlediğimi hissetmişti. "Gerçekten çok güzel bir şeyi kaçırıyorsun," dedi şarkı söylercesine, alaycı bir şekilde.

Cevap verirken sesim ciddiydi. "Hayır, kaçırmıyorum."

Gülümsemesi kayboldu. Geniş, meraklı gözlerle bana döndü. Bebek pembesi bulutlar yüzünü aydınlatıyor, ona meleksi bir parıltı veriyorlardı. Büyüleyici bir kadındı.

"Seni anlayamıyorum, Miles," diye mırıldandığında sesi bir fısıltıya dönüşmüştü.

Yavaşça yutkundum ve uzanıp yanağını avuçladım. Başparmağımı elmacık kemiğinden dudağına doğru indirip tem-

belce ağzının çizgilerini takip ettim. “Ben de kendimi anlayamıyorum.”

Tüm hafta boyunca tadını unutamadığım dudakları yeniden tatmak için eğildiğimde derin bir nefes aldı. Aniden arkamızda bir motosiklet motoru gürültüyle kükredi. Ağzından birkaç santim uzakta donup kaldım. Elim hâlâ yüzünde, gözlerim dudaklarındaydı.

Sertçe yutkunarak arkamı döndüğümde, muhtemelen bizimle aynı sebepten dolayı burada bulunan başka bir çiftin motosikletlerinden indiğini gördüm.

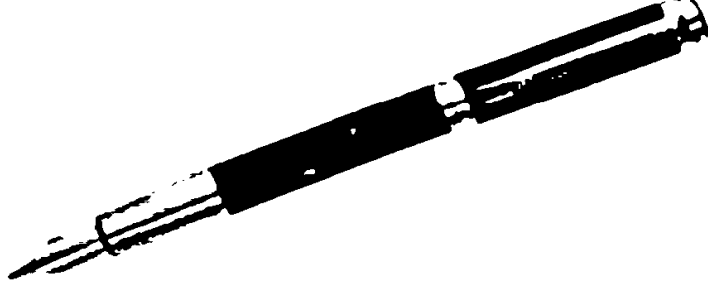
Boğazımı temizleyerek geri çekildim ve Mercedes’e mahcup bir gülümsemeyle baktım. “Tüm ışığı kaybetmeden geri dönelim mi?”

Şimdi yüzü çok çaresiz görünüyordu. “Sana kalmış.”

Kalkmasına yardım ettikten sonra kaskını takıp motosiklette arkama binmesini bekledim.

Boulder’a ve hâlihazırda yaşadığım hayata geri dönüyordum... Hiçbir drama olmadan.

13. BÖLÜM

Kate

Son sözümü yazacağım gün geldiğinde Miles sanki bunu biliyormuş gibiydi çünkü günün ortasında, beline bağladığı yağ içindeki tulumuyla bekleme odasına girivermişti. Altındaki beyaz tişört terden ıslanmıştı. Ellerini yıkamış olsa bile onları daha önce hiç görmediğim kadar kirli görünüyorlardı. Sanki işe geri döneceğini bildiği için kendini tam anlamıyla temizlemeye zahmet etmemiş gibiydi.

Üç kurabiye alıp yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yürüdü. Sanki normal bir günmüş ve molalarını her zaman Memnuniyet Merkezi'nde geçiriyormuş gibi, tünediğim yüksek masanın karşısındaki tabureye oturarak üçlü kurabiye sandviçinden büyük bir ısırık aldı.

Bu anın mutluluk veren rastlantısallığına gülümsemekten kendimi alamadım.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordu karşılık olarak o da bana gülümserken.

Gerçekten yüzlerimizde kocaman birer gülümseme vardı.

“Çünkü hayat bazen çok komik oluyor.” Kafamı yana eğdim ve ona gözlerimi kısarak baktım. Tüm erkeksi ihtişamını hafızama kazıyordum.

“Nasıl yani?” Miles masanın üzerinden bana doğru eğildi. Siyah saçları kesilmeye ihtiyaç duyuyor, mavi gözleri yüzündeki kirin arasında parlıyordu.

Hiçbir şey söylemeden bilgisayarımı ona doğru çevirip yanında durmak için ayağa kalktım. Parmaklarımı klavyeye bastırmak için eğildiğimde kollarımız birbirine sürtündü. Bu temasla aramızda bir elektrik kıvılcımı çıktı.

Kendimi soğukkanlı olmaya zorlayarak, “*Son!*” yazdım.

“Hadi oradan,” diye bağırdı yüksek sesle. Bekleme alanındaki diğer müşterileri umursamadığı belliydi. Kocaman, heyecanlı gözlerini bana çevirdi. “Şimdi mi bitirdin?”

“Şimdi bitirdim.” Elindeki kurabiyeleri bırakıp ayağa kalktığı anda ve beni havaya kaldırıp kendi etrafında bir daire çizdiğinde ürkekçe gülümsedim. Yalnız olmadığımızı hatırlayınca donup kaldı. Beni hemen ayaklarımın üzerine bıraktı.

Eğilip, “Tebrikler, Mercedes,” diye fısıldadı.

Ben de ona teşekkür ettim çünkü şu anda serisinin beşinci ve son kitabını tamamlayan Mercedes Lee Loveletter’dım. “Bunu sensiz yapamazdım, Miles,” dedim sesimde esprili bir tonla.

Göğsü kahkahalarla sarsıldı. “Bunu kutlamalıyız. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu. Tüm neşemin kaybolduğunu gördüğünde kaşları çatıldı.

Aynı sözleri onu öptüğüm gece de söylemişti ve bu tesadüf dikkatimden kaçmamıştı. “Belki başka zaman.”

Başını onaylarcasına sallayıp ellerini ceplerine soktu. Yüzündeki şaşkın ifade keyfimi kaçırıyordu.

“Baksana, cuma gecesi evimde bir parti veriyoruz. Geçen gece bardaki iki arkadaşım ve üniversiteden hâlâ takıldığımız birkaç kişi olacak. Yani... sen de... gelmek ister misin? Sam’i de getirebilirsin!”

Yüzündeki orantısız gülümseme içtendi. Adresimi ona mesaj atabilmem için hemen birbirimize numaralarımızı verdik. Miles’ı bu kadar çok görmeme rağmen hâlâ birbirimizde numaralarımızın olmaması beni şaşırtıyordu. Belki de bu Miles’ın beni uzak tutma yoluydu.

Miles telefonunu cebine geri koydu. “Peki bu akşam ne yapacaksın?”

Yüzüm utançla kızardı ancak yine de bunu kabullenmeye karar verdim. “Bitirdiğim her kitaptan sonra eski sevgilimle yaptığım bir geleneğim var.”

“Eski sevgilin mi?” dedi sertçe. Ondan bahsetmemle kafasının karıştığı belliydi.

“Evet, biz... şu tulum pijamalardan giyer, pizza sipariş eder ve bir şişe şarabın her bir damlasını içerken son kitabımla ilgili beş yıldızlı eleştirileri okurduk.” Garip bir şekilde güldüm. Bunun Dryston’la yaptığım tek orijinal şey olduğu gerçeğine hayret ediyordum. Muhtemelen sadece pijamalarımız birer ejderha tulumu olduğu için hoşuna gitmişti. Adam resmen ejderhalarla kafayı bozmuştu.

Miles başını salladı. Kaşları hâlâ şaşkınlıkla havadaydı. “Yani eski sevgilinle mi takılacaksın?”

“Ah, Tanrım, hayır!” dedim sert göğsüne şakacı bir şekilde vurarak. “Asla. Muhtemelen Lynsey ile yaparım. Ya da büyük ihtimalle Dean’le.”

Bu durum, sert duruşunu en ufak bir şekilde gevşetmiş gibi görünmüyordu. “Yeni bir gelenek bulmalısın,” dedi hırçın bir sesle.

Ağzım şaşkınlıkla aralandı. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü bu gelenek yaptığın şeyi desteklemeyen biriyle başlamış.” Miles’in çene kasları öfkeyle kasıldı ve şimdi boyunun daha da uzun görüldüğüne yemin edebilirdim. “Neden onun anısını bu şekilde devam ettirmek istiyorsun?”

“Bu *onun* anısı değil, sadece onunla birlikteyken başlattığım bir şey. Bunu her kitabım için yaptım ve devam ettirmek kötü şans getirecekmiş gibi geliyor.”

Başını salladı, hayal kırıklığı ifadesine yansımıştı.

“Miles!” dedim sertçe. Etrafıma bakındığımda odada bize bakan birkaç kişi gördüm. “Sakin ol. Senin derdin ne? Bugünün mutlu bir gün olması gerekiyordu.”

Geriye doğru bir adım attı. Yüzünde daha önce de gördüğüm o maske intikam duygusuyla birlikte geri dönmüştü. “Kusura bakma, mutluluğuna gölge düşürmek istemedim.” Miles gitmek için bir hamle yaptı ancak şakağıma hızlı bir öpücük kondurmak için duraksadı. “Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Mercedes.”

Uzanıp elini tuttum ve gidemediğim önce onu durdurdum. “İyi misin?”

Başını salladı. “Neden olmayayım ki?”

“Çünkü garip davranıyorsun. Sanki seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi.”

Bunun üzerine yüzü yumuşadı. “Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın, bebeğim. Bence sen inanılmazsın.”

“Bebeğim” kelimesini kullanması kalbimin yerinden fırlayıp boğazıma kaçmasına neden oldu. Aptalın teki olduğum için beceriksizce güldüm. “Evet, o kadar inanılmazım ki eski sevgilime kafayı taktığım için yazmaya cesaret edemediğim bir kitabı bitirmek adına her gün bir lastikçiye gizlice girmek zorunda kaldım.”

Miles başını eğerek gözlerinin içine bakmamı sağladı ve ciddi ifadesiyle beni olduğum yere sabitledi. “Bu eski sevgilinle ilgili değil. Bu senin için işe yarayan bir şey bulmanla ilgili. Onun peşinden gittin, canını dişine taktın, işi bitirmek için ne yapman gerekiyorsa onu yaptın. Kimsenin ne düşündüğünü umursamıyorsun ve bu gerçekten harika bir şey, bu yüzden *şimdi* kendinden şüphe etme.”

Sözleri beni nadiren yaşadığım bir sessizliğe soktu ancak bir konuda yanılıyordu.

Senin ne düşündüğün umurumda.

Bu küçük düşünceyi paylaşmak yerine Miles’a zafer dolu bir gülümsemeyle bakmaya karar verdim. “Enerjiye sadık kalmak zorundaydım, bu yüzden benimle beklediğin için teşekkürler.”

Bana yumuşak bir gülümseme sundu. “Her zaman.”

Dizüstü bilgisayarımı kapatmak için uzandım, ardından çantama attım.

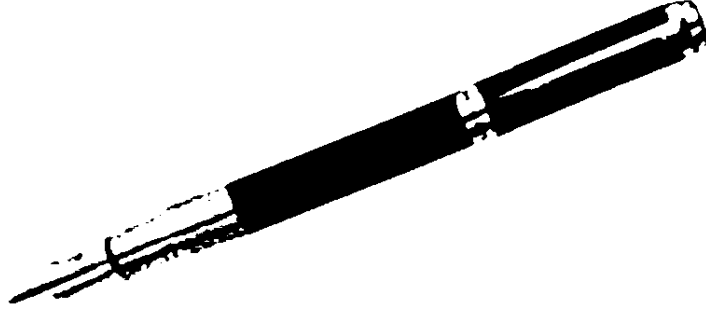
“Cuma günü görüşecek miyiz o zaman?”

Başını salladı. “Cuma günü orada olacağım.” Daha fazlasını söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama ensesini tutup geri çekildi.

“İyi geceler, Mercedes.”

Cesaret gerektiren son bir büyük jest yapmadan, kurgusal erkek arkadaşımın uzaklaşmasına izin verdim. Onu ait olduğu yerde, kurgusal dünyamda güvende tutuyordum.

14. BÖLÜM

Kate

“Neredeyse otuz yaşındayız. Fıçılar için çok yaşlıyız!”

Dean kocaman, gümüş canavarını pahalı ahşap döşememin üzerinde yuvarlarken inledim.

Dean derin bir iç çekti ve gözlüklerini düzeltti. “Bu sıradan lanet olası bir bira değil, Kate. Benim en sevdiğim yerel bira üreticisinin IPA’sı. Bu boku öyle herkese satmazlar.”

“Evet çünkü kimse sevmiyor,” diye mırıldanarak kapıyı tekmeledim. Lanet olsun, *Coors Light*’ın nesi vardı ki? Üniversite zamanlarında bizim için yeterince iyiydi ve şimdi de bizim için yeterince iyi olmalıydı.

Ancak Dean, Lynsey ve benim gibi üniversiteye gitmemişti. Havalı olan her şey hakkında kendi kendini eğitmişti. Gösterişli olan her şeyle ilgili de tabii. Görünüşe göre IPA bira gibi.

Başını sallayıp kolumun yan tarafını okşadı. “Seveceksin, söz veriyorum. Sadece bir şans ver.”

Yerine geri döndü. Fıçıyı kaldırıp daha önce getirdiği çöp torbası kaplı ahşap varilin içine yerleştirirken puantiyeli gömleği kol kaslarıyla gerilmişti. Ön kapıya doğru gitti ve basamaklarda bıraktığı dev buz torbalarını alarak fıçının etrafına dökmeye devam etti.

O sırada Lynsey arka kapımdan içeri girdi. “Tiki bar* hazır!” diye haykırdı kalçalarını sallayarak.

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum çünkü o şeyi benim arka verandama getirmek için hem kendi evinden hem de benim evimden geçirmek zorunda kalmıştı.

Komşu olmamıza rağmen evlerimizi birbirinden ayıran dev bir çit vardı. İlk taşındığımda çok sarhoştuk ve iki mülk arasında serbestçe dolaşabilmek için çitin her iki tarafına birer merdiven dayamaya çalışmıştık.

Eh, sonu iyi bitmemişti.

O gece Dryston beni yatağa kadar taşımak zorunda kalmıştı çünkü eve girdiğimde topallamama rağmen hâlâ daha fazla votka peşindeydim. Yine de hikâyeyi anlatacak kadar yaşadım, o yüzden sanırım şansımız yaver gitmişti.

“Edison ampullerimi de oraya astım,” diye ekledi Lynsey hevesli gözlerle. “Harika bir ortam aydınlatması. Anlamlı sohbetler için mükemmel.”

Dean kaşlarını bana doğru oynatarak, “Ya da rastgele takılmalar için,” diye ekledi. “Ortak çalışma alanımdan birkaç kişiyi davet ettim. Yani ara sokakta sevişebileceğin yeni yüzler olacak, Kate.”

“Kapa çeneni, pislik.” Ayağımdaki parmak arası terliği ona doğru fırlattığımda bir kez bile bakmadan onu arka kapıdan dışarı gönderdi.

* Tiki bar, özenle hazırlanmış kokteyller sunan temalı bir içki mekânıdır.
—ç.n.

“Ayrıca...” Alnımı ovuşturdum. “Bana bu gece Mercedes demeyi unutmayın, tamam mı?”

Lynsey gözlerini devirdi.

“Ciddiyim. Mercedes olarak kitabımı bitirişimi kutladığımız için partinin teması bu. Mesajımda, bana Kate diyen herkesin fiçinin üzerinde amuda kalkmak zorunda olduğunu söyledim.”

“Ne?” Dean dehşet içinde nefes aldı. “Bu ucuz üniversite birası değil, Kate!”

“Mercedes!” diye düzelttim onu. “Herkesin bu biradan nefret edeceğine ve kimsenin bu korkunç işkenceyi çekmek istemeyeceğine güveniyorum.”

“Şerbetçiotu aromasına alışacaksın!” diye sızlandı Dean, koca bir hanım evladı gibi.

“Şerbetçiotu derken içindeki zehri kastediyorsan, ben almayayım,” diye cevap verdim ve tezgâha yayılmış mezeleri son kez kontrol ettim.

Ben ocaktaki köfteleri karıştırırken Lynsey yanıma yaklaştı. “O zaman tavsiyemi dinleyecek misin?” diye sordu. Sesi sakindi ama Dean’in, “Ne tavsiyesi?” yorumu kesinlikle yeterince sessiz olmadığı anlamına geliyordu.

“Hayır,” diye homurdandım ve şarküteri tabağını anlamsızca yeniden düzenlemeye başladım.

Lynsey derin bir nefes verdi. “Ka-Mercedes’e bu gece Miles’ı kışkandırmaya çalışmasını söyledim çünkü işe yarıyor. Ona işe yaradığını söyle, Dean.”

Dean buzla oynamayı bırakıp bana baktı. “İşe yarıyor.”

Kaşlarımı çattım. Geçen gün *Twin Peak*’te benimle paylaştıklarından sonra bunu ona yapmamın mümkün olmadığını biliyordum. “Miles’ı benden hoşlanması için manipüle etmeyeceğim.”

“O zaten senden hoşlanıyor,” diye düzeltti Lynsey. “Sadcece seninle yatacak kadar senden hoşlanması gerekiyor.”

Dean, “Bana sorarsan kulağa tam bir budala gibi geliyor,” diye homurdandı.

“O bir budala değil,” diye savundum. “O... Ne olduğunu bilmiyorum. Birini unutmaya çalışıyordur belki? Ah, olamaz, buldum. O sadece tek gecelik bir kız istiyor ve benim tek gecelik bir kız olabileceğimi düşünmüyor.”

“Olabilir misin?” diye sordu Lynsey. Kahverengi gözleri merak doluydu.

“Tabii ki evet!” diye haykırdım, tek gecelik ilişkiler yaşayan, havalı bir kızın yapacağını düşündüğüm küçük bir dansla. “Tek gecelik seksi işim buymuş gibi yaparım çünkü gerçekten de öyle.” Aptalca şakam karşısında aptalca gülümsediğimde arkadaşlarım etkilenmiş gibi görünüyorlardı.

“Siktir edin, siz burada iyisiniz, değil mi? Ben yukarı çıkıp hazırlanacağım çünkü kendi partime resmen geç kalmak üzereyim. Lynsey, müziği başlat ve ben güzelleşirken kalemizi koru!”

“Tamamdır, patron!”

“Dean... o boktan birayı koru.”

Kırk beş dakika sonra, merdivenlerden aşağıya indiğimde *Son!* partim tüm hızıyla devam ediyordu. Dantelli beyaz bir şort, devetüyü ayakkabılar ve dökümlü *nude* bir atlet giymiştim. Kızıl saçlarımı sol omzumdan aşağıya doğru örmüştüm ve kendimi hem rahat hem de abartısız hissediyordum. Partiye hazırdım.

Eski arkadaşlarımızdan birkaçı ve Lynsey'nin mezun olduğu okuldan tanıdığı bazı yeni yüzler gelmişti. Kitabımı bitirdiğim için beni tebrik eden üniversiteden birkaç kız arkadaşımın yanında sohbete daldım. Biri bana Kate dediğinde onu mutfağa sürükledim çünkü biri dudaklarını değerli fiçisinin musluğuna değdirirse Dean'in ağlamaya başlayacağını düşünüyordum.

Dean beni ortak çalışma alanındaki arkadaşlarıyla tanıştırdı. Durmak bilmeden binalarının aşağısındaki yeni pastaneden bahsediyorlardı. Ben ne olduğunu anlamadan partinin üzerinden birkaç saat geçtiğini ve Miles'in hâlâ gelmediğini fark ettim.

Arkadaşlarımdan izin alıp dışarıda kim var diye bakmaya gittim. Belki de Miles bunca zamandır buradaydı ve yalnızca ben bilmiyordum. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam görme umuduyla dışarıyı üstünkörü taradım fakat Lynsey'yle mezun arkadaşlarını görünce hayal kırıklığına uğradım.

Lynsey yüzünde parlak bir gülümsemeyle bana uzun bir bardakta meyveli bir içecek uzatmak için tiki barından dışarı çıktı. “Yavaş iç, *Mercedes*. Bu şey çok sert. Ben iki tane içtim ve sanırım şu anda deli gibi sarhoşum.”

“Yüce İsa,” diye haykırarak bir yudum aldığımda ağzımda anlık bir yanma hissettim. “Hiç şaşırmadım. Galiba bu Dean'in boktan IPA'sından bile kötü olabilir.”

Dean'in hemen arkamdan gelen hırıltısı beni korkuttu. “Boktan değil.”

Hiçbir uyarıda bulunmadan doğruca bacaklarıma atıldı. Beni omzuna almadan önce içkimi zar zor Lynsey'ye uzatabilmiştim. “*Mercedes* fiçide amuda kalkıyor, millet!”

Arkadaşlarımız hep bir ağızdan tezahürat yaparken ben de seslerini bastırmaya çalışarak bağırdım. “*Mercedes* amuda fa-

lan kalkmıyor çünkü Mercedes *Coors Light* ile ücretsiz kahve seviyor...ve seks kitapları yazıyor!”

Hem içeriden hem de dışarıdan tezahüratlar duyuyordum. Hiçbir şey hissetmediğim için devam etmeye karar verdim. “Ayrıca sert ve hızlı duvar seksi de!”

Hepsi gülüp biraz daha tezahürat yaptılar. Bu çok eğlenceliydi. Resmen kendi kişisel tezahürat pistim vardı, bu yüzden devam ettim. “Ve Mercedes, erkeğin kadının iç çamaşırını çıkarıp tüm gece boyunca smokininin cebinde sakladığı sahneleri seviyor!”

Cırcır böceklerinin öttüğü bir sessizlikle karşılaştım. Tabii ki bu Lynsey cıvıldaşana kadar sürdü. “Bu gerçekten çok detaylıydı ama yaşasın!”

Herkes ona katılsa da bu seferki zorunlu ve öncekinden çok daha az hevesli hissettiriyordu. Bu yüzden itibarımı kurtarmak için son bir kez daha denedim. “Ve anal oyunlar hakkında yazmayı da *gerçekten* çok seviyorum!”

Kalabalık bu sefer daha da çok kahkahalara boğulmuş, bunu da daha harika tezahüratlar takip etmişti. Dean gülüp beni tekrar ayaklarımın üzerine bırakmadan önce kışıma şaplak atarken omuzlarının titrediğini bile hissedebiliyordum.

Arkamı dönüp kendimi toparlamaya çalıştığımda başımın döndüğünü hissettim ve gözlerimi önümdekilere odaklamaya çalıştım. Süper seksi siyah bir deri ceket giymiş çok iri bir adamın geniş göğsüne bakıyordum. Çenemi kaldırıp o kişinin Miles olduğunu gördüğümde resmen bayılacaktım. Ceketinin altında bir gömlek vardı.

“Miles!” diye haykırdım ve kollarımı onun taş gibi vücuduna doladım. Az önce yaptığım şeyden dolayı hâlâ coşkulu hissediyordum.

Dean yanımda boğazını temizledi ve “Bir şeyler içmek için içeri gireceğim,” diye mırıldandı.

Miles’in yanında biraz rahatsız görünen Sam’e el sallamak için geri çekildim. Sonunda, “Ben şu adamı takip edeceğim,” dedi Sam.

Aynı anda Lynsey de yanıma sokuldu. Miles’in bir heykeli andıran duruşu onu hiç de korkutmuyormuş gibi gözüküyordu. Elini uzattı. “Merhaba, ben Lynsey, en iyi arkadaş ve komşu olan. Şuradaki benim tiki barım.”

Miles bakışlarını ona kaydırды ve elini sıkarken hafifçe gülmüsedі. “Ben Miles.”

“Memnun oldum. Size bir içki ikram edebilir miyim? Tiki barım açık!” Ellерini gururla salladı.

Miles, “Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler,” diye cevap verdi ve tekrar bana baktı. “Bir yere gidip konuşabilir miyiz?”

Başımı sallayıp onu içeri götürmek için elinden tuttum. Dean’in bir grup arkadaşы yatak odamın kapısının hemen önünde duruyordu. Bu yüzden onu üst kata, daha önce hazırlandığım yere götürmeye karar verdim. Dean’in, biz fiçisinin yanından geçerken Miles’a gözlerini kısarak baktığını gördüm. Ben de kendi bıçak kadar keskin bakışlarımı Dean’e doğrulttum ve sola dönerken sessizce ona geri çekilmesini işaret ettim.

Miles’ı merdivenlerden daha hızlı çıkaramazdım.

Edison ampullerinin ışığı arka pencereden karanlık yatak odasına dolduğu için ışık düğmesiyle uğraşmadım bile. Miles karanlık, fırtınalı bir bulut gibi arkamdan odaya girdi. Ona bakmak için arkamı döndüğümde, bu odanın bana hiç bu kadar küçük gelmediğini fark ettim.

Etrafına bakındı ve açık dolabın zeminindeki erkek ayak-kabıllarını gördü. “Ev arkadaşın mı var?”

Yüzüm anında ısındı çünkü bu şu anda yapmak istediğim konuşmanın yakınından bile geçmiyordu. Özellikle de Dean iki saniye önce herkesin önünde beni bir sürtük gibi dolaştırdıktan sonra.

“Sayılır,” diye cevap verdim tereddütle.

“Demek bir erkek,” dedi Miles, gözlerini önce dolaba dikip ardından bana çevirerek.

Artık bu gerçeği saklamam mümkün değildi. “Evet.” Omuz silktim.

Gülüp başını salladı. “Anlaşıldı.” Odayı adımlarken bir elini alnına götürdü. “Şu Dean denen adam değil, değil mi? Komşun olduğunu söylemiştin.”

“Dean komşum. Ev arkadaşım o değil.”

“Kim o zaman?”

Miles’in her saniye daha da gerildiğini fark ederek, “Hiç kimse,” diye atıldım. Duyması gereken son şey, hâlâ aptal eski erkek arkadaşımınla yaşıyor olduğumdu. “Yaz için başka bir yerde, o yüzden önemli değil.”

“Ama bir erkek,” diye çıkıştı. Elleri iki yanında sinirle yumruk hâlini almıştı. “Kahretsın, Mercedes, bunu yapamam!”

“Neyi yapamazsın?” diye sordum. Göğsüm umutla kabarmıştı.

“Ben kıskanç bir adamım! Bunu biliyorsun,” dedi sertçe ve ellerini teslim olmuşçasına açarak aşağı katı işaret etti. “Bu benim düzgün bir şekilde başa çıkabileceğim türden bir şey değil.” Ellerini saçlarında gezdirirken kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Ancak ben kaçmasını istemiyordum.

Kalmasını istiyordum.

“Özür dilerim, gitmeliyim.”

Kapıya doğru ilerlediğinde önüne atılarak çıkmasını engelledim.

Aniden, “Ev arkadaşım... eşcinsel,” deyiverdim. Dudaklarımdan kolayca dökülen bu yalan karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Yaz için şehir dışında.”

Miles gözlerini kırpıştırarak bana baktı. “Gerçekten mi?”

Omuz silktim. Bunu tekrar doğrulayamazdım çünkü en başta yalan söylediğime bile hâlâ inanamıyordum. “Söyle bana, neden şu anda böyle deliriyorsun? Sadece arkadaş olmak istediğini sanıyordum.”

Ağır nefesler veriyordu. “Bu durum, düşündüğümünden çok daha zor.”

“Peki yardım etmek için ne yapabilirim?” diye sordum yardım etmek istemediğim hâlde. *Ben sevişmek istiyordum.*

Miles inleyerek bana ciddiyetle baktı. “Bebeğim, kıskançlık sürekli kontrol altında tutmam gereken bir konu. Böyle olmamaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkânsız. Bulduğu her fırsatta bana işkence etmekten zevk alan bir kızla neredeyse on yılımı geçirdim.”

“Ben o kız değilim,” diye karşılık verdim ve ona yaklaşıp ellerimi uzatarak kollarına dokundum.

“Olmadığını biliyorum,” dedi Miles. Neredeyse ağlayacaktı. “Ancak aramızda bir şey olmadan önce benim hakkımda şunu bilmen gerek. Ben aşırı korumacıyım. Aşırı otoriterim. Aşırı kibirliyim. Yaptığım hemen hemen her şey aşırıya kaçır.”

“Tamam,” dedim yavaşça. Yüzümü sert elleriyle kavrayıp bir tür mağara adamı gibi üzerimde hak iddia ederken boğazımdaki düğümle yutkundum.

Yeniden konuştuğunda sesi derin ve boğuktu. “Eğer bir erkeğin benim olana dokunduğunu düşünürsem kahrolası aklımı kaybederim.”

Tamam, bu beni tahrik *etmemeliydi*. Ben modern bir kadındım. Bağımsızdım. Sanırım bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilseydim bir feminist de olabilirdim. Ancak şahsen, feminizmin yatak odasına ait olduğunu düşünmüyordum. Bence feminizm kendi arzularınız üzerinde söz sahibi olmaktı. Ayrıca İsa, Meryem ve Yusuf aşkına, sanırım bacaklarımın arasından akan bir sıvı hissediyordum, üstelik buna hiç de kızgın değildim!

Beynimi asıl konuya yeniden odaklamaya çalışarak başımı iki yana salladım. “Ama ben senin değilim, Miles!”

“Benim zihnimde öylesin,” dedi Miles. Çenesi kasılmış, dudakları gerilmişti. “Ayrıca beni kışkandıracak şeyler yapmamamı istiyorum.”

“Neden?” Neredeyse ağlayacaktım.

“Çünkü beni kışkandırırırsan, seninle arkadaş kalamam.”

“Neden?” *Yüce Tanrım, adamım, sadece sahip ol bana!*

“Çünkü bu, seni bir daha asla başka bir erkeğe bakmak istemeyeceğin şekilde becermek istememe neden olacak.”

Ağır nefesler...

Gök gürültüsünü andıran kalp atışları...

Alt kattaki gürültülü parti... *yani gerçek alt kat*. Bu iç çamaşırım için bir mecaz falan değildi ancak yine de şimdi aklıma bu geldiğinden sanırım aletin büyüdüğünü duyabiliyordum. Gerçek anlamda kot pantolonunun aramızda gerildiğini duyuyor gibiydim.

Uzanıp ellerimle ona dokundum. Aman Tanrım, evet. O sertti, ben ıslaktım ve tek istediğim...

“Kanıtla.”

Başını sağa sola salladı. Kaşları boğazımda bir düğüm oluşmasına neden olacak kadar şiddetle kasılmıştı. “Umarım ne istediğini biliyorsundur.”

Benimle Bekle

Vahşi bir hırıltıyla dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve dilini doğrudan ağızıma soktu. Derine. Çok derine. Sanki derinlerde bademciklerimi arıyormuş gibiydi. Buna tam olarak seksi denemezdi. Öpücüğümüz kontrol edilemezdi. Yoğun. Zehirli. Ondan uzaklaşamıyor, uzaklaşmak da istemiyordum. Kollarım sıkıca boynuna dolandı. Onu sanki bedenlerimizi birleştirmek mümkünmüş gibi tutuyordum.

Artık ölü bir balıkla öpüşüyormuş gibi hissetmek yok. Tanrım, yaşamak böyle bir şey!

Miles eğilip ellerini popomdan kalçalarımın arkasına kaydırıldı. Beni sıkıca kavrayıp yukarı kaldırdığında bacaklarım anında beline dolandı. Ayak bileklerimi devasa gövdesine tam olarak saramadığım için yalnızca bedenini sıktım. Onu kendi vücuduma doğru olabildiğince bastırıyordum çünkü Tanrım, özlediğim şey işte buydu. Güçlü, erkeksi, bölgesel bir sıcaklık!

Onun sıcaklığını her yerimde istiyordum. Teninin fermuarını açıp beni içine sokabilseydi, bunu isterdim. Mümkün olan her şekilde onun tarafından tüketilmek istiyordum.

Ellerini saçlarımdan arasından geçirirken dilini boğazımda gezdirebilmek için başımı geriye doğru çekti. Yutkunup kesik nefesler alırken yalnızca ıslak dili yüzünden kıvranıyordum. Beni ağızıyla tahrik ediyor, cezalandırıyor, sahipleniyordu. Kahretsin, saf mutluluk işte buydu.

Bizi yatağa doğru çevirdi. Elleri kalçalarıma doğru kaydığında parmakları açgözlülükle popomun kıvrımlarına ilerliyordu. “Anal oyunları sevdiğini söylemiştin?”

Parmakları şortumun danteli boyunca kaydığında yüksek sesle inledim. Sertliğini kumaşın içinden sertçe bastırdı. “Tanrım, bilmiyorum. Sadece yazmayı seviyorum!”

Güldüğünde tüm vücudu titredi. Bacaklarımı ona daha sıkı sarıp bu hissi içimde hissetmeye çalıştım çünkü lanet olsun ki şu anda becerilmeye ihtiyacım vardı.

“Bunun için daha sonra çokça vaktimiz olacak,” diyerek beni mükemmel bir şekilde yapılmış yatağa bırakıp üzerime eğildi. Sıcak ve nefis ağırlığıyla bedenimi örtüyordu.

O köprücük kemiğimi öpücükler ve ısırıklara boğarken, “Tanrım, Miles,” diye inledim. Vücudum onun altında kıvrılırken terliklerimi fırlatarak çıkardım. Uyluklarım sinir bozucu kotunun arkasına sıkışmış büyük sertliğine doğru bastırıyordu. “Kotunu çıkar. Seni görmek istiyorum.”

Boğuk sesiyle, “Önce sen, bebeğim,” deyip ayağa kalktı. Ardından beni de yanına çekerek atletimi başımın üzerinden çıkarıp attı. Örgüm tekrar çıplak göğüslerimin üzerine düştüğünde parmaklarını saç tellerimde gezdirdi. “Bunu çözer misin?”

Dalgınca başımı salladım. Eğer bu gece onunla yatacağım anlamına geliyorsa beni partide cırılçıplak bir tur atmaya ikna edebileceğinden oldukça emindim. Tokamı çekip çıkardım ve titreyen parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

“Siktir, saçlarına bayılıyorum.” Parmaklarını kalın dalgalarımın arasından geçirip onları kokladı. *Tanrım, beni kokluyordu!*

“Şimdi arkana yaslan,” deyip parmaklarını şortumun kemerine geçirdi. Ben şortumu indirirken o da aynı anda kumaşı bacaklarımdan aşağı kaydırıyordu. Onu yere fırlatıp dantelli beyaz iç çamaşırımı tuttu. Yavaşça aşağı çekerken inledim; sert parmakları yavaşça bacaklarımı okşuyordu.

İç çamaşırımı ayaklarımdan sıyırdığında görmem için öne doğru uzattı, ardından ince kumaşı burnuna bastırıp derin bir şekilde içine çekti.

Kahrolası iç çamaşırımı kokladığını gördüğüm an, “Siktir,” diye inledim. “Nasıl gerçek olabilirsin?”

“Ben tamamen gerçeğim, bebeğim. Bu bende kalıyor.” Beyaz kumaş parçasını kot pantolonunun içine soktu. Arka cebinden cüzdanını çıkardı ve yatağın üzerine bırakmadan önce içinden bir prezervatif aldı.

Arkasına uzanarak gömleğini başının üzerinden çekip çıkardı. Onu gördüğümde gözlerim kamaştı. Erkeklerde olması gereken yerlerde çizgileri vardı. Mükemmel karın kaslarına ve devasa göğüs kaslarının altından görünen geniş kaburgalara sahipti. Tabii, bir de o *V* çizgisine. Tanrım, aletine kadar inen o *V*, ondan önce gelmiş geçmiş tüm erkekleri unutturmaya yetiyordu.

Miles bütün kitaplarımın kapağında olabilirdi. Aslında, belki de kitaplarımı yeni kapaklarla tekrar bastırmalıydım. Muhtemelen daha çok satardım. Bu adamın mükemmel vücudunun tüm kahrolası dünyama yayılmasını istiyordum.

Eğer üst tarafının iyi görüldüğünü düşündüysem, alt tarafıyla kıyaslanamazdı bile. Kot pantolonuyla iç çamaşırını aşağıya kaydırduğunda ortaya çıkan sertliği beni *biraz* korkutmakla kalmamıştı. Son derece tahrik olmuşum ama korkmuşum da.

Çok güzel bir aleti vardı. Güçlü ve dik. Düz ve kalın. Ancak alıştığımın iki katı kadardı.

Boğazımı temizledim. “Şu anda söylemen gereken klişe cümle, ‘Merak etme, bebeğim, sığacak,’ olmalı.”

Erkek sesi taklidime güldüğünde kalın karın kasları gerçekten seksi bir şekilde kasılmıştı. Prezervatifi taktıktan sonra bacaklarımın arasına girdi ve sıcaklığıyla bedenimi kapladı. Çıplak uzuvlarımız, tıpkı olabilecek en güzel şekilde sıcacık olmuş ipek çarşaflar gibi birbirlerine doğru kayıyordu.

Miles aletinin başını kadınlığıma sürttü. “Ya biraz acıtmasını istiyorsam?”

Hızlı bir hamleyle kendini içime öyle bir itti ki bir an nefesimi tutamadım. Bacaklarımın arasındaki bu ani ve hoş karşılanan istilayla savaşıırken ellerim yatağın etrafında sıkıp tutacak bir şeyler arıyordu. Kendi ellerini uzatıp, parmaklarını bacaklarımın arasındaki acımasız gerginlikle tamamen çelişen nazik bir hareketle benimkilerin arasından kaydırıldı.

Parmaklarımı sıkıp ellerimizi başımın yanına bastırdı. “İyi misin?” Dudaklarıma yumuşak, şefkatli bir öpücük bıraktı.

Yüksek sesle inledim. Bacaklarımın arasında o şiddetli sızı yükselirken daha fazlası için yalvarıyordum. “Hareket etmeye başladığında olacağım.” Çılgınca bir ihtiyaçla kalçalarımı onunkilerle buluşturmak için hareket ettirdim. “Beni becermene ihtiyacım var, Miles. Lütfen, sadece sik beni.”

“Zevkle,” diye cevap verdi ve ellerimi bırakıp dizlerinin üzerinde yükseldi. Bacaklarımı omuzlarına attığında sert elleri aynı anda tenimin üzerinde geziniyordu. “Tanrım, bu kahrolası bacaklar çok seksi.”

Midemi düğümleyen bu iltifatla birlikte içime öyle sert ve hızlı girmeye başladı ki inleyemiyordum bile. Yalnızca boğazıma düğümlenen hıçkırıklar ses tellerimi aşıp doğrudan ciğerlerimden çıkıyordu. Kadınlığımla okşuyor, hırpalıyor, cezalandırıyordu. İçimden yükselen orgazmı tamamen görmezden gelmişti. Sanki bu bana bu gece yaşatmayı planladığı birçok orgazmdan biriymiş de bu yüzden ona hiç dikkat bile etmeyecekmiş gibiydi.

İkinci bir orgazmın ilkinin üzerine tırmandığını hissediyordum ve aşağıya uzanıp sert parmaklarını şişen klitorisime sürdüğünde bir tane daha kaldıracak gücüm yoktu. Ses tellerim sonunda kendilerini bulduğunda zevkle çığlık attım.

“Şşşt,” diye kükredi ve elini dudaklarıma götürüp parmaklarını ağzıma soktu. Üzerlerinde kendi tadımı alabiliyordum. “Sessiz olman gerek, bebeğim. Aşağıda bir parti var; eğer seni böyle duyarlarsa tekrar tahrik olurum.”

Parmaklarını çektiğinde, “Tanrım, delisin sen,” diye inledim. Ancak aklımda, bunların hiçbirinin bitmesini istemediğimi söylüyordum.

“Beni delirten sensin,” diye cevap verdi ve ben üçüncü kez orgazm olana dek içime girmeye devam etti.

“Yeterli olduğunu düşünüyor musun?” diye sordu. Bir parmağını popomun altına getirmiş, diğer girişime parmağını sürüyordu. “Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?”

“Sonra,” diye yalvardım inleyerek, biraz da sızlandım. “Daha sonra. Sadece boşaldığını görmek istiyorum, Miles.”

İçime girip çıkan aletine baktım. Çok hiddetli görünüyordu, rahatlamaya ihtiyacı vardı.

“Benimle yine edepsizce konuş o zaman,” diyerek beni cesaretlendirmek için başını salladı. “O gece barda yaptığın gibi konuş benimle. Tanrım, o zamandan beri en az bir düzine kez o anıyı düşünerek kendime dokundum.”

“Mmm,” diye mırıldandım. Beynimin şu anda bulunduğu yerden farklı bir girdaba erişmesi gerekiyordu. “Siktir. Az önce parmaklarını ağzıma sokmana bayıldım.”

“Öyle mi?” diye sordu. Alev alev yanan gözleri benim üzerimde sabitlenmişti. “Edepsiz bir kız mısın, Mercedes?”

“Tanrım, evet!” diye inledim çünkü dürüst olmak gerekirse, belki de en başından beri kaçırdığım şey buydu. İkinci kişiliğim olarak Dryston’ı becermeliydim, sıkıcı Kate olarak değil! Mercedes hem gerçek dünyada hem de kurgusal dünyada çılgının tekiydi. “Senin üzerinde kendimi tatmaya bayıldım. Benim ekşiliğim ve senin tuzluluğun... Tanrım, birlikte tadımız çok iyi.”

“Siktir, evet, öyle,” dedi Miles. Tavana bakıp yakaladığı ritimle üzerimde hareket ederken kalm boynundaki damarlar kasılmıştı.

“Sert ellerinin vücudumun üzerinde olması hoşuma gidiyor,” dedim, ellerinden birini tutup göğsümün üzerine koyarak. “Birlikte ne kadar seksi göründüğümüzü gördün mü?” dediğimde tekrar aşağı baktı ve elini izlemeye başladı. “Sert ve yumuşak. Karanlık ve aydınlık.”

Göğsümü kavrayıp meme ucumu o kadar sert sıktı ki bir çığlığı daha yutmak zorunda kaldım. “Tanrım, Miles, benim için gel. O büyük sikişinin içime akmasına izin ver.”

Miles, “Ah Tanrım,” diye inlerken hareketlerinin ortasında duraksadı ve içimde kahrolası bir savaş topu gibi patladı. Uzun aletin damarları kasılıyor, prezervatife akan her muhtaç meniyle kadınlığımın içinde daha da kalınlaşıyordu. “İsa aşkına, Mercedes.”

Güldüm çünkü başka ne yapabilirdim ki? Neredeyse iki yıl boyunca eski sevgilimle paylaştığım yatakta gerçek adımı bilmeyen bir adamla sevişmişim. Bu durum daha ne kadar berbat hâle gelebilirdi?

Takdir edercesine karın kaslarına dokundum. “İşte bu, Miles, kitaplarda anlatılmaya değer bir seksti.”

Bitişikteki banyoda temizlenip partiye gitmek üzere aşağı inmek için çabucak giyinirken bu söylediğime güldü. Aşağı inmeyi pek istemiyordum ancak parti benim şerefime olduğu ve yatak odamda bile olmadığımız için bütün gece burada kalmayı nasıl başarabileceğimizi bilmiyordum.

Lynsey hemen kızıl dalgalarımı işaret ettiğinde gözlerimi kapattım. Saçımı daha önceki gibi örmeyi unuttuğum için yüzümü buruşturdum. Neyse ki başka kimse fark etmemiş gibi görünüyordu.

Gecenin geri kalanında içkimi yudumlayıp arkadaşlarımla konuşmuş, onları *Tire Depot*'tan yeni arkadaşım Miles'la tanıştırdığımda gerçekten rahat davranmıştım. Herkes kitabın tamamını orada yazdığım için nasıl da iş arkadaşı olduğumuza gülmüştü. Eğer bu bir kitap olsaydı, kesinlikle ofisler arası bir romantizm olarak adlandırırıldım. *Her şey bir fincan ücretsiz kahve ile başladı.*

Gece boyunca Dean'den gelen yargılayıcı bakışları hissetmiştim. Büyük olasılıkla yine aşırı korumacı bir abi gibi davranıyordu ama Miles'ın yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum, bu yüzden mesafemi korumaya karar verdim. Dean flörtöz bir adamdı; tamamen zararsız olsa da bu dışarıdan bakanlar için anlaşılması zor bir şeydi. Hatta üniversite arkadaşlarım tarafından Dean ile birlikte olmakla bile suçlanmıştım. Bu gülünç bir fikirdi..

Gecenin sonunda çok yorulmuştum. Sam gitmeye kalktığında Miles'ın da onunla gideceğinden endişelenerek kaşlarımı çattım.

“Ayrı araçlarla geldik,” dedi Miles. Dışarı baktığımda motosikletini evimin önüne park etmiş olduğunu gördüm. “Ama istersen ben de gidebilirim?”

“Hayır!” diye bağırıp elini tutmak için uzandım. “Kalmalısın... yani eğer istiyorsan.” Soğukkanlılığımı o kadar koruyamıyordum ve bu komik bile değildi.

Başını onaylarcasına salladığında yüzündeki o sıkıntılı ifade geri dönmüştü. Beni her reddettiğinde ya da reddetmeye çalıştığında yüzünde beliren o ifade. Beni rahatsız ediyordu ama bu gecelik bunu görmezden geliyormuş gibi görünüyordu. O yüzden ben de öyle yapacaktım.

Bir süre sonra Lynsey ve Dean de dâhil olmak üzere herkes dağıldı. Işıkları kapatıp müziği kestim ve Miles'ı mutfağın yanındaki yatak odama götürdüm.

“Beni daha önce buraya sürüklediğine gerçekten memnunum,” dedi gülümseyerek.

“Nedenmiş o?” diye sordum. Atletimi başımdan çekip çıkararak sutyensiz bir şekilde önünde durdum.

“Çünkü o zaman herkes kesinlikle çığlıklarını duyardı.” Hızla bana doğru uzandı. Göğüslerimi yüzüne bastırarak şekilde beni kollarının arasına aldığı anda inledim. “Bu kızlarla daha önce tam olarak tanışmak için yeterli zamanım olmadı. Merhaba, hanımlar.”

Sakallı çenesini göğüslerimin arasına soktuğunda güldüm ve beni yere bırakana kadar onu ittim. Mutlu, seksi, tarifsiz bir gülümsemeyle saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Beni öyle tatlı öpüyordu ki, sanırım varlığından bile haberdar olmadığım bir tür orgazm yaşıyordum.

Mutluluktan orgazm olmak mümkün müydü? Sanırım ben mümkün olduğunu düşünüyordum.

Düzenleme

Ny.ozlem

15. BÖLÜM

Miles

Kızarmakta olan pastırmanın sesiyle uyandığım sırada bir an için nerede olduğumu tamamen unutarak yerimden doğruldum. Gözlerimi hızla kırıştırdığımda Mercedes'in yatak odasını tam olarak gördüm. Gözlerimi diğer yana çevirdiğimde yatağın ona ait tarafının boş olduğunu fark ettim ve yaşanan her şey zihnime geri dönerken bir nefes verdim.

Dün gece Mercedes'le seks yapmıştım.

Siktir, dün gece Mercedes'le gerçekten harika bir seks yapmıştım... Bir partinin ortasında.

Dün gece ne kadar kötü olduğumu hatırlamaya çalışarak gözlerimi ovuşturdum. Partiye gergin gelmiştim, orası kesin-di. Ancak onu Dean'in omzunda gördüğümde Mercedes henüz görmese bile, o adamın ondan arkadaşlıktan daha fazlasını istediğini anlamıştım.

Gelmemeliydim. Gelmemem gerektiğini biliyordum. Beni zorlayan Sam'di, *Tire Depot*'ta birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra bu başarıyı onunla kutlamadığım için kendimi suç-

lu hissetmemi sağlamıştı. Ancak bir şekilde, buraya gclirsem gidemeyeceğimi biliyordum. Şimdi buradaydım; onun beyaz, kabarık, inanılmaz rahat yatağında çırılçıplak yatıyordum.

Bu kötü olacak.

Ayağa kalkıp kot pantolonumu giydim. Zihnim geçmi-şimle bugünüm arasında bulanıyor, şüpheden dönen bir sis yaratıyordu. Jocelyn’le ayrılalı bir yıl olmuştu; onu tamamen unutmuşum. Dürüst olmak gerekirse o sürtük, yaşlı ve zengin moruğuyla sonsuza dek mutlu yaşayabilirdi ancak hâlâ üzerimden atamadığım şey bir ilişkide olmanın stresiydi. Birine onu korumak için her şeyi yapabilecek kadar değer vermenin stresi. Bu yüzden şu anda sadece tek gecelik ilişkiler yaşıyordum. Kendimi tekrar kimseye veremezdim. Henüz değildi.

Ancak Mercedes’le ilgili bir şey tek seferlik için fazla iyi diye bağıırıyordu.

Mutfağa girdiğimde Mercedes dar bir yoga şortu ve az önce aradığım siyah gömleğimle ocağın başındaydı. Sabah güneşi lavabonun üzerindeki pencereden içeri süzülürken yalnızca onu izledim. Bu kızın geçici biri olmadığını çok iyi biliyordum.

Boğazımı temizledim. “Gömlek hırsızı,” diye takıldım ve ayaklarımı yerde sürüyerek arkasında durdum. Ellerimi küçük sevimli kalçalarına koyduğumda tüm vücudu kasıldı. “Sorun ne?”

Gergin bir şekilde kıkırdadı. “Pankek havasında mısın? Yoksa kolunu gerekirse kopararak kurtarıp sıvışma modunda mısın? Henüz pankekleri yapmaya başlamadım, bu yüzden yatak odamda bir kan banyosu olup olmadığını bana söylemenin tam zamanı.”

Gülerek şakağına bir öpücük bıraktım. “Bir şeyler yiye-bilirim.” Gerçekten düşündüğüm şey *onu* yiyebileceğimdi. Mercedes’i daha iyi görebilmek için adadaki bar taburesine

doğru ilerledim. Sabah sabah bu kadar sevimli görünmesi nasıl mümkün olabilirdi? Yanakları kızarmış, kızıl saçları başının üstünde büyük bir yumak hâlinde toplanmıştı. Ayrıca benim kocaman gömleğimin içinde hiç de fena görünmüyordu.

“Nasıl uyudun?” diye sordu, büyük bir cam kâsede pankek hamurunu çırpmaya başlarken.

“Kaya gibi,” diye itiraf ettim.

Dudağını ısırdı.

Merakla sııttım. “Bir şey mi söyledim?”

Başını salladı. “Bu konular hakkında sürekli yazdığım için daha olgun davranacağımı düşünebilirsin ama davranamıyorum. Ben uyandığım sırada gördüğüm en büyük sabah ereksiyonuna sahiptin.”

Kaşlarım kalktı. “Peki neden bu konuda bir şeyler yapmamız için beni uyandırmadın?”

Mercedes utangaç bir gülümsemeye bana bakarken öyle tatlı görünüyordu ki aletim sertleşmişti. Kahrolası seks yazarım, utanıyor muydu? Tanrım, her şey gittikçe daha da iyi oluyordu.

“Çok derin uyuyordun,” dedi Mercedes. “Ben de üç orgazmın on iki saat için yeterli olduğunu düşündüm.”

Başımı arkaya eğip güldüm. “Orgazmlara bir sınır koyman gerektiğini hiç sanmıyorum.”

Gözleri benimkileri bulduğu sırada yalnızca ateşli bir bakışmayla aramızdaki cinsel gerilim tavadaki domuz pastırması gibi cızırdamaya başlamıştı. Dudaklarını yaladı. “Orada öylece oturup bana seks bakışları mı atacaksın, yoksa kahvaltı hazırlamama yardım edecek misin?”

Ayağa kalktım ve gerindim. “Gömleğime ihtiyacım olabilir. Bunları pastırma yağıyla yakarsam yazık olur.”

Parmaklarımı karın kaslarımın çıkıntıları boyunca sürükledim. Mercedes bana öyle odaklanmıştı ki, pankek hamurunu sıcak ocağın üzerine dökmeye başladı.

“Pankek,” dedim dağınıklığa bakarak.

“Ne?” diye sordu. Hâlâ bedenime bakıyordu.

Ocağın üzerindeki noktadan dumanlar yükselmeye başladığında bağırdım. “Mercedes, pankekler!” Elinden kâseyi almak için tezgâhın etrafında hızla ilerledim.

“Kahretsin!” diye haykırarak şaşkınlığını üzerinden attı. Kâseyi bırakıp ocağı kapattı ve pisliği temizlemek için bir bez parçası aldı. Koyu renk kirpiklerinin arasından mahcup gözlerini bana dikti. “Belki de gömleğini geri vermek kötü bir fikir değildir.”

Mercedes odasından kendine bir tişört aldıktan sonra ben de kendi üstümü giydim ve ona yemek konusunda yardım etmeye devam ettim. Bu oldukça evcimen bir çiftin cumartesi sabahı yapacağı bir şeydi. Yemek için mutfak tezgâhına oturduğumuzda, düşüncelerim artık görmezden gelinemez hâle geliyordu.

Kısa yığınının üzerine şurup gezdirirken aklımdakileri açık açık söylemeye karar verdim. “Sana dün gece buraya bunu yapmak için gelmediğimi söylemem gerektiğini hissediyorum...” Üst katla odasını işaret ettim çünkü şu ana kadar gittiğimiz iki yer bunlardı.

Kaşlarını gergin bir şekilde çattı. “Tamam,” dedi sesli harfleri uzatarak.

“Yani, çok iyiydi, beni yanlış anlama. Siktir, aslında harikaydı. Yine de bunun benim planım olmadığını bilmeni istiyorum.”

Derin bir nefes vererek pankeklerine yağ sürmeye odaklandı. “Bana tekrar birinden *hoşlanabilecek* durumda olmadığını söylediğin kısım bu mu?”

Çatalımı masaya bıraktım ve o bana bakana kadar gözlerimi üzerinde tuttum. “Belki?” Yüzümün her bir çizgisinde özür dileyen bir ifade vardı.

Çenesi kasıldı ancak başını eğip yemeğini hazırlamaya devam etti. “Sorun değil.”

“Öyle mi?” diye mırıldandım.

“Evet!” dedi ve gülümseyerek bana baktı. “Büyütülecek bir şey değil, Miles. Seks yaptık. Bana birlikte olmayı sen teklif etmedin. Bu işi karıştırmayacağım.”

“Şey... bu iyi,” diye cevap verdim. Yemek yemeye devam edip sessizliğin bizi ele geçirmesine izin verirken biraz kafam karışmıştı. Sonunda başımı kaldırıp konuştum. “Ben sadece... geçici ilişkilerle ilgilenen bir kız olmadığın izlenimine kapıldım ve seni garip bir duruma sokmak istemem.”

“Sıfır gariplik!” diye cevap verdi, gülerek pankekinden kocaman bir ısırık almadan hemen önce. Parmaklarını ağzına götürüp mırıldandı. “İyiyim... hatta harikayım. Dün gece gerçekten harika bir seks yaptım!”

Gözlerim şüpheyile kısıldı. Garip davranıyordu. Her zamankinden daha garip. “Peki bu ne anlama geliyor?”

Omuz silkip portakal suyundan bir yudum aldı. “Ne anlama gelmesini istiyorsak o anlama gelebilir. Arkadaş kalabiliriz de kalmayabiliriz de. Seks yapmaya devam edebiliriz ya da etmeyiz.”

Neredeyse yediğim pastırmada boğuluyordum. “Seks yapmaya devam etmek mi?”

Yanakları kızardı. “Evet! Geçici ilişki insanı olmadığımı *sen* söyledin, ben değil. Ben son derece geçici ilişki insanıyım. Büyük G ile geçici. *Tire Depot*’ta kitap yazıyorum, Tanrı aşkına.”

Kaşlarım kalktı. “İyi bir noktaya değindin.”

Ayağa kalktı ve yarısı yenmiş tabağını mutfak lavabosuna götürdü. “Dürüst olmak gerekirse, duyguların karışmadığı bir ilişki isterim. Zaten işkoluğum, yani bir erkek arkadaşla ayıracak zamanım yok.”

“Öyle mi?” diye sordum merakla. Yorumunun beni biraz reddedilmiş hissettirmesine sinirlenmiştim. *Tam bir şerefsizim*. “Ama kitabını bitirdin. Daha ne kadar işin olabilir ki?”

Bu söylediğime güldü. “Miles, benim kitap dünyam hakkında ne kadar az şey biliyorsun. *Tire Depot*’taki kısım kolay oldu. Şimdi zor iş başlıyor. Düzenleme. Pazarlama. Üstüne üstlük, bir sonraki kitabıma başladım bile.”

Bu tabureme geri oturmamı sağladı. “Tamam, o zaman aklında ne var?”

Tabağını bulaşık makinesine yerleştirirken bir süre arkası bana dönük bir şekilde durdu. Sonra aniden fal taşı gibi açılan gözleriyle topuklarının üzerinde döndü ve “Kitap araştırması!” diye bağırdı.

“Kitap araştırması mı?” diye tekrar ettim.

Başını salladı. “Ben, şey... kitap araştırması için senden yine biraz yardım isteyebilirim. Yatak odasıyla ilgili, motosikletle ilgili değil.”

Kaşlarım merakla havalandı. “Şu anda erotik romanlarında henüz ele almadığın ne gibi çılgınca şeyler yazıyorsun?”

Gözlerini devirip dirseklerini tam karşımdaki tezgâha dayayarak bana dar atletinin mükemmel göğüs dekoltesini sundu. “Öyle değil. Bir erkeğin aklına girmek için yardıma ihtiyacım var. *Bed’n Breakfast* serimin tamamı kadın bakış açısıyla anlatılmıştı ama yeni kitabım için ikili bakış açısıyla yazmak istiyorum. Yani bir bölüm kadının sesinden, bir bölüm de erkeğin sesinden olacak. İkisi arasında gidip geleceğim.”

“İkili bakış açısının ne olduğunu biliyorum, Mercedes,” diye cevap verirken ses tonum dümdüzdü.

“Tamam, pardon,” diye cevap verdi mahcup bir gülümsemeyle. Önündeki tezgâhın üzerinde duran havluya parmaklarını geçirdi. “Bana yardım edebileceğini düşünüyor musun?”

Geniş, gergin gözlerle bana bakıyordu. Kendini bu şekilde ortaya attığı için endişeli olduğu belliydi.

Ben de ona baktım. Bu zorluğun üstesinden gelip geleme-
yeceğimi merak ediyordum. Gerçekten hoşlandığım bir kızla
daha fazla seks yapacaktım ama aramızda bir ilişki bağı ol-
mayacak mıydı? Bağ yok. Bağlılık yok. Gerçekten bu kadar
kolay olabilir miydi?

Boş tabağımı alıp tezgâhın etrafından dolaşarak lavaboya
doğru ilerledim. “Tamamen açık olmak gerekirse, yatak arka-
daşlığı öneriyorsun, değil mi?” diye cevap verdiğimde göz-
lerini üzerimde hissedebiliyordum. Tabağı lavaboya bırakıp
yüzümü ona döndüm ve tezgâha yaslanıp kollarımı kavuşturdum.

Tatlı bir gülümsemeyle cevap vermeden önce gözleri bir
süre kol kaslarıma takıldı. “Bu, zaman kadar eski bir kavram.”

Kıkırdadığımda içimde bir coşku hissediyordum. Bu sa-
bah, yatağından çıktığımda beklediğimden çok daha iyi geçi-
yordu. Aslında, oldukça fantastik bile denebilirdi.

Aramızdaki boşluğu ortadan kaldırdım ve vücudumu onun-
kine bastırarak onu tezgâhla kendi bedenim arasına hapsettim.
“Şimdi başlasak mı? Eğitiminin bir dakika daha geciktiğini
görmek istemem.”

Gülerek beni geri itmek için ellerini göğsümde birleştir-
di. “Aslında, madem arkadaşlığımızı sürdürüyoruz, önce bana
küçük bir projede yardım edebilir misin diye merak ediyor-
dum.”

Kaşlarımı ona doğru oynattım. “Çıplak bir proje gibi mi?”

Kaşlarını çatıp utangaç bir şekilde dudağını ısırdı. “İstersen
çıplak olabilirsin ama bunun ne kadar güvenli olacağından
emin değilim.”

Gülümsemem düştü.

“Ev arkadaşımın eşyalarını alt kata taşımama yardım edebilir misin? Bu hafta onun eşyaları için şu hurçlardan alacağım. Üst kattaki odayı bir yazı odası hâline getirmek istiyorum.”

Kaşlarımı çattım. “*Tire Depot*’ta yazmaya devam etmeyecek misin?” Bu düşünce karşısında hissettiğim hayal kırıklığı dikkatimden kaçmadı.

“Henüz bilmiyorum.” Omuz silkti. “Belki ama önce bunu denemek istiyorum.”

“Tamam,” diye cevap verdim sertçe. “Ama orada hâlâ yazabileceğini biliyorsun. Kimsenin senden haberi yok.”

Güldü ve bana gözlerinde merakla baktı. “Göreceğiz bakalım.” Yine kayıtsızca omuz silkti, bu da çok sinir bozucuydu. Neden artık orada yazmak istemiyordu ki?

Tedirginliğimi üzerimden atarak geri çekildim ve kollarımı açarak esnedim. “Ev arkadaşın seni kızdıracak ne yaptı da onun eşyalarını taşıyorsun?”

Gözlerini devirdi. “Ne yapmadı ki?”

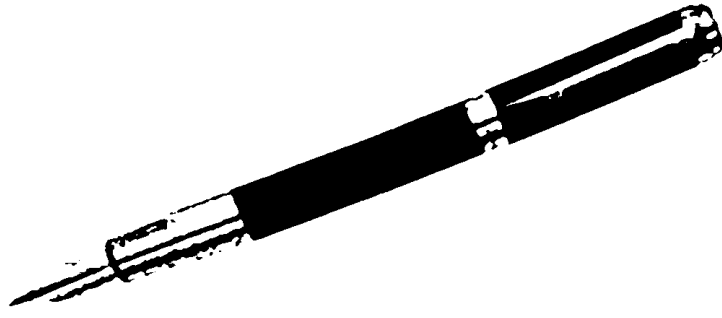
Onun bu şirin tavırlarına güldüm. “Sana kesinlikle yardım edeceğim. Benim gibi adamlar bunu yapmak için doğmuş.” Ona göz kırparak kollarımı ukalaca büktüm.

“Ağır işlerden önce mi düş almalıyız sonra mı?”

Gülümsedi. “Neden ikisi de olmasın?”

16. BÖLÜM

Kate

“*Tire Depot*’ta çalışan ve adımın Mercedes olduğunu sanan bir tamirci ile yatak arkadaşı oldum,” dedim inleyerek, telefondaki yazar arkadaşım Hannah’ya. Üst kattaki yatak odasının artık boş olan zeminine dramatik bir şekilde yayılmıştım. “Bana ne yapacağımı söyle.”

“Tamam, bu hangi kitap için?”

“Bir kitap için değil.”

“Bekle, ne?” diye sordu.

“Bir kitap için değil. Benim için.”

“Bu gerçekten senin başına mı geliyor?”

“Evet.”

“Gerçek hayatta yani?”

“Evet, Hannah! Ayrıca ondan bir arkadaştan çok daha fazla hoşlanıyorum, bu yüzden hikâyenin hızına yetişebilir misin lütfen? Büyük bir kriz anındayım ve ne yapacağımı bilmiyorum!”

“Her fırsatta onunla yatmak dışında mı?”

“Evet. Yani... Bu hafta kendisinden hoşlandığımı anlaması için ondan uzak durmaya çalışıyorum.”

“Ama hoşlanıyorsun.”

“Evet ama bunu bilmesini istemiyorum!”

“Beni dinle,” dediğinde bilgisayarının kapandığını duyduğuma yemin edebilirdim. “İşte yapacağın şey şu. Kampa gideceksin.”

“Kamp mı?” diye tekrar ettim.

“Kamp.”

“Neden?”

“Çünkü mavi yakalı erkekler o boka bayılırlar. Ona kitap araştırması için olduğunu ve yardımına ihtiyacın olduğunu söyle.”

“Ah! Bu çok iyi çünkü o bahaneyi zaten kullandım!”

“Mükemmel. Bunun kahrolası bir film gibi işlediğini şimdiden görebiliyorum. Biliyorsun, ben ne zaman bir şeyler kurgulasam ve insanların aklımda bir film gibi canlansa, hep çok satanlar listesine giriyorum.”

“Evet!” diye cıyaktım heyecanla. Yerimden doğruldum çünkü artık uzanamayacak kadar endişeliydim.

Sesi Marilyn Monroe taklidi yapıyormuş gibi alaycı bir şekilde yükseldi. “Sen sevimli ve beceriksiz olacaksın, ayrıca olta atmayı da bilmeyeceksin. O da kamp yapmanın, çadırda sikişmenin ne kadar eğlenceli olduğunu fark edecek.” Sonunda ses tonunu sert bir erkeğe çevirdiğinde artık gülmekten karnımı tutuyordum.

“Aman Tanrım, bu kulağa çok iyi geliyor.”

“Ama onu aramadan önce bir süre beklemesini sağla. Onunla en son ne zaman yattın?”

“İki gün önce.”

“Mükemmel. Birkaç gün daha bekle. Bir hafta boyunca ne yaptığını merak etsin. Bu onu çıldırtacak. Sonra onu gördüğünde, süper havalı davran. Erkek kankalarından biriymiş gibi.”

“Kulağa gerçekten iyi geliyor.”

“Gördün mü? Kitap fikirleri gerçek dünyada da uygulanabiliyor.”

“Sen bir dâhisin, Hannah,” dedim doğrulup boş odaya bakarken. Şimdi bu odayı yeniden dekore etmek için çok iyi bir zamandı. “Kampa gidiyorum!”

“Pizzayı nereye teslim ettirmem gerektiğini söyle.”

“Ha-ha. Kaltak.”

17. BÖLÜM

Miles

Dükkânın penceresinden ara sokağa bakarken beni tamamen hazırlıksız yakalayarak, “Dostum, sen boku yemişsin,” dedi Sam.

“Tanrım, lanet olası, insan bir uyarır!” Kalp atışlarımın hızlandığını hissederken elimi göğsüme bastırarak haykırdım. “Neden bu kadar sakın yürüyorsun?”

“Sakin yürümüyordum.” Kaşlarını çatarak ayaklarına baktı.

“Evet, yürüyordun,” diye homurdandım, elimdeki İngiliz anahtarını alet kutuma atarak. “Seni duymadım çünkü bir sürüngen gibi sessizce istasyonuma geldin.”

“Parmak ucunda yürümüyordum, aptal. İnsan gibi yürüyordum. Bütün hafta kendi küçük dünyandaydın, âşık bir ergen gibi pencereden dışarı bakıyordun. Eğer sürünen biri varsa, o da sensin.”

Gözlerimi devirirken Mercedes’i görme umuduyla tekrar pencereden dışarı bakma dürtüsüyle savaşmak zorunda kalmıştım. Bu artık yaptığımın farkına bile varmadığım bir alış-

kanlık hâline gelmişti. Muhtemelen meyan kökü içmekten bile daha kötüydü.

Partisinden bu yana bir hafta geçmişti ve kitabını *Tire Depot*'a dönüp yazmadığı için giderek daha fazla hayal kırıklığına uğruyordum. Ya da beni aramadığı için.

Metal bir atölye taburesine yaslanıp boş mengene sapını çevirerek, “Geçici bir şeyler olduğunu söylediğini sanıyordum,” dedi Sam.

“Öyle. Onu takıntı hâline getirmedim. Sadece... neden geri gelmediğini merak ediyorum. Muhtemelen her şeyin içine sıçtım.”

“Tam olarak neyin içine sıçtın? Onunla seksten fazlasını istemediğini söylemiştin.”

“Arkadaşlık istiyorum,” diye cevap verdim sıkıttığım dişlerimin arasından. Tulumumun fermuarını açıp içinden çıktım. “Onu bir arkadaş olarak seviyorum. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyor. Her zaman beni şaşırtan bir şeyler söylüyor. O, filtresiz ve tamamen gerçek bir şekilde öyle harika ki. Senden daha harika olduğu kesin.”

Sam ona söylediğim sözden dolayı elini göğsüne koydu. “Peki neden bu kadar harika biriyle arkadaşlıktan fazlasını istemiyorsun?”

“Nedenini biliyorsun,” diye neredeyse homurdanırken atölye tezgâhından telefonumun bildirim sesini duydum. Kildi açmak için ekranı kaydırduğımda tüm duygularım birbirine karıştı. Sam’e hızlıca, “Yine bir dramanın içine giremem,” diye cevap verdim.

Ben ekranıma bakarken Sam, “Her drama kötü değildir,” diye mırıldandı.

Mercedes: Kitap araştırmamda bana yardım etmek ister misin? ;)

Ben: Evet.

Mercedes: Tanrım. Ya bir hayvanla ya da cansız bir nesneyle seks içerdiğini söylersem?

Ben: *İçeriyor mu?*

Mercedes: Hayır.

Ben: O zaman evet.

Mercedes: Tamam, bu gece gelebilir misin?

Ben: Evet.

Mercedes: Güzel, bira ve pizza getir.

Ben: Tamamdır.

Mercedes: Ayrıca o kurgusal erkek arkadaş kollarını da getir. ;)

Tam bir aptal gibi gülümsüyorken Sam'in hâlâ önümde oturduğunu hatırladım. Kafamı kaldırıp sırtışını gördüğümde gözlerimi devirdim. "Söyle bakalım."

Ellerini ağzına götürüp gürledi. "Boku yemişsin."

Aracımı Mercedes'in evinin önüne park ettiğimde, daha önce hiç hissetmediğim kadar gergin hissediyordum. Geçen haftaki partisi için evine geldiğimde, o gecedен hiçbir beklentim yoktu. Aramızda olanlar planlı değildi. Bir şeyler olabileceğini hissediyordum ama bu bir kızın evinin önünde oturup içeri girdiğinizde onu becereceğinizi bilmekten çok daha farklıydı. Bu duygu eşit derecede heyecan verici ve sinir bozucuydu.

Korkaklığı bırak, Miles.

Kamyonетimin koltuğundan pizza ve birayı alıp Mercedes'in ön kapısına doğru ilerledim. Kapıyı açtığıнда, bu gece neden bu kadar gergin olduğumu hatırladım.

Siktir, bu kadın benim için fazla seksiydi.

Üzerinde büyük pembe çiçekler olan küçük, ateşli, lacivert bir yazlık elbise giymişti. Kızıl saçları barda ilk öpüştüğümüz geceki gibi dümdüzdü. Makyajını hafif tutmuştu ama uzun kirpikleri mavi gözlerini güzelce çerçeveliyordu. Dudakları pembe bir parlaticı ile parlaktı. İçimde ona doğru eğilip...

“Selam, dostum!” diye bağırp omzuma bir yumruk attı.

Kaşlarımı çatıp geri çekildim. “Selam?” dedim soru sorar gibi. Bana neden böyle hitap ettiğinden emin değildim.

Elini uzatıp birayı aldı. “Biralari getirdiğin için teşekkürler.” Topuklarının üzerinde döndü ve birayı sehpanın üzerine bırakırken içeri girmemi işaret etti.

Bir adım atıp pizza kutusunu da aldı. “O kadar açım ki ölü bir gergedanın kıcını bile yiyebilirim.”

“Felç mi geçiriyorsun?” Çok ciddiym, burada neler oluyordu?

“Ne demek istiyorsun?” diye cıvıladı. Pizza kutusunu tutarken gözleri kocaman açılmıştı.

“Neden böyle konuşuyorsun?”

“Bu benim her zamanki konuşmam.”

Yüzümün ifadesi ona inanamıyormuşum gibi değişti. “Her zamanki konuşmanı duydum ve genellikle ücretsiz kahveyle kurabiyeler hakkında şiirsel ağıtlardan oluşuyor. Bana ne yaptığını söyle.”

“Hiçbir fikrim yok!” diye haykırdı ve pizzayı biranın yanına koymak için döndü. Bana baktığında yeniden konuştu. “Arkadaş olmaya çalışıyordum. Dost gibi. Erkek kankalarından biri gibi işte. *Ultra geçici.*”

Gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Kes şunu. *Erkek kankalarından* birini becerecek değilim ve o elbisenin içinde

ne kadar seksi göründüğüne bakılırsa, bu gece seni becermeyi çok isterim.”

“*Hannah tam bir aptal,*” diye homurdandı sessizce.

“Kim?”

“Hiç kimse,” diye parladı ve ellerini kalçalarından aşağı kaydırды. “Elbisemi beğendin mi?”

Başımı onaylarcasına salladım. Kaşlarım yanaklarına yayılan pembe renkten dolayı kalkınıştı. “Yerde olsaydı daha çok beğenirdim.”

Ona doğru hareket edip vücudunu kendime doğru çektim ancak geri çekildi. “Bu beklemek zorunda çünkü gerçekten açlıktan ölüyorum.”

Burnumdan bir nefes verdim. Göğsümde alçak bir gümbürtü titreşiyordu. “Pekâlâ.”

Kanepeye yerleştiğimizde Mercedes benim için bir tabağa birkaç dilim koydu. İkimizin de biralarını açtım ve Boulder tarzı yemeğimizi yemeye başladık.

“Nasılsın bakalım?” diye sordum o bir ısırık alırken.

“İyiyim! Sen?”

“İyi,” diye yanıtladım pürüzsüz, çıplak bacaklarına bakarak. “Bütün hafta boyunca ne yaptın?”

Kaşları merakla kalktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani, seni *Tire Depot*’ta görmedim, o yüzden merak ettim... nerede yazdın?” *Tanrım, Miles, kendine gel! Şu an yazdığı yeri cidden kiskaniyor musun?*

Cevap vermeden önce parmağındaki sosu yaladı. “Üst katteki yatak odasını yeniden dekore ediyordum.”

Birden alt katta üst üste yığdığımız bütün eşyaların gittiğini fark ettim. “Hurçlar ne zaman geldi? Sana beni aramanı ve yüklemene yardım edeceğimi söylemiştim.”

Dudağını ısırdı. “Çarşamba günü geldi ama sorun yok. Ben hallettim.”

“Hallettin mi?” Kaşlarım inançsızlıkla çatılırken itiraz ettim. “O şeylerin bazıları gerçekten ağırdı. Nasıl başardın?”

Bir anlığına gergin göründü ancak duruşunu düzelterek cevap verdi. “Lynsey yardım etti. Bir de Dean.”

Hafifçe arkama yaslandım. Öfke kafa derimi sızlatıyordu. “Sana yardım edeceğimi söylemiştim.”

Omuz silkti. “Seni rahatsız etmek istemedim.”

“Rahatsız etmezdin,” diye karşılık verdim. Çenem hayal kırıklığıyla gerilmişti.

“Bunda büyütülecek ne var?” dedi Mercedes, sesi savunmacı bir şekilde yükselirken.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Bu gecenin böyle geçmesini hayal etmemiştim. Sakinleşmem gerekiyordu, yoksa bu anlaşmanın hem yatak hem de arkadaş kısmını mahvedecektim. “Hiçbir şey, üzgünüm.” Boğazımı temizleyip pizzadan bir ısırık daha aldım. “Demek yeniden dekore ettin, ha?”

Bu konu değişikliği yüzüne bir gülümseme kondurdu. “Evet! Oldukça güzel görünüyor. İstersem ayakta yazabilmem için yükselip alçalabilen yeni bir masam bile var.”

“Neden ayakta yazmak istiyorsun ki?” diye sordum ciddiyetle.

Omuz silkti. “Bilmiyorum. Görünüşe göre daha sağlıklı. Zaten muhtemelen hiç kullanmayacağım çünkü bir türlü yazmaya başlayamıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “O zaman neden bu hafta *Tire Depot*’a geri gelmedin? Kahvenin tadı hâlâ aynı. Kontrol ettim.”

Tabağını bırakıp birasına uzandı. “Bilmiyorum. Artık... gereksiz görünüyor. Aşırı şımarıkça. Kendi kahrolası evimde

yazamadığım için sinirleniyorum. Bütün odayı yeniden deko-
re ettim ve o masa da çok pahalıydı.”

Başımı sallayıp biramı almak için tabağımı kenara bırak-
tım.

“Bu yüzden mi bu gecenin araştırma için iyi bir gece oldu-
ğuna karar verdin?”

Başını salladı ve kaşlarını oynattı. “Düşündüm ki belki de
bu içimi açmamı sağlar, kelimenin tam anlamıyla.” Sonrasın-
da neşeyle gülmesi çok sevimliydi. Onunla birlikte benim de
ruh hâlimin hafiflediğini hissediyordum.

Ancak pembe dudaklarını kehribar şişenin etrafına sarıp
uzun ve soğuk bir yudum aldığında gözlerindeki yaramaz
parıltıyı fark etmiştim. Artık tüm mizahi düşüncelerim kay-
bolmuştu. Geçen hafta sonunun anıları canlanıp vücudunun
benimkinin altında ne kadar harika hissettirdiğini hatırlatınca
bedenim kükreyerek canlandı.

“O zaman işe koyulalım,” dedim neredeyse inleyerek. Alt
dudağındaki bira damlasına bakıyordum.

Yutkunup tabağına bakarken o damlayı yalayarak uzaklaş-
tırdı. “Daha pizzanı bile bitirmedin.”

“Başka bir şey için açım,” diye mırıldandım. Eğilip birasını
elinden aldım ve bir gümbürtüyle masada benimkinin yanına
koydum.

Arkama yaslandığımda, bacaklarımız birbirine degecek
şekilde kendimi daha yakına kaydırdım. Elimi dizinin hemen
üzerine koyarak parmaklarımın uyluğunun iç kısmına baskı
yapmasına ve yavaşça yukarı doğru çıkmasına izin verdim.

Gözlerimi onunkilere diktiğimde bacakları birbirine kenet-
lenmişti. Belirgin bir beklentinin ürpertisiyle titriyordu.

“Tamam, iyi, ben de sekse açım,” diye mırıldanarak de-
rin bir nefes aldı. “Ancak bunu yaptığımız süre boyunca ne

düşündüğünü duymam gerekiyor... biliyorsun... araştırma ve benzeri şeyler için.”

“Araştırma ve benzeri şeyler için,” diye tekrarladım, dudaklarımı yalayıp sırtıtmamaya çalışarak.

“Bu ciddi bir iş, Miles.”

“Tamam,” dedim kabullenerek. “Ama seni uyarmam gerek. İçine gömüldüğümde muhtemelen kendimi harika ifade edemeyeceğim.”

Yavaşça yutkundu. Elim biraz daha ilerleyince oturduğu yerde kıpırdandı. “Partimin olduğu gece açık sözlü olmakla ilgili hiç sorun yaşamamıştın,” derken sesi boğuk çıkıyordu.

Bu anıyla kıkırdadım. “O gece istisnai bir durumdu.”

“Öyle miydi?” Dudağını ısırdı. Şimdi eteğinin altında kaybolmuş olan elime bakıyordu.

“Evet,” diye cevap verdim kalçasını küstahça sıkarak. “İnanılmayacak kadar tahrik olmuş durumdaydım. Haftalardır bekleme odasında çok seksi ve bir o kadar da başarısız bir şekilde sinsice dolaşmanı izliyordum.”

“Başarısız bir şekilde mi?” dedim kendimi savunmak istercesine.

“Evet, pek de gizemli sayılmazdın.”

“Kapa çenenı.” Kıkırdadı. Ardından alaycı bir şekilde surat asarken alt dudağı dışarı sarktı.

“Sonra o barda beni öptün ve motosikletimin arkasına bindin. Partinin olduğu gece, seksten mahrum kalmış ve çılgına dönmüş bir adamdım. Ardından seni o adamla flört ederken yakaladım-”

“Flört etmiyordum!” diye haykırarak omzuma sertçe vurdu.

Elimi eteğinin altından çektim ve onu hızla kucağıma aldım. Mutlulukla bana sarıldığında ellerini omuzlarıma koydu. Dalgın bir şekilde tişörtümün yakasıyla oynamaya başladı.

Ellerimi yavaşça çıplak kalçalarından yukarı kaydırduğım-
da bu hareket bacaklarının daha da aralanmasına neden oldu
“Flört etmediğini biliyorum ama seni sikmeyi o kadar çok is-
tiyordum ki doğru düzgün düşünemiyordum.”

Dudaklarını ağzının içine doğru çekip birbirine bastırdı.
Görünüşe göre bu yanıt onu yatıştırmıştı. “Peki o zaman, neyi
bekliyoruz?” diye sordu. Kalçalarını arsızca kasıklarımın doğ-
ru iterken benimle derin bir göz teması kurdu.

Merkezinin sıcaklığı ereksiyonuma değdikçe aletim kendi
kalp atışları varmış gibi gümbürdüyordu. Uzanıp yüzünü kav-
radım ve nihayet dudaklarımızı birleştirdim. Parlatıcısının tadı
çileğe benziyordu, tadına daha fazla bakabilmek için dilimi
araladığı dudaklarında gezdirdim. Parmaklarıyla saçlarımı
kavrayarak bana aynı şekilde karşılık verdi.

Ardından...

*Ellerini kanepenin arkasına dayadı ve üzerimizde kıyafet-
lerimizle bana sürtünmeye başladı.*

Nefes nefese ve biraz da sersemlemiş bir hâlde öpüşmemi-
ze ara verdim. Yüzünü daha net görebilmek için kızıl dalgala-
rını kulaklarının arkasına sıkıştırarak, “Beni kıyafetlerimizin
üzerinden mi beceriyorsun?” diye sordum.

Gülümseyip kalçalarını açgözlülükle tekrar bana doğru
hareket ettirdiğinde dudakları çoktan sakallarım yüzünden
kızarmıştı. “Belki.”

Bu, aletimin sarsılmasına neden oldu. Ellerim yüzünden
kalçalarına düştü; sanki lunaparktaki dalga temalı bir havuz-
daymış gibi hareket ediyordum. Aletim tamamen sertleştiğin-
de kotumun dokusu artık acı verici bir hâl almıştı.

“Bana ne düşündüğünü söyle,” dedi nefes nefese. Üzerim-
de hareket etmeye devam ederken alnı benimkine değiyordu.

Başımı göğsüne bastırdım. Pantolonumdaki acı verici gerinlik dayanılmaz olsa da yine de durmasını istemiyordum. Kaşınması harika hissettiren bir kaşıntı gibiydi fakat çok uzun süre bunu yaparsak sonunda acı verici bir hâl alacağını biliyordum.

“Şimdiden araştırma moduna mı geçtin?” Ellerimi kaburgalarının yanından yukarı kaydırıp ipeksi kumaşın arasından göğüslerini kavradım.

“Ah,” diye yüksek sesle inledi. Parmaklarım kontrol altında tutamadığı belli olan dik meme uçlarının üzerinde gezinirken gözleri kapandı. “Evet, bana aklından neler geçtiğini anlat.”

Kendini bana yeniden bastırırken, elbisesinin üzerinden göğsünü ısırdım. “Kalın, sert kotumun üzerinde sallanırken küçük amının ne kadar da incecik bir kumaşla örtülü olduğunu düşünüyorum.”

“Çok sert,” diye tekrar etti söylediklerimi. Kalçamın üzerinde hareket ederken gözleri hâlâ kapalıydı.

“Aletimin üzerinde olman da çok iyi hissettiriyor. Ancak bahse girerim küçük klitorisin serbest kalmak için yanıp tutuşuyordur. Tüm bu sürtünme ve okşama. Eminim iç çamaşırın sıırılsıklam olmuştur.”

“Evet,” diye mırıldandı. Elini saçlarında gezdirirken bana daha hızlı sürtünüyordu. “Başka?”

Aletim her geçen saniye daha da sertleşiyordu. Bu yüzden o anda bu gecelik sürtünme seansını bitirmeye karar verdim. “Seni çıplak ve yatakta istiyorum, hemen.”

Ellerini göğsüme indirirken mavi gözleri açılmış, göz bebekleri büyümüştü. Saçları darmadağınktı. “Çok açık sözlüsün,” dedi sırtarak. Bir an için omzunun üzerinden baktı. “Ama yukarı çıkıyoruz. Yeni nevresim takımını kutsamak istiyorum ve bunu yapmak için daha iyi bir zaman düşünemiyorum.”

Yarım bir gülümsemeyle kucağımdan inmesine yardım ettim. Yukarı çıkana kadar kalçalarına baktım. Alçıtım kotumu paramparça edecek durumdaydı ve kendimi Mercedes'in içine gömmek için sabırsızlanıyordum.

Üst kattaki yatak odasına adım attığımızda değişiklikler beni şaşırttı. Sağ tarafta beyaz bir masa ve gerçekten rahat görünen gri püsküllü bir sandalye vardı. Dizüstü bilgisayarın masanın üstünde kapalı duruyordu. Üzerinde hiç dağınıklık yoktu. Yaşam belirtisi yoktu. Belli ki kurulmuş ve şimdiye kadar hiç kullanılmamıştı.

Odanın ortasında dev bir yatak vardı. Alt kattakinden daha büyüktü. İri bir adam olduğum için bu beni oldukça memnun etmişti. Gri keten bir yorganla kaplanmış, üzerine renkli yastıklar yerleştirilmişti. Başucunda Mercedes'in kararttığı modern bir lamba vardı ve daha fazla "araştırma" için ortamı hazırlıyordu.

Daha fazlasını arzulayarak uzanıp elini tuttum ve onu öpmek için kendime doğru çektim. Ellerini göğsüme bastırıp bacaklarımın arkası yatağa çarpana kadar beni geriye doğru ittiğinde oturmak zorunda kaldım. Yaramaz bir okul çocuğuyum gibi, "Önce araştırma," diye azarladı beni.

"Sen gerçekten bir işkoliksin," diye takıldım ona.

"Sen de tam bir seks düşkünüsün," diye karşılık verdi ve benden uzaklaşarak parke zeminde tek başına, ulaşamayacağım bir yerde durdu. "Öyleyse kolay bir şeyle başlayalım. Bunu yaptığımda aklından ne geçiyor?"

Çıplak ayaklarının üzerinde kendi etrafında döndü. Elbisesi etrafına öyle bir yayılıyordu ki, beyaz iç çamaşırıyla çıplak kalçalarını görebiliyordum.

Durduğunda kaşlarımı kaldırdım. "Dürüst olmamı mı istiyorsun?"

“Elbette,” diye yanıtladı. Kaşları zihinsel notlar almaya hazırlanıyormuş gibi çatılmıştı.

“Açıkçası, böyle bir adam olduğum için tek düşündüğüm o elbiseyi bir daha toplum içinde giymemeni umduğum gerçeği.”

“Ne? Neden?” Suçlayıcı bir şekilde bana bakıyordu.

“Çünkü sen bunu yaptığında her şeyi gördüm. Bu yüzden ya o elbiseyi giyemezsin ya da altına büyük nine iç çamaşırlarından giymen gerekir. Ya da daha iyisi, benim basketbol şortlarımdan birini.”

Bu fıkre güldü. “Yüce Tanrım, çok abartıyorsun. İyi ki erkek arkadaşım değilsin.”

Verdiği yanıt yüzümün hafifçe kasılmasına neden oldu ancak tepkimi kontrol edip, “İyi ki,” diye tekrarladım.

“Tamam, biraz daha zor bir şey deneyelim. Bunu yaptığında ne düşünüyorsun?” Eğildi ve birkaç saniye önce mükemmel bir şekilde gördüğüm küçük beyaz iç çamaşırını çıkardı. Tekrar ayağa kalkıp elindekini omzunun üzerinden yere fırlattı.

“Bir sürü şey düşünüyorum,” diye cevap verdim, ellerimi kot pantolonumun sardığı kalçalarımın üzerinde gezdirirken. Şu anda ondan bu kadar uzakta olmak bana acı veriyordu ve buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

“Tamam, tam olarak ne gibi?” Detaylandırmam için eliyle işaret etti.

Boğazımı temizledim. Gözlerim onu sahiplenilmesi gereken bir ödölmüş gibi süzüyordu. “Kotumun önündeki nemden çoktan ıslanmış olduğunu anlayabildiğim gerçeğini düşünüyorum. Aslında, muhtemelen bütün gece ıslaktın. Tıpkı benim buraya gelirken neredeyse sertleşmiş olmam gibi. Yani bütün gece çok ıslak olduğun için nemin kalçalarından aşağı akmasını engelleyecek hiçbir şey yok demektir.”

Sanki bir an için nefes almayı unutmuş gibi derin bir nefes aldı. “Peki ya o ıslaklığın bir kısmının kalçalarından aşağı aktığını görseydin ne olurdu?”

Ona hınzır bir bakış fırlattım. “Tabii ki, seni yalayarak temizlemem gerekirdi.”

“Ah Yüce İsa, Meryem ve Yusuf,” dedi şarkı söylencesine. Sesi ağlama, inleme ve yalvarmanın bir karışımıydı.

Ondan bir an daha uzak kalamayarak ayağa kalktım. Üç uzun adımda önündeydim. Çıplak ayakları ve elbisesinin altındaki tamamen çıplak vücuduyla bu kadar uzun süre dayanabilmem kahrolası bir mucizeydi.

Parmaklarımı kollarının yanlarında gezdirirken cildinin her bir santiminde tüylerin diken diken olduğunu hissediyordum. Ellerimden birini parmak uçlarını geçecek şekilde indirip elbisesinin eteğine dokundum. Kumaşın altına kaydırduğım parmaklarımla pürüzsüz merkezini buldum.

Parmaklarım kıvrımlarında gezinirken, “Tam da tahmin ettiğim gibi,” dedim. “Sırılsıklam.”

“Evet,” diye inledi. Bir eli uzanıp destek için kolumu kavradı. Uzun bir parmağımı sıcaklığına doğru ittiğimde diğer eli göğsüme yaslanmak için yukarı kalktı. “Aman Tanrım.”

Elimi bacaklarının arasından çekerken kulağına doğru, “Bırak da seninle ilgileneyim,” dedim boğuk sesimle.

Onu kollarımın arasında çevirip yatağa geri götürdüm. Arkasına yaslandığında başı yastığa çarpmış, kızıl saçları çılgınca dalgalar hâlinde çarşafa yayılmıştı. Bir dizimi bacaklarının arasına bastırıp elbisesini yavaşça yukarı iterek kalçalarını araladığımda yatak ağırlığıyla hareket etti.

Muhtaç kadınlığına baktım, neredeyse daha fazlası için titriyordu. Eğilip burnumu kıvrımlarının arasına daldırmadan önce ona son bir kez daha yanıp tutuşan gözlerle baktım.

Kokusunu derin nefeslerle içime çektim. “Tanrım, günah gibi kokuyorsun.”

“Ah, Tanrım,” diye inledi. Dilim o sıkı sinir demetini kıskırtmak için dışarı çıktığında onu gerçekten şaşırtmışım. “Tadın da cennet gibi,” diye ekledim kadınlığını boylu boyunca yalamadan önce.

Onu dilimle becermeye devam ederken, “Siktir,” diye yüksek sesle inledi.

Tanrım, çok duyarlıydı. Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu çünkü tek seferlik kadınlarla yapmayı reddediyordum.

Ancak Mercedes kesinlikle tek seferlik bir kadın değildi. Amını istila eden dilime karşı kıvrılırken mükemmel görünüyordu. Yatak örtüsünü sıkıp ona verdiğim her şeyle başa çıkmak için mücadele ederken sırtı tekrar tekrar bir yay gibi geriliyor, sonra yeniden düzleşiyordu.

Klitorisini ağzıma aldığımda elleri birer pençe gibi saçlarımı kavramıştı. Tırnakları kafa derimi sert bir şekilde çizdiğinde tatlı amına doğru hırladım. “Tanrım, Miles! Evet!”

Sesimin titreşimleri onu daha da çılgına çeviriyordu çünkü aniden kalçalarını başımın etrafında öyle sıkmıştı ki bir saniyeliğine sağır olmuşum. Yalnızca hızlanan kalp atışlarımı ve dilimi tatlı merkezinin her bir kıvrımında gezdirirken ağzımdan çıkan erotik sesleri duyuyordum.

Gelmeye yakın olduğunu söyleyebilirdim ancak çığlıkları yükseldiği için değildi. İniltileri daha yumuşak bir hâl almıştı. Onunla geçirdiğim kısa süre içerisinde öğrenmişim ki geri dönüşü olmayan o noktaya ulaştığında sesini kaybediyordu. İşte tam da o zaman, bitiş çizgisi saatli bir bomba gibi üzerinde belirliyordu.

Siktir, buna tanık olmak muhteşemdi.

İki parmağımı içine sokarken ona bakmak için geri çekildim. Boşaldığında, bunu hissetmek istiyordum. Bu kadının her şeyini hissetmek istiyorum. Ağzımı tekrar klitorisine bastırdım ve sertçe emdim. Bu sanki lanet olası bir düğmecymiş gibi anında kasılmaya başladı.

Kıpırdamadan durdu. Kasları kasılırken merkezi hariç her yeri geriliyor, aletimi daha da içine çekiyordu. Kadınlığının her bir titreşiminin parmaklarımın altında patladığını hissettiğimde gurur dolu bir kahkahayı yutmak zorunda kalmıştım.

Muhteşem bir şeydi.

Birkaç dakika sonra sesi uzun, nefes nefese sayıklamalarla geri döndü. Hiçbir şey söylemiyor, kendine gelmeye çalışıyordu. Orgazmının ondan çaldığı iniltileri telafi etmeyi de unutmamıştı ve lanet olsun, bu mükemmeldi.

“Şu an ne düşündüğümü bilmek ister misin, bebeğim?” diye sordum kalçalarının arasından ona bakarak.

Bana baktığında saçları darmadağınık, gözleri kocaman, dudakları ayıktı. “Evet,” diye mırıldandı boğuk ve yorgun sesiyle.

“Amının şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi olduğunu düşünüyorum ve ona hiç doyabilecek miyim bilmiyorum.” Dürüst sözlerim beni şaşırttı. Ancak dizlerimin üzerine yükselip üstümü çıkararak onları çabucak örtbas ettim.

Kot pantolonumu çıkarıp uzun, sert ve zirveye tırmanmaya hazır aletimi serbest bıraktığımda ikimiz de itirafımı unutup işimize geri döndük. Ne de olsa bu sadece araştırma içindi.

18. BÖLÜM

Miles

Gecenin bir yarısı hafif bir tıkırtıyla uyandım. Dışarıda yağmur yağıyor olmalıydı. Belki de Mercedes penceresini açık bırakmıştır diye düşünüp bakmak için döndüm. Masasındaki sandalyede bağdaş kurmuş oturan kızıl saçlı kadınımı tam anlamıyla görebilmek için gözlerimi birkaç kez kırptırmam gerekmişti.

Ancak o pencereye değil, yatağa dönüktü. Yüzü dizüstü bilgisayar ekranından gelen yumuşak beyaz ışıkla aydınlanıyordu. Yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki onu izlediğimi bile fark etmemişti.

Üzerinde benim siyah tişörtüm vardı ve dizüstü bilgisayarı bacaklarının tam ortasında dururken başka bir şey giymediğine bahse girebilirdim. Dili ağzından dışarı fırlayıp üst ve alt dudağında gezindiğinde sanırım dudaklarından küçük bir inilti kaçmıştı, ancak bu durum parmaklarının klavyenin üzerinde uçuşmasını engellemiyordu.

Zaten çoktan sertleşmiş olmasaydım bu çok sevimli manzarayı arkama yaslanıp keyfini çıkararak izlemeye oldukça meyilli olurdum. Vücudumu yatak başlığına dayadım ve o beni fark etmeden önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

“Tanrım!” diye haykırdı, bir sarsıntıyla elini göğsüne bastırarak. “Ne zamandır uyanıksın?”

“Sadece birkaç dakikadır.” Fal taşı gibi açılmış gözleriyle suçlu ifadesine kaşlarımı çatarak baktım. “Gecenin bir yarısı bilgisayarında bu kadar önemli ne yapıyorsun?”

Ellerim içgüdüsel olarak battaniyenin üzerinde yumruk hâlini almıştı çünkü eğer bu kadın Jocelyn olsaydı, şu an her ne yapıyorsa iyi bir şey olamazdı.

Mercedes’in gözleri ise heyecanla parlıyordu. “Yazıyorum!”

“Bu saatte mi?” diye sordum, kuşkuyla sehpanın üzerindeki dijital saate bakarak. Saat 3:18’i gösteriyordu.

“Uyuyamadım!” Omuz silkti. “Işıkları kapattığımız andan beri fikirler zihnimden akıp gidiyor.”

“Yatağa girdiğimizden beri yazıyor musun?”

“Şey, hayır, önce bir saat boyunca aklımda kurguladım. Seni uyandırmamak için sahneleri telefonumdaki ses kayıt cihazına fısıldamaya çalışıyordum ama sonra daha fazla dayanamadım. Kalkıp yazmam gerekiyordu!”

Dizüstü bilgisayarını bana doğru çevirdi ve emekleriyle dolu bir *Word* belgesi gösterdi. “Üç saatte beş bin kelime. İşte bu *Tire Depot* büyüsü!”

Hafifçe gülümsedim. Tüm vücudum garip bir rahatlamayla gevşedi. “Belki de Miles Hudson büyüsüdür.”

Gözleri bu kez vücudumu tam anlamıyla incelemek için aşağıya kaydı. Çıplak göğsüm cırılçıplaktı ve battaniye o kadar aşağıdaydı ki aletime doğru giden derin *V* şeklindeki kası

görebiliyordu. Bakışlarındaki hararetli ifade gözümünden kaçmadı.

“Sana biraz daha büyü gösterebilmem için yatağa dönmek ister misin?” Kaşlarımı imalı bir şekilde ona doğru oynattım.

Dudağını ısırıp bilgisayarına baktı. Belli ki neyin daha önemli olduğu konusunda kendisiyle savaşıyordu. Ancak görünüşe göre, bu hızlı bir iç münakaşa olmuştu çünkü bir anda dizüstü bilgisayarını bırakıp üstüme atladı.

Gülerek vücutlarımızı yatakta yuvarladım. Şimdi üstünde, bacaklarının arasındayım. Boynunu ısırıp çıplak kalçalarını etrafımda hissedebilmek için tişörtünü yukarı ittim. “Sanırım seninle birlikteyken sürekli sert uyanacağım,” diye mırıldandım, tişörtümün üzerinden meme ucunu ısırırken.

Çılgılık atarak kasıklarına doğru kıvrandı. “Bununla ilgili hiçbir sorunum yok.”

Yaptığı her harekette aletimin başı merkeziyle birleşiyordu. Islak ve sımsıcaktı. Kahretsin, aramızda hiçbir şey yokken ten tene temas etmemiz hırlamama neden oluyordu.

Yüzümü boynuna bastırdım ve “Kahretsin, çok iyi hissettiriyorsun,” diye inledim.

“Sen de.” Kalçaları bana doğru titreşiyor, beni daha fazla içine almaya çalışıyordu.

“Dur, bebeğim,” diye inledim. Alnımı omzuna doğru kaydırırken nefesim ihtiyaçla titriyordu. “Prezervatif almam gerekiyor.”

Ondan uzaklaşıp sehpanın üzerinden cüzdanımı alırken hayal kırıklığıyla bir ses çıkardı. Sırtüstü uzanıp prezervatifi taktım, gözlerinin sürekli üzerimde olduğunu hissediyordum.

“Bu sonuncum, yani sabah seksi yok.”

“Şu an sabah,” diye karşılık verdi, beni daha iyi görebilmek için vücudunu dirseklerine dayadı.

“Kahvaltı seksi yok o zaman,” diye düzelttim.

Güldü. “Sorun değil. Zaten kolunu koparmak pahasına sıvışmakla meşgul olacaksın.”

Ukalılığına hırladım ve tekrar üstüne çıktım. Bunu yaparken bacaklarından birini omzuma attım. Şimdi üzerinde prezervatif olan aletimin başını kadınlığına bastırdım ve “Sanırım sıvışma aşamasını çoktan geçtik, sence de öyle değil mi?” diye sordum.

Kendimi içine doğru ittiğimde, bu aç bana çok derinlere girmem için izin veriyordu. Aletim neredeyse rahmine kayarken çığlık attı. Parmakları kollarımı sıkıca kavramıştı. “Tanrım, Miles!”

“Bu doğru, bebeğim, bu sefer seni duymama izin ver.” Başımı göğsüne doğru eğdim ve hâlâ tişörtün örttüğü göğüslerini dişledim. Onu çıkarmak için zaman ayırmalıydim ama çaresiz zamanlar çaresiz çözümler gerektiriyordu.

“Çok derindesin. Bu çok yoğun. Yapabileceğimden emin değilim-” dedi boğuk sesiyle.

“Yapabilirsin,” diye cesaretlendirdim onu. Yavaş, sert bir şekilde içine giriyordum. Derin ve uzun. Kendimi her kadınlığına itişimde kalçalarım ileri geri sallanıyordu. “Beni alabilirsin.”

“Ah, Tanrım,” diye inlerken diğer bacağı kalçamın etrafında kasılmış, topuğu belimi eşeliyordu. “Bu inanılmaz.”

“Siktir, kesinlikle öyle,” diye cevap verirken ani bir sarsıntıyla herkesle böyle olmadığını fark ettim. Joce ile ayrıldığımdan beri en az bir düzine kadınla yatmıştım ve hiçbirisi aletimin etrafında bu kadar iyi hissettirmeye yaklaşamamıştı. Joce’un kendisi bile.

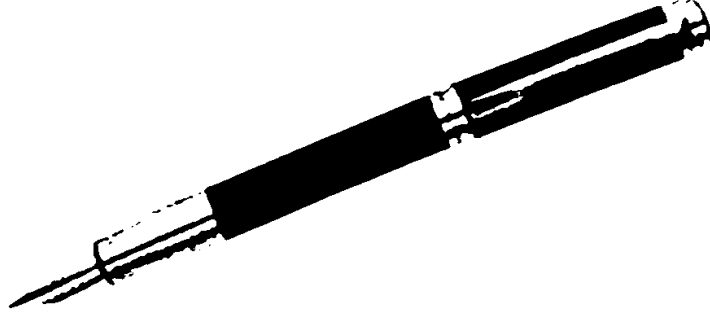
Hareketlerimin hızını arttırırken sapkın düşüncelerimi kovalamaya ve içinde olduğum bu tatlı, *çok tatlı* amın tadını çı-

karmaya çalıştım. Nefeslerimizin ıslak, erotik sesleri ile odayı dolduran çok sayıda inleme, hırıltı ve sızlanmalar arasında şimdiye kadar duyduğum en iyi kahrolası sevişme müziğini yaratmıştık.

Mercedes altımda kıvranıyor, hamlelerime karşılık veriyordu. Benimle birlikte zirveye tırmandıkça daha da sessizleşiyordu. Uyum içindeydik. Mükemmel, özgürleştirici bir senkronizasyon yakalamıştık.

Ellerini boynuma dolayıp yüzünü yüzüme bastırdı ve orgazm olurken kulağıma doğru inledi. Kesik soluklarıyla boğuk nefeslerin bir karışımıydı. Dünya dışı bir sestti. Hiçbir anlamı yoktu ama aletim bundan hoşlanmıştı. Son bir enerji patlamasıyla ben de onu takip ettim ve prezervatifin içine boşaldım. İşte o anda bu kızla pankek yemek için orada kalmamamın mümkün olmadığını biliyordum.

19. BÖLÜM

Kate

Broadway’de bulunan ve Dean’in şehir merkezindeki ortak çalışma alanının aşağısındaki şirin bir yer olan *Rise and Shine Bakery*’ye gittim. Taze çörekle kahve kokusu midemin heyecanla guruldamasına neden olurken iki *croinut* sipariş etmek için tezgâha yöneldim. *Croinut*’lar, Boulder’daki bu fırının ülke çapında ün kazandığı bir kruvasan-çörek karışımıydı. Tereyağlı ve tuzluydu ancak tatlı ve ktır ktırdı da. Karbonhidrat orgazmı gibi bir şeydi.

Kasanın arkasındaki sevimli sarışın ıslıl ıslıl gülümsedi. “Korkarım bir numara almanız gerekecek. Bir sonraki tepsinin çıkmasına daha bir buçuk saat var. Bir süre burada kalmayı mı planlıyorsunuz?”

“Evet, beklemek sorun değil,” diye cevap verdim, çantamı güven verircesine omzumda tutarken.

Gerçekten de üzerinde numara olan kâğıtlar çıkaran küçük numara makinesini işaret ettiğinde onu şöyle bir kurcaladım.

İki kahve ile bir *brownie* için ödeme yaptım, ardından Dean'i beklemek için bir masa bulmaya gittim.

Dean ve ben genellikle haftada bir kez burada buluşup arayı kapatmaya çalışırdık. Burası benden Lynsey'ye sadece arkadaş olmak istediğini nasıl söyleyeceği konusunda tavsiye istediği yerdı. Sadece bir ya da iki aydır çıkıyorlardı ama birbirlerini tanıdıkça onu yatmak istediği bir kadın yerine kız kardeşi gibi gördüğünü söylemişti.

Diğer taraftan Lynsey'den panik içinde Dean'in hâlâ ona karşı bir hamle yapmadığını ve gerçek bir adam olup onu becermesi için ne yapması gerektiğini söyleyen mesajlar alıyordum.

İkisinin yollarını ayırması, en azından romantik olarak, kesinlikle en iyisiydi. Birbirlerine çok benziyorlardı. Arkadaşlıklarını devam ettirebildikleri için minnettardım. Bu biraz zaman almıştı. Aslında Dean'den çok Lynsey'nin zamanını almıştı ama şimdi neredeyse hiç yaşanmamış gibiydi.

O zamandan beri bu fırın Dean'le benim kutsal yerimdi. Ayrıca şehirde bir fincan kahve için 5.79 dolar harcamaktan çekinmediğim tek yerdı de çünkü... ah, o *croinut*'lar...

Broadway Caddesi'ne bakan resimli pencerenin yanındaki koyu kırmızı kabine doğru ilerledim. Telefonumu kaydırarak açtığımda Miles'tan bir mesaj geldiğini fark ettim.

Miles: Aletim seni özlüyor.

Ben: Aletin doymak bilmiyor. Daha iki gün oldu.

Miles: Her neyse. Kelimeler akıp gidiyorlar mı bari?

Ben: Evet. Geçen geceki kadar değil ama ;)

Miles: Belki de bu daha fazla araştırma yapman gerektiği anlamına geliyordur.

Ben: Hahaha, belki. Aslında belki yarın *Tire Depot*'a gelirim diye düşünmüştüm.

Miles: Benim yerime Müşteri Memnuniyet Merkezi'ni mi tercih ediyorsun?

Ben: Neden hem pastam durmasın hem de karnım doymasın ki?

Miles: Yemeyi tercih edeceğim başka bir şey düşünebilirim.

Ben: Aman Tanrım, çok edepsizsin.

Miles: Dedi erotik kitap yazarı.

Ben: Eğer ben söylüyorsam, doğru olmalı.

Gülmek için başımı geriye attım. Dean'in hemen yanımda omzumun üzerinden baktığını gördüğümde neredeyse yerimden fırlayacaktım. "Tanrım, Dean, merhaba falan desene!"

"Neredeyse beş dakikadır burada dikiliyorum," diye karşılık verdi, yüzünde alaycılıktan uzak bir ifadeyle.

"Mesajlarımı mı okuyorsun? Tanrım, seni meraklı pislik. Otursana."

"Gidip bir numara almam gerekiyor," dedi omzunun üzerinden işaret ederek.

"Hayır, gerek yok. Senin için sipariş verdim."

İkinci kahveyi masanın diğer tarafına doğru ittim. Spor ceketini çıkarırken rahatlamış görünüyordu. Bugün lacivert keten bir takım elbise giymişti, altında beyaz gömleği vardı. Kravat takmamıştı. Pahalı kahverengi ayakkabılarının üzerinde parlak mavi beyaz çizgili bir çift çorap göze çarpıyordu. Koyu renk saçları bile pahalı görünüyordu. Bir tarafa doğru düzgünce jölelenmiş, erkeksi sakalıyla doğrudan tezat oluşturan temiz bir görünüm elde etmişti. Dean'in sadece görünüşü için ne kadar çok para harcamış olabileceğini düşünerek başımı salladım.

Beni yanlış anlamayın. Gerçekten iyi para kazanıyordum ama ondan çok farklı harcıyordum. Ayrıca *Target*'in kıyafetlerini de gerçekten seviyordum.

Kabine oturdu ve ceketini masanın ucuna bırakıp bana baktı. “Onu gördüm. Birkaç gece önce evinin önünde bir kamyon vardı.”

“Kimin kamyonu?” diye sordum ilgilenmiyormuşum gibi.

“Miles, başka kim olabilir?”

Gözlerimi kıstım. “Onun kamyonu olduğunu nereden biliyorsun?”

“Çünkü Boulder’da böyle canavar gibi bir araç kullanacak başka bir adam tanımıyorum,” dedi alay edercesine.

“Aman Tanrım, tam bir züppesin.”

“Yani, geceyi sende mi geçirdi?” diye tersledi hızla. Ellerini önündeki masaya koyabilmek için kollarını uzatıp kahvesini dikkatsizce kenara çekti.

Yüzüm inanamıyormuşum gibi buruştu. “Ne yani, ertesi sabah tekrar kontrol etmeye mi geldin?”

“Belki,” diye cevap verirken hiç utanıyormuş gibi görünmüyordu.

Gözlerimi devirdim. “Endişelenmeyi bırak. Ciddi bir şey değil. Biz sadece... takılıyoruz.”

Başını iki yana sallayıp güldü. “Ben de tam olarak bundan endişeleniyorum, Kate.”

“Neden?” diye sordum kahveme fazladan şeker atarken çünkü Dean’in davranışları yüzünden enerjiye ihtiyacım olacağını hissediyordum.

“Çünkü birincisi, bu adam seni zaten bir kez reddetti.”

“Hatırlattığın için teşekkürler!” diye haykırdım, masanın üzerindeki kaşıkla şekerini karıştırarak.

“Üzgünüm ama bunu yaptı, sen de günlerce bu konuda çok sinirliydin. Etrafında olması çok zor bir baş belasıydın.”

“Lütfen, arkadaşlarımdan önünde duygularımı gösterdiğim için özür dilememe izin ver.”

“Kızdığımı senin duyguların değildi. O aptal Miles’tı.”

“Onun bir aptal olup olmadığını bilmiyorsun.”

“Ah, lütfen,” dedi küçümseyerek. Kollarını kabinin arkasına sarkıttı. Onunla ilgili her şey o kadar kendini beğenmiş ve kibirli görünüyordu ki suratını yumruklamak istiyordum. “O bir lastik deposunda tamirci. Ne kadar parlak zekâlı olabilir ki?”

Kaşığımı masaya vurdum. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır,” diye çıkıştı. Çenesi sakalının altında kaskatı kesilmişti.

“Bunu lise terk birisi mi söylüyor?”

“Ben mesleki eğitimimi tamamladım ve kendi kendimi yetiştirdim.”

“Hangi konuda? Kahrolası bir pislik olmak konusunda mı?” diye çıkıştım ve ayağa kalkmak için hareketlendim.

“Otur, Kate.” Beni tutmak için uzandı.

“Oturmayacağım!” Geriye çekilip bileğimi elinden kurtardım. “Bu tamamen saçmalık, Dean.” Miles hakkında -tanımadığı bir adam hakkında- ani yargısından dolayı kendimi çok incinmiş ve üzgün hissederek öfkelenmiştim. Bu bana yaptığım işi desteklemeyen ya da benim sadece tek bir şeyden ibaret olduğumu düşünen insanların bakışlarını hatırlatıyordu. Miles, Dean’in onun olduğunu düşündüğünden çok daha fazlasıydı. Eğer bunu göremiyorsa, Dean’in etrafında olmak istemiyordum.

Ona ciddiyetle bakıp konuştum. “Hayatıma kucaklayıcı, yargılamayan insanlar alıyorum çünkü tuhaf bir işim var. Hayatımı kazanmak için kahrolası erotik romanlar yazıyorum ve etrafımda yargılayıcı arkadaşlar istemiyorum; çünkü bu beni yazdığım karakterlere karşı ikiyüzlü yapar. Ayrıca Miles yap-

tığım şey konusunda beni çok cesaretlendiriyor. Senin hiç yapmadığın kadar, bu da benim için çok değerli! Ayrıca o hiç de aptal değil. Aslında çok farklı biri. İnsanlara tepeden bakmayı bırakırsan bunu anlayabilirsin.”

Dean’in yüzü pancar gibi kızarmıştı. Ben uzaklaşmaya çalışırken yüz hatlarını panik kapladı. “Gitme, Kate.” Ayağa kalkıp beni kendine doğru çekti.

“Hayır,” diye bağırarak kollarının arasından çıktım. “Üzgünüm ama böyle davranmaya devam edersen arkadaşlığımızı nasıl sürdürebiliriz bilmiyorum.”

“Kate!” diye adımı o kadar ısrarla tekrarlıyordu ki durup ona baktım. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar iri ve dehşet içindeydi. Sonunda kekeleyerek, “Seni seviyorum,” dediğinde vücudu bir tür panikle sarsıldı.

Omuz silktim. “Ben de seni sevdiğimi sanıyordum, ta ki sen bir dangalağa dönüşene kadar.”

“Hayır, yani seni gerçekten seviyorum.” Gözlerini kapatıp ellerini pantolonunun ceplerine soktu. Tamamen teslim olmuş gibi görünüyordu.

Ancak nedense söylediklerini hâlâ tam olarak anlamamıştım. Öfkem yerini inanamıyormuşum gibi bir ifadeye bırakmıştı. “Beni en iyi arkadaşın olarak mı seviyorsun, yoksa...?”

Bana sertçe baktı. “Seni bir en iyi arkadaştan daha fazlası olarak seviyorum ve bu artık görmezden gelebileceğim bir şey değil.”

“Dean,” dedim iç çekerek. Midem lanet bir hız trenindeymişim gibi bulanıyordu. “Ne zamandır?”

“Birkaç yıl.” Sıkıdığı dişlerini gıcırdattı ve tekrar kabine çöktü. Elini gergin bir şekilde sakallarında gezdiriyordu. “Ama ben Lynsey’yleydin, sen de o şerefsiz Dryston ile birlikteydin.”

Yeniden oturdum. “Hiçbir şey söylemedin,” dediğimde ağızım hayretle aralandı.

“Doğru zamanı bekliyordum.” Omuz silkti.

“Ama Dryston’la ben aylardır ayrıyız.”

“Ama o hâlâ seninle yaşıyor!” dedi masada bana doğru uzanıp. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, telaşla bana bakıyordu. “İki yıl boyunca birlikteydiniz, Kate. Bunu atlatmak için zamana ihtiyacın vardı. Yaralarını saracağın adam olamazdım. Bundan daha fazlasını istedim. Sonra bu kahrolası tamirci bir anda ortaya çıktı ve sen birdenbire *geçici* Kate oldun. Bekle, hayır... geçici Mercedes.”

Bunu yüzüme vurduğu için dişlerimi gıcırdatarak arkama yaslandım. “Ona neden adımın Mercedes olduğunu söylediğimi biliyorsun.”

“Bildiğim tek şey, gerçek seni tanımayan bir adamla vakit geçirmenin saçma olduğu.”

“Gerçek beni tanıyor!” dedim şiddetle. “Benim hakkımda Dryston’ın birlikte geçirdiğimiz iki yıl boyunca öğrendiğinden çok daha fazlasını biliyor.”

“Ancak sen hâlâ gerçek adını bilmeyen bir adamla takılıyorsun. Bunun nasıl biteceğini düşünüyorsun, Kate?”

“Bilmiyorum. Şu anda öylesine takılıyoruz ama belki aramızda daha fazlası olabilir.”

“Gördün mü?! Beni öldüren de bu. Miles’in sadece yaralarını saracağın bir adam olduğunu sanıyordum ama sen onu daha fazlası olmaya zorluyorsun. Siktir, ben burada sana daha fazlasını sunmaya çalışıyorum! Bu adam senin gerçek adını bile bilmiyor ve sen benim umudum karşısında şok mu oluyorsun? Tepeden bakmayı bırak artık, Kate.”

“Tepeden bakmak mı?”

“Çok kör ve kendini beğenmişsin. Bunun olacağını tahmin etmeliydin.”

Çenem düştü. “Pardon?”

“Bu doğru. Kitap dünyasındaiken etrafındaki her şeyi ve herkesi görmezden geliyorsun.”

“Bu benim işim, Dean!” diye haykırdım. “Elimde değil. Bu kapatabileceğim bir düğme değil.”

Burnundan ağır ağır nefesler alıyordu. “Gerçekten işaretleri görmedin mi?”

Gözlerimi sıkıca kapattım ve arkadaşlığımızı gözden geçirdim. Dean flörtöz bir adamdı. Her zaman öyle olmuştu. Ellerini üzerimden çekmez, parmak arası terliğimi kapıdan dışarı fırlatır, benimle sürekli tartışırdı... *Lynsey’yle yaptığından çok daha fazla*. Tıpkı oyun parkında bir kızdan hoşlandığı için onun atkuyruğunu çeken bir çocuk gibi.

Bu farkındalık bir tuğla gibi yüzüme çarptı.

Dean’e baktığımda o kadar yenilmiş görünüyordu ki kalbim parçalandı. Ancak ona karşı dürüst olmalıydım. “Miles’tan hoşlanıyorum,” dedim omuz silkerek.

“Ama o sadece takılmak istiyor,” diye karşılık verdi Dean, bana doğru eğilip elimi tutarak. “Ben seninle çok daha fazlasını istiyorum, Kate. Her şeyini istiyorum. İyisiyle kötüsüyle. Miles’ın drama istemediğini söylemiştin. Ben senin her dramayı kabul ediyorum çünkü seni önemsiyorum.”

Sözleri beni öldürüyordu. Küçük endişe iğneleri gibi yavaşça içimi kesiyorlardı çünkü Dean benimle olmaya ne kadar istekli olursa olsun ben onu o şekilde görmüyordum. Elim onunkinden çekip, “Üzgünüm, Dean,” dedim.

Geri çekildi ve başını sallayarak derin bir nefes verdi.

“Hâlâ arkadaşın olmak istiyorum,” diye ekledim ancak sert bir bakışla sözümü kesti.

“Gitmeni istiyorum,” derken çenesi öfkeyle gerilmişti.

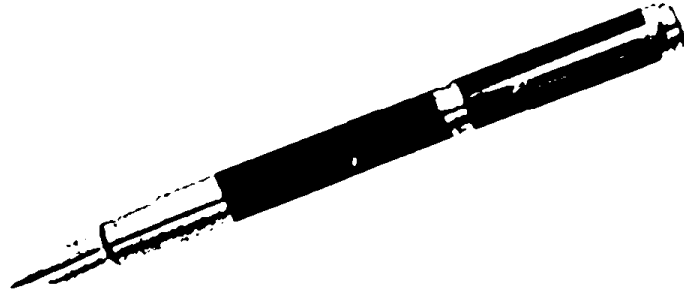
“Dean-”

“Şaka yapmıyorum, Kate. Bu hayal edebileceğimden de kötü gitti ve bu fırını benim için mahvetmeden önce gitmeni istiyorum. Hepimizin kendi küçük yerleri var, burası da benim *Tire Depot*’um. O yüzden lütfen gider misin?”

Yüzünde görmezden gelemediğim o yenilgiyi görünce kabinde dışarı çıkmadan önce masanın üzerinden çantamı aldım. “Çok üzgünüm, Dean.”

Başıyla onayladığında başka bir şey söylemeden dönüp dışarı çıktım ve Dean’i numaralarımızı beklemesi için geride bıraktım.

20. BÖLÜM

Kate

“Hey!” dedi Miles. Gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi olmuştu. Dirseklerine kadar daldığı eski model mavi kamyonun kaputunun etrafından dolandım.

Bana *megawatt* gücünde bir gülümsemeyle baktığında dengemi sağlayabilmek için yanımdaki alet kutusuna tutunmam gerekti. Miles her zamanki *Tire Depot* tulumunu giymiyordu. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolonla devasa göğüs kaslarına bir beden küçük gelen beyaz bir atlet vardı.

“Ben de tam bekleme odasına doğru gidiyordum. Garaj kapısı ardına kadar açık olduğu için durup bir selam vereyim dedim.”

Karmaşık görünümlü bir tür araba parçasını yere bıraktı ve alnındaki teri silmek için atletinin alt kısmını yukarı çekti. İsa, Meryem ve Yusuf aşkına, adamın karın kaslarında bile kir ile yağ vardı.

Tüm vücudu ter ve yağ ile parlarken aydınlık, mavi gözleri her zamanki gibi beni kendine çekiyordu. Tüm bunlar vücuduma ciddi şeyler yapıyordu.

Boğazımı temizleyip kendimi kontrol altına almak için birkaç kez hızla göz kırptım. “Nedir o?” diye sordum yere koyduğu mekanizmayı işaret ederek. Düşüncelerimi, bu kirli garajda beni becermesini ne kadar çok istediğimden uzaklaştırmam gerekiyordu.

“Bir karbüratör,” diye cevap verdi, ağzı yandan bir gülümsemeyle kıvrılırken.

Hiç olmadığım kadar iyi bir öğrenci gibi, “Ne işe yarıyor?” diye sordum.

“Ah, çok işe.” Başının arkasını kaşdı ve parçayı bana göstermek için kaldırdı. “Gerçekten bilmek istiyor musun?”

Başımı salladım çünkü istiyordum. Gerçekten, gerçekten istiyordum. Şu anda bana mekanik şiirler okumasını istiyordum.

Boğazını temizledi. “Hareketin gerçekleşmesi için motorun içinde uygun oranda benzin ile havayı karıştırır. Motorun daha iyi performans göstermesi için arabanın hızına, kat edilen mesafeye ve diğer faktörlere bağlı olarak doğru orana ihtiyaç duyulur. Günümüzde çoğu arabada yakıt enjektörü var ama buradaki klasikler hâlâ bunlarla çalışıyor.”

“İlginç,” diyerek ona yaklaşıp sırtımı kamyonun önüne dayadım.

O da bana yaklaştı. Omzu ve bacağı benimkine sürtünürken ekledi. “Bir mumun yanmak için oksijene ihtiyaç duyması gibi bir şey. Karbüratörün getirdiği hava olmadan motor canlanmaz.”

Dudaklarımı ağzımın içine çekip yavaşça birbirine bastırdım. Yaz sıcaklığında parlatıcım yapış yapış olmuştu. “Sürtünme olmadan orgazm olamamak gibi bir şey.”

Vücudu sessiz kahkahalarla sarsıldı. “Tabii, bu paralelliği de kurabiliriz.”

“Bu paralelliği yakında kurmak istiyorum,” diye cevap verdim boğuk bir sesle.

Açıkça dile getirdiğim isteğim karşısında gözleri alev almıştı. “Aklında bir şey mi var?”

Tire Depot garajında hızlı bir sevişmenin bir seçenek olup olmadığını merak ediyordum ama sonra başka bir düşünce gün ışığına çıkınca bu korkunç fikri kafamdan silkeleyip attım. “Evet, aslında. Sana hiç kampa gidip gitmediğini sormak istiyordum.”

Beklenmedik sorum karşısında kaşları çatıldı. Belli ki Miles da garajda hızlıca bir şeyler yapmayı düşünüyordu. Boğazını temizleyip, “Ara sıra kamp yaparım. Sam ve ben genellikle yazın birkaç kez *Rainbow Lakes*’e gideriz. Orada balık tutmak gerçekten çok iyi,” diye cevap verdi.

“Balık tutmak!” diye cıyaktım heyecanla. Lanet olsun, sanki bunun olması kaderimizde yazıyormuş gibiydi. “Balık tutmayı öğrenmeyi çok isterim. Beni kampa götürmeyi düşünür müsün acaba, Miles? Kitap araştırması için tabii ki.”

Karbüratörü bir arabanın üzerine koyarken göz kırparak, “Kitap araştırması için madem...” diye takıldı. “Aklında bir gün var mı?”

“Mümkün olduğunca çabuk,” dedim bağırarak. Dudaklarımı büzerek gözlerimi gökyüzüne diktim. Soğukkanlı olmak böyle bir şey değildi. Şu anda hiç de geçici ilişkilerin kadını Mercedes gibi davranmıyordum. “Programım gerçekten esnek, yani sana ne zaman uyarsa.”

Yavaşça başını salladı ve ellerini silmek için arka cebinden bir bez çıkardı. “*Rainbow Lakes*’te çok fazla çadır kampı yeri yok ve rezervasyon da almıyorlar. Yani bir yer kapma şans-

mız olsun istiyorsak cuma günü erkenden yola çıkmamız gerekecek.”

“Senin çalışman gerekmiyor mu?” diye sordum, adamlar ve arabalarla dolu devasa dükkânın ctrafına bakınarak.

Miles yüzünde mahcup bir ifadeyle omuz silkti. “Kullanabileceğim izinlerim var.”

Yüzümdeki memnun gülümsemeyi gizleyemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, saklamak da istemiyordum. “İznini benim için mi kullanacaksın?”

Kıkırdayıp başını salladı. Utanç yüzünü öyle güzel sarmıştı ki, kahrolası adam tıpkı bir rüya gibi görünüyordu. “Eğitimine çok önem veriyorum, Mercedes.”

Bu cevap karşısında kıkırdadım ve teşekkür edercesine koluna dokundum. “Buna değmesini sağlayacağım.”

Kaşlarımı imalı bir şekilde oynattığımda karşılık verdi. “İnan bana, bunu yapacağını biliyorum.” Geri çekilip başını salladı. Belli ki kafasını dağıtmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. “Tamam, o zaman seni cuma sabahı sekizde alırım.”

“Sekiz kulağa harika geliyor!” dedim heyecanla ve gitmek için topuklarımın üzerinde döndüm. Sokaktan aşağıya, çalışan girişine doğru ilerledim. Gözlerinin çıplak bacaklarımı nasıl da süzdüğünü fark etmeden edemedim. “Gitsem iyi olacak... Aniden çok ilham almış hissetmeye başladım.”

Koşmak için döndüğümde neredeyse aynı anda köşeyi dönen Sam’e çarpıyordum.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım utangaç bir gülümsemeyle. Ardından her zamanki yolumdan, beni bu çılgın yolculuğa başlatan yere doğru yürümeye başladım.

21. BÖLÜM

Miles

Kamyonetimde Mercedes’le otoyolda ilerlemek ve onu daha hiç görmediğim kadar büyük gülümsemesiyle görmek zor kazandığım tatilimin bir gününü geçirmek için hiç de kötü bir yol değildi. Kızların kamp konusunda bu kadar heyecanlı olabileceğini bilmezdim. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, kadınlarla olan deneyimim oldukça sınırlıydı. Jocelyn açık havayla hiç ilgilenmezdi ve kız kardeşim Megan da çocukken ailece yaptığımız kamp gezilerinden kesinlikle çok korkardı. Sanırım bu ikimiz için de yeni bir deneyim olacaktı.

Bir saatten biraz fazla süren yolculuğun ardından *Rainbow Lakes*’e vardık. İlk gelenlerin biz olduğumuzu görünce heyecanlandım. Burada çadırlar ve kampçılar için ilk gelenin kaptığı yaklaşık yirmi tane kamp alanı vardı. Sam’le her geldiğimizde belirli bir yeri kapmaya çalışıyorduk çünkü uzakta devasa dağların bulunduğu küçük gölün en güzel manzarasına orası sahipti. Ayrıca, bu nokta diğer kampçılardan biraz uzaklaşma imkânı sunuyordu; bu da her zaman iyi bir şeydi.

İnsanlardan nefret ettiğimden değildi ama kendi alanımı seviyordum. Bu yüzden Boulder'ın dışında bir ev satın almıştım. Şehirdeki her yer çok kalabalık görünüyordu. Bense Colorado'yu şehir hayatı için seçmemiştim.

Aşınmış toprak bir patikadan ilerleyerek büyük ağaçların arasından geçip yerimizin bulunduğu küçük tepeye çıktık. Manzara görüş alanına girdiğinde Mercedes'in nefesi kesildi. "Ah, Miles, bu mükemmel!" diye haykırdı ve ben arabayı park eder etmez arabadan indi.

Manzarayı daha iyi görebilmek için kamyonun önüne doğru yöneldiğinde onu tekrar içeri çekip hemen şimdi, burada becerme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Kısa hâkî şortu, beyaz *Chucks* ayakkabıları ve kırmızı beyaz tişörtüyle çok tatlı görünüyordu. Kızıl saçları göğüslerinin üzerinde iki örgüyle bağlanmıştı; Yankees beyzbol şapkasını takıyordu. Bu sabah Mercedes'i görür görmez ona bu konuda ciddi bir fırça atmıştım. Cidden, Colorado'da büyüüp de nasıl Rockies taraftarı olmazdı?

Yanına gitmek için indiğimde ellerimi ceplerime sokarken derin, ferahlatıcı bir nefes aldım. Hava temiz, sabah güneşi ılıktı; açıkçası şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünemiyordum. "Burası oldukça mükemmel," diye cevap verdim, her şeyi yeni gözlerle gördüğüm sırada. Sağ taraftaki bir alanı işaret ettim. "Burada doğrudan suya inen bir patika var."

"Ah, çok iyi," dedi Mercedes. Gözleri parlak, gülümsemesi bulaşıcıydı.

"Evet, bu gölde yüzebiliyorsun da. Su kristal berraklığında."

Suçlayan gözlerle bana baktı. "Bana mayomu getirmemi söylemedin!"

Kaşlarımı oynattım. “Biliyorum.”

Gözlerini devirip koluma vurdu. Gülerек elini tuttum ve onu kamyonete doğru çektim. “Hadi, yapacak işlerimiz var.”

Kamp alanımızı hazırlamaya başladık. Önce çadırı kuracağımız yere bir muşamba serdim. Sonra ondan çadır direklerini yuvalardan geçirmeme ve çekiçe kazık çakmama yardım etmesini istedim. Çadırım güzel, iki odalı bir çadırdı. Sam’le benim için yeterince iyiydi. Ancak şimdi Mercedes’le burada olduğum için bir tarafı çantalarımıza, diğer tarafı da bize ait olacaktı.

“Bu yepyeni,” dedi Mercedes çadırın dışından. Eğilerek kafamı kapıdan içeriye uzattığımda, elinde dün aldığım yumuşak çadır yatağını gördüm. Onu elinden aldığımda, “Evet, daha önce hiç kullanmadım,” dedim.

“Neden ki?” diye sordu peşimden gelirken.

Kutuyu açmak için çömeldim. “Genelde uyku tulumu kullanırım.”

“Yani bunu benim için mi aldın?” diye sordu kaşları çatılmış bir hâlde.

Omuz silktim. “Bu sadece senin için değil. Eğer bu gece seni planladığım gibi becerirsem, bu yatak dizlerimi büyük ölçüde kurtaracak.”

Gülüp beni omuzlarımdan iterek neredeyse kıcımın üstüne düşürdü. “Bazen çok azgın bir piç oluyorsun, bunu biliyor muydun?”

Daha önceki mesajlaşmamızda söylediğim şeyi tekrarladım. “Dedi erotik kitap yazarı.” Yeniden konuştuğumda dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. “Cidden, bu kadar iffetliysen romantizm camiasında nasıl bir itibarın var senin?”

“Seni pislik!” diye cıyaklayarak üstüme atladı. Bu sefer üzerime düşerken beni kolayca geriye doğru devirmişti. Sırtım

yerdeki bir yumruya çarptığında gülercek inledim. “Ah!” diye bağırdım. Elimi altımızdaki kayadan kendimi uzaklaştırmak için kaldırdım. “Gördün mü? Yeni yatağımızı serecek kadar ellerini üzerimden uzak tutabilseydin canım bu kadar acımazdı.”

“Sen tam bir şerefsizsin!” Kıkırdayıp parmaklarını iki yanına koyarak beni gıdıklamaya çalıştı.

Tamamen etkisizdi.

Dilinin beni yerimden kıpırdatmaya odaklandığı için dışarı fırlamasına güldüm. Ancak dürüst olmak gerekirse, tek yaptığı kendisinin kıvranmasına neden olmaktı. Vücudunun hareketleri ve üzerimde olmasıyla, bedenimin sonunda tepki vermesi şaşırtıcı değildi.

Kalçası sertliğime yaslandığında keskin bir nefes aldı ve dişlerinin arasına aldığı alt dudağını serbest bıraktı. “Ciddi misin sen?” diye sordu meraklı gözlerle beni süzerken.

Uzanıp şapkasını çıkardım ve yana fırlattım. Çarpıcı suratını ellerimin arasına aldım. “Çok ciddiyim.” Yüzünü kendime çekip dudaklarımızı birleştirdim, ardından üstüne çıkmak için ikimizi yuvarladım. “Bunu sadece bir kez yatak olmadan yapacağım, umarım seni orgazma ulaştırdığımda kendini biraz daha fazla kontrol edebilirsin,” dedim öpüşmemize ara vererek.

Elimi şortunun önünden aşağıya kaydırıp kadınlığının üzerinden hareket ettirdiğimde kıkırdadı, ardından nefesi kesildi. İki parmağımı içine soktuğum sırada kulağıma adımı inliyordu. Sıcak nefesi doğrudan aletimi ona muhtaç hâle getirmişti.

“Siktir, her zaman çok ıslak,” diye homurdandım ve boyunda bir morluk bırakacağımı bilerek tenini sertçe emdim.

Geri çekilip kırmızı renginin derinleşmesini izledim. Üzerinde bıraktığım izin görüntüsü parmaklarımın onun içinde daha da hızlı hareket etmesine neden oluyordu. O küçük tatlı

kalçalarını ellerime doğru öyle utanmazca sallıyordu ki, daha fazlası için can attığını biliyordum. Lanet olsun, ben de can atıyordum.

“Şortunu çıkar,” dedim ve elimi iç çamaşırından çekip cebimden cüzdanımı çıkardım.

Ayağa kalkarak elimdeki folyo paketi aldı. “Ben takmak istiyorum.”

Kaşlarım kalktı. “Pekâlâ.”

Dudağını ısırıp kot pantolonumun fermuarını açtı, odaklanırken kaşları birbirine yaklaştı. İç çamaşırımın içinden çıkardığında tam göz hizasında sallanan aletimin görüntüsüyle yavaşça iç çektiğini duydum. Bir müzede üzerinde düşünmek istediği bir tabloymuş gibi aletime bakarken öyle ateşliydi ki.

O kadar seksiydi ki başka tarafa bakmam gerekiyordu.

Beni eline aldığı anda, nihayet prezervatifi takacağını zannetmiştim ancak aletimin ucu ıslak, sıcak bir ısıyla sarsıldığında mükemmel pembe dudaklarının başımın etrafını tamamen kavradığını gördüm.

“Siktir, bebeğim,” diye inledim yüksek sesle. Beni boğazının arkasına kadar emerken sesim boğuluyormuşum gibi çıkmıştı. Dilini alt tarafı boyunca sürttü ve neredeyse her dokunuşuna duyarlı olan bir damarı okşadı. “Ah, siktir, bebeğim,” dedim yine yavaşça. Şu anda konuşabildiğim için bile minnettardım.

Minik elini aletimin etrafına doladı. Başını sallayarak mükemmel bir ritimle beni ağzına alıyordu. Tanrım, çok seksiydi. Aşağı uzanıp iki örgüsünü tuttum ve onları avucumun içine alarak aletimin üzerindeki hareketlerine yön vermeye başladım. Bir kez hafifçe boğazına doğru ittiğimde, aletimin etrafında yüksek sesle inledi.

Şu anda galiba zevkten ağlayabilirdim.

Aynısını tekrar yaptığımda, sanki ağzını bu şekilde sikmem onun için tatlı amını sikmem kadar zevkliymiş gibi bir kez daha inledi.

“Mercedes,” diye uyardım ama beni görmezden geldi.

“Mercedes,” dedim yeniden. Ellerini aşağı indirip taşaklarıyla oynarken beni tekrar görmezden geldi.

“Bebeğim!” diye kükredim. Ardından aletimi ağzından ve dokunuşundan uzaklaştırdım.

Nefes nefese kalmıştı. Derin soluklar alırken ağzı hâlâ açık, dudakları aletimi emip yalamaktan dolayı ıslak ve hırpalanmıştı. “Ne?” diye mırıldandı, görünüşe göre sinirleri bozulmuştu.

“Harika sakso çekiyorsun ama ağzına boşalmamı istemiyorsan durmalısın, yoksa seni beceremeyeceğim.”

“Ağzıma boşal,” diyerek tekrar bana uzandı.

Eğilip alnımı omzuna bastırdım. “Siktir, benimle dalga mı geçiyorsun?”

Başının titrediğini hissediyordum. “Hayır, ben ciddiylim.”

Tanrım, bu kızla ne yapacaktım ben? Ciddiyetle ona baktım. “Daha sonra,” diyerek yere bıraktığı prezervatifi almak için eğildim ve folyo paketi yırtarak açtım.

Kaygan lastiği ona uzattım. “Şunu tak da seni dizlerinin üzerinde becerebileyim.”

Gözleri heyecandan kocaman açıldı. Artık bu yön değişikliğini kabul ettiği çok açıktı. Prezervatifi tenimin üzerinde yuvarlarken tamamen zonklayan, ıslak aletime odaklanmıştı.

Şortuyla iç çamaşırını indirmesine yardım ettim. Hızla tişörtünü çıkarıp sadece sutyenle dizlerinin üzerinde çöktü. Kalçaları havada ve tamamen hazırды.

Benimle Bekle

Tanrım, siktir, çok güzeldi. Mükemmel yuvarlak poposu, küçük, öne doğru kıvrılan beli... Dizlerini biraz daha ayırıp kalçalarını yukarı kaldırdım. Avucumu sırtının alt kısmına bastırarak göğsünü yere yaslaması için elimi yavaşça omurgasından yukarı doğru kaydırdım. Parmaklarımı girişine yerleştirdiğimde kadınlığı benim için hazırды, aletimi bekliyordu. Kendimi sıcaklığına bastırarak olmam gereken yeri buldum, ardından derin ve sert bir şekilde içine girdim.

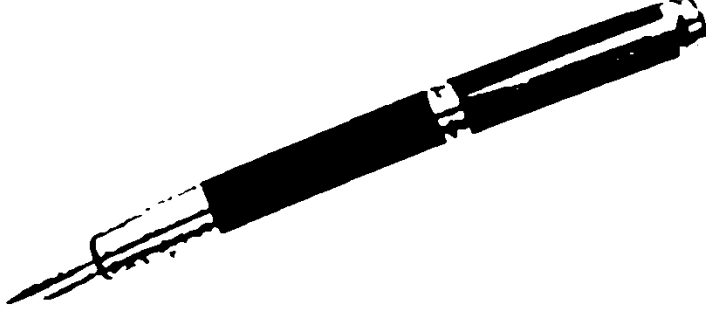
Bu açıyla ne kadar derine inebildiğime karşılık ikimiz de yüksek sesle inledik. Sessiz kalmayacağı belli olduğunda, meraklı komşulardan uzakta, تنها bir kamp alanı bulduğum için kendime içten içe hızlı bir beşlik çaktım.

“Bu yumuşak olmayacak, bebeğim. Sana uyar mı?”

“Evet, Miles, sik beni!” diye haykırdığında sesi boğuktu. Aletime ihtiyaç duyduğu açıkça ortadaydı.

Ben de tam olarak bunu yaptım. Onun seksi küçük örgülerini çekiştirdim ve tatlı kadınlığında gidip gelmeye başladım... ta ki ikimiz birlikte dağın zirvesinden düşene kadar.

22. BÖLÜM

Kate

Miles Hudson vahşi doğa için yaratılmıştı. Pek çok Colorado erkeğinin sahip olduğu dağ adam gibi görünmüyordu ancak kesinlikle temiz havayla geniş açık alanları seven bir adamın görünümüne sahipti. Muhtemelen çok iri olduğu için öyle düşünüyordum. Ancak onu burada kot pantolonu, asker botları, uzun kollu, beyaz *Henley*'siyle arka planda büyük çam ağaçlarının, göllerin ve dağların olduğu bir ortamda görünce sanki cennetteki yerini bulmuş gibi hissediyordum.

Belki de ikimizin de biraz önce yaşadığı orgazmların bunda biraz etkisi vardı.

Kampı kurmayı bitirdiğimizde birkaç olta takımıyla göl kenarına indik. Balık tutmayı bilmiyormuş gibi davranmam gereken kısımda rol yapmak zorunda olmadığım için gerçekten heyecanlıydım. Babam bir mali müşavirdi ve “hadi elektriği,

akan suyu ya da duşu olmayan bir yere gidelim”den daha çok bir “tatil köyü tatilcisi” gibiydi.

Yani bu benim için gerçekten yeni bir deneyimdi.

Kıyı boyunca uzanan büyük kayaların üzerinde oltalarımızı atabileceğimiz bir yer bulduk. Miles solucanı kancama takarken çamur ve hayvanın bağırsaklarıyla kirlenmiş erkeksi ellerini hiçbir şey olmamış gibi kotuna sürdü. Sonra bana nasıl atacağımı gösterirken aynı solucan bağırsaklı parmaklarını vücuduma doladı.

Ancak hiç de iğrenç değildi.

Erkeksiydi.

Çok seksiydi.

Tam anlamıyla Miles’tı.

Bir süre solucanımın suda süzülüşünü izledikten sonra, Miles bulunduğu yerin arkasındaki küçük soğutucuyu kaptı ve bir bira almak için açtı. Şişenin kapağını çevirip bana uzattı.

“Teşekkürler,” diyerek birayı aldım, içmek için dudaklarıma götürdüm.

“Susamışsındır diye düşündüm.” Miles göz kırpıp gülümsemi. “Boğazına kadar aldığın için.”

Buna yüksek sesle güldüm. “Tanrım! Unut bunu.”

“Asla,” diye karşılık verdi göz kırparak bana bakarken.

“Sam’dan daha iyi bir kamp arkadaşı mıyım?” diye sordum utangaç bir gülümsemeyle.

“Ah, evet. O şerefsiz horluyor,” dedi ciddiyetle. “Ayrıca sakso çekerken dişlerini sürtüyor.”

Tekrar güldüm. Öyle çok gülüyordum ki gözlerim yaşarmıştı. Miles gülümseyerek arkasına yaslandı ve kendime gelmemi izledi.

“Dağ havası seni komikleştiriyor,” diye cevap verdim.

“Sadece keyfim yerinde,” dedi ve oltasını bu kez biraz daha uzağa atmak için makaraya sardı. “Drama olmadan hayatın ne kadar güzel olduğu şaşırtıcı.”

Başımı sallayıp bir süre bunun üzerine düşündüm. “Eski sevgilinle artık hiç konuşuyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hiç konuşmuyoruz, bu da iyi bir şey.”

“Tam olarak neden ayrıldığınızı bana hiç söylemedin.”

Sanki söyleyeceği şey önemli değilmiş gibi omuz silkti. “Başka bir adamın çocuğuna hamile kaldı.” Şaşkın gözlerim Miles’a kaydı. Yüzü güçlü ve ciddiydi, suya bakarken hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu.

“Bu korkunç.” Bir dakika boyunca dudağımı ısırıdıktan sonra yeniden konuştum. “Yani o sırada hâlâ birlikte miydiniz?” *Tercüme edeyim: Bebeğin senden olmadığını nereden biliyordun?*

Başını iki yana salladı. “Ayrılıklarımızdan biriydi. İşin komik yanı, birlikte olduğumuz on yıl boyunca hiç korunmadan sevişmemiştik. Bir kere bile. Sonra o zengin, yaşlı bir adamla yatmaya başladı ve birdenbire bebekleri oldu. Hesabı sen yap artık.”

Kaşlarını çatıldı. “Bilerek mi hamile kaldığını düşünüyorsun?”

“Hayır,” diye cevapladı, asık suratıyla bir kayaya dokunurken. “Evet. Bilmiyorum. Muhtemelen. Onu böyle düşünmekten nefret ediyorum çünkü düşünürsem gözlerimin önünde bir servet avcısına dönüşen bir kadınla birlikte olduğum için ne tür bir ahmak olduğumu da düşünmek zorunda kalıyorum.”

Ağır ağır iç geçirip devam etti. “Ancak bu aklıma da ya-
tıyor çünkü Jocelyn’in her zaman ne iş yaptığımla ilgili sorunları vardı. Tamirci olmanın fazla mavi yakalı bir meslek

olduğunu düşünüyordu. Daha çok para kazanabileceğim bir iş yapmamı ister dururdu.”

“Bana gayet iyi durumdasın gibi geldi,” dedim kararlı bir şekilde. Âşık olması gereken adama böyle yüzeysel saçmalıklar yansıttığı için o kaltağa çok kızıyordum.

Suya bir taş atarak, “Gördün mü? Teşekkür ederim,” dedi Miles. “Ben de hep böyle hissediyordum. Basit şeyler istiyorum. Aile, arkadaşlar, manzaralı bir ev. Arada bir stres atmak için gidebileceğim bir yer. Gerçekten istediğim her şeye sahibim. Jamestown’daki evim bile... Bakıma ihtiyacı var ve orayı satın aldığımda bunun bir *baştan yarat* projesi olduğunu biliyordum. Ancak bu işime geliyor. Bir şeyleri kendime ait kılmayı seviyorum, ayrıca evin iskeleti harika. Harika bir ev. Satmaya karar verirsem gerçekten harika bir takas olacak. Yine de bunlar Joce için asla yeterli olmazdı.”

“Bence böyle insanlar ne kadar parası olursa olsun hayatlarındaki hiçbir şeyden tatmin olmazlar,” dedim beyzbol şapkamı Miles’ı görebileceğim kadar aşağı çekerek. Yine de hâlâ güneşi engelliyordu. “Annelik, arkadaşlıklar, ilişkiler, işler. Eğer paragözün tekiyse ve başkalarının sahip olduklarına hasetle bakıyorsa gözünün önündekini kaçırıyor demektir.”

“Kesinlikle!” Miles yan gözle bana bakarak konuştu. “Şimdi bunu hiç göremediğim ve hayatımın en güzel yıllarını onunla harcadığım için çok kızgınım.”

“En güzel yıllarının o yıllar olduğunu kim söyledi?” dedim yorumumdan dolayı kendimi biraz ukala hissederek. “Etrafına bak, Miles. Bugün çok güzel bir gün.” Ona ciddiyetle baktım. “Hiçbir şey için hırs yapmıyorsun ve bu bir insanın sahip olabileceği en inanılmaz özelliklerden biri.” Söylediklerimin onun için bir anlam ifade etmesini istiyordum çünkü hepsini kastederek söylemiştim.

Kaşları bir gülümsemeyle yumuşadı. “Teşekkürler.”

“Ne zaman istersen,” deyip göz kırptım. “Şu hâline bak... Çok seksisin; harika bir işin, bir evin, arkadaşların ve gerçekten seksi bir yatak arkadaşın var.”

Buna yüksek sesle güldü. “Artık kendine böyle mi hitap ediyorsun?”

Omuz silkip ona gülümsedim. “Sanırım. Bir anda ağzımdan çıkıverdi işte.”

“Hoşuma gitti,” dedi Miles.

“Benim de,” diye karşılık verdim, ardından oltamı taşıyıp kayanın üzerinde yanına oturdum. Onu omzumla dürttüm. “O yüzden geçmişe takılıp kalma. Şimdiye odaklan çünkü cidden, şu anda yardıma ihtiyacım var. Solucanım birkaç dakika önce kayboldu ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Siktir! Bir şey yakaladın!” diye bağırarak ayağa kalktı. Kendi oltasını bırakıp kollarını bana doladı. “Kancayı takmalısın.” Elleri sapın üzerinden benimkilere dolandı ve solucanın kalan parçalarının yeniden suyun içinde kaybolmasını beklemek için duraksadı.

Birkaç saniye sonra olta suyun altına gömüldüğünde kulağıma doğru bağırdı. “Şimdi geri çek!”

Ben oltayı geri çekerken kolları bana sarılmış, ip ise gerilmişti. “Başardın! Şimdi sar,” dedi heyecanla ve kocaman bir gülümsemeyle beni izlemek için geri çekildi.

Ancak Tanrı şahidim olsun ki çok korkuyordum.

Bu kancanın diğer ucunda ne vardı? Çok büyük ve ağır geliyordu, ayrıca oltamı çok fazla büküyordu. Bu iyi bir şey olamazdı. Bu olta ne kadar güçlüydü ki? Bu gölde ne tür balıklar yaşıyordu? Köpekbalıkları değildi tabii ki, o kadar da aptal değildim. Peki ya dolunayda sevişip insanları pirana gibi yiyen -kunduz ve levrek karışımı- iğrenç bir bataklık yaratığı

yakaladıysam? Aman Tanrım, Colorado'da pirana var mıydı ki? Bunu gelmeden önce *Google*'da araştırmalıyım!

“Bilmiyorum, Miles,” diye sızlandım kolu çevirirken. Misinayı sinir bozucu bir şekilde santim santim sarıyordum.

Arkamızdaki balık ağını kaptı ve suya yaklaşmak için kayadan aşağı indi. Kafasını kaldırıp bana başparmağını gösterdi. “Harika gidiyorsun! Çok ateşli görünüyorsun!”

“Gerçekten mi?” Bu biraz gülümsememi sağlamıştı. Ancak sonra bunun şu anda beni mutlu etmek için ne kadar da yüzeysel olduğunu düşünerek kaşlarımı çattım. *Daha fazla roman okumam gerekiyor.*

Oltamın ucu nihayet sudan çıktığında yüzüm buruştu. “Dalga mı geçiyorsun benimle?”

Miles'in gürültülü kahkahası lanet dağlarda yankılanırken, yakaladığım şeye ağ atmak için eğildi. “Bebeğim, başardın! Bir şey yakaladın!”

Yakaladığım şeyi kayanın üzerine çektiğinde o kadar çok gülüyordu ki konuşamıyordu. Bir cümleye başlıyor, sonra aniden duruyordu. Ardından vücudu histerik bir kahkahayla çöküyordu.

Bense gülmüyordum.

Tam da onun söylemeye çalıştığı şeyi söylerken ses tonum dümdüzdü. “Lanet olası bir motosiklet lastiği yakaladım.”

Miles şimdi neredeyse kükrüyordu. Kalçalarının üzerine çöküp elleriyle gözlerini kapattı.

O bu kadar iyi vakit geçirdiği için mutluydum çünkü ben çok kızmıştım. Gerçekten çok kızmıştım. “Lastik mi? Bu da ne, Colorado? Amma da klas!” Özellikle bağırdığım biri yoktu. “Tanrım, bunun harika bir açık hava deneyimi olduğunu düşünmüştüm ve cidden sadece eski bir motosiklet lastiği yakaladım. Ellerim acıyor!”

Son yorumum Miles'ı tekrar kahkahalara boğdu. Çöktüğü yerde geçirdiği süre boyunca yeterince oksijen alması konusunda endişelenmeye başlamıştım. Sonunda gözlerindeki yaşları sildi. “Bebeğim, bu anın ironisini nasıl göremiyorsun? Bu bir lastik! Sen bir lastik deposunda erotik kitaplar yazan bir yazarsın. Bu lanet olası kader.”

O böyle söyleyince ben de bir umut ışığı görmeden edemedim. Oltamı yere bıraktım ve yakaladığım şeyi incelemek için kayadan aşağı indim. Miles'a bakıp, “Bunu yeni ofisime monte edebilir miyim?” diye sordum.

Başını sallayıp gülümsedi. “Tabii ki yapabilirsin. Sana yardım ederim.”

23. BÖLÜM

Miles

“Tüm bu özenli araştırmayı gerektiren şu yeni kitabından bana bahsetmeyecek misin?” diye sordum Mercedes’e, ateşin üzerindeki ızgaradan hamburgerlerimizin kalıntılarını sıyırırken.

Dışarısı artık karanlıktı. Etrafımız doğanın sesleriyle dolup taşıyordu. Cırcır böceklerinin sesleriyle baykuşların ötüşlerini duyabiliyordum. Uzaktaki ağaçlar rüzgârın etkisiyle hışırdıyordu. Ara sıra gölün kıyısına vuran hafif dalgaların sesi duyuluyordu. Rüzgârın sertliği yüzünden diğer kampçıların yerlerini anlayamıyordum bile. Bu yüzden tam anlamıyla yalnız olduğumuz yanılgısına kapılıp duruyordum. Hepsi bir araya geldiğinde bugün mükemmel bir izin günüydü.

Mercedes’le kampa gitmiştik ve lanet olsun ki çok eğleniyordum.

Hemen hemen her konuda harikaydı. Hatta bir noktada kendi oltasına yem takmayı bile denemişti. Başaramasa da en azından deniyordu. Öğle yemeği yedikten sonra yürüyüşe çı-

kıp ter attık. Ardından çadırda bir kez daha ter attık. Sonrasında uyuduk. Dürüst olmak gerekirse bu, hiç bitmecsini istemediğiniz o mükemmel yaz günlerinden biri gibiydi.

Yanımdaki sandalyede otururken ona baktım. Kızıl saçları örgüsünden fırlamıştı, yüzü kamp ateşinin ışığında parlıyordu. Elinde soğuk birası ve yukarıda dolunayla sanırım gece oldukça mükemmel bir şekilde şekillenmişti.

“Bir tamirci hakkında,” diye cevapladı sonunda.

“Kitabın bir tamirci hakkında mı?” diye sordum gözlerim fal taşı gibi açılırken. “Benimle taşak geçiyorsun.”

Başını salladı. “Hayır. Bir anda aklıma geldi işte.”

Biramdan bir yudum alıp onu açıkça kışkırtmaya çalıştım. “Bu fikir tam olarak ne zaman aklına geldi?” Yüzü kıpkırmızı olduğunda sırf vücudunun ağırlığını üzerimde hissetmek için onu kucağıma çekme arzusuyla dolup taşım. “Söyle bana,” diye ısrar ettim.

Gözlerini devirdi. “Ben, şey, bir gün dükkânda sana bakıyordum.” Elleriyle yüzünü kapattı ve utancını gizlemek için ekose gömleğini yanaklarının üzerine çekti.

“Hangi gün?”

Omuz silkti. “Sen ve ben... yatak arkadaşlığına başlamadan önceydi. Çok seksi ve terli görünüyordun. O sırada aniden aklıma bu karakter geliverdi. Farkına bile varmadan yeni bir hikâyenin ana hatlarını çizmeye başladım.” Gergin gözlerle beni süzüyordu.

“Yani benim hakkımda mı?” diye sordum kaşlarımı ihtiyatla çatarak.

“Hayır.” Alaycı bir şekilde konuştu. “Sadece bir tamirci hakkında. Kabullen artık. Hayatımdaki her şey seninle ilgili değil, Miles.”

Gözlerini devirmesine kıkırdadım ama cevabıyla rahatladığımı hissettim. “Edepsiz bir tamirci hakkında olacak. Bunu sevdim.”

“Aslında, *Bed’n Breakfast* serim kadar ağır bir erotik roman olmayacak.”

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı. “Öyle mi?”

Omuz silkerek cevap verdi. “Evet. Yani yine seks olacak, hatta oldukça fazla seks olacak ama daha tatlı bir seks olacak. Mesela, belki bu kitapta anal yazmam.”

Alaycı bir nefes aldım. “Bununla nasıl başa çıkacaksın?”

Gözlerini devirdi. “Muhtemelen yine yazarım ama okuyucularıma bonus içerik olarak falan sunarım.”

Bu fikre kıkırdadım. “Biraz farklı bir şeyler yapmazsan sen sen olmazsın.”

“Tamam, yeter bu kadar benden bahsettiğimiz,” dedi saçlarını savurarak. “Hadi, bir oyun oynayalım.”

“Ne gibi?” diye sordum etrafıma bakınarak. “Yanımda hiç kart getirmedi.”

Gözlerini devirip başını ellerinin üzerine koydu.

“Miles, Doğruluk mu Cesaret mi oynamak için kartlara ihtiyacımız yok.”

Sandalyeme iyice yerleşip biramdan bir yudum aldım. “İlk kim başlıyor?”

“Ben, tabii ki. Misafir olan benim ve tüm bunlar hâlâ araştırma amacıyla yapılıyor, o yüzden... Doğruluk mu cesaret mi?”

Ağır ağır nefesler verdim. “Doğruluk.”

Geriye yaslandığında seçimime şaşırmış gibi görünüyordu. Parmağını dudaklarına götürdü ve “Pekâlâ, *Tire Depot*’un garajındayken hiç azdığın oluyor mu?” diye sordum.

Sorusuna bir kahkaha attım. “Ne?”

Sinsi bir şekilde gülümsedi. “Bilirsin işte, hiç bir müşterinin arabası üzerinde çalışmaya dalmışken ve ellerin gerçekten kirliyen sertleştin mi?”

Gülerek başımı salladım. “Korkarım ki hayır.”

Hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu.

“Ama diğer yandan klasik araba işi...” Gözleri parladığında sustum. Ardından kıkırdayarak devam ettim. “Klasik bir arabaysa ve dirseklerime kadar kaputunun içine girmişsem... iki parçayı birleştirdiysem ve direksiyonda oturan kişiye çalıştırmayı denemesini söylüyorsam... ve o on yıllardır çalışmayan kahrolası eski araba aniden canlanırsa? O zaman evet, aletim kesinlikle sertleşiyor.”

“Ha-ha! Biliyordum! Sapıklar sapıkları çeker. Yazdıklarım beni çok fazla azdırıyor.”

Ona gülerek, “Doğruluk mu cesaret mi?” diye sordum.

“Cesaret,” diye yanıtladı hemen.

Kaşlarımı çattım. “Demek birilerinin karanlıkta kalmasını istediği sırları var. İlginç.”

Alevlerin ışığında bile yüzü kızarmış gibi görünüyordu. Bu gecelik yeterince konuştuğumuza karar verdim. “Tamam, çıplak bir şekilde göle girmeni istiyorum.”

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. “Kutsal lastiğimin geldiği göle mi? Yok artık! Kim bilir o şeyin içinde başka neler vardır?”

Başımı salladım. “Yapmayacağını biliyordum.”

“Ah, sen yapardın sanki,” diye homurdandı.

“O gölde daha önce de yüzdüm. Pis değildi. Bir motosiklet lastiği, temizliğine dair fikrimi değiştirmez.”

Suratını astı. “Ama muhtemelen çok soğuktur.”

Omuz silktim. “Sorun yok. Bunu yapmayacağını biliyordum. Hep konuşuyorsun ama icraat yok.”

“Ciddi misin sen?”

“Evet,” diye cevap verdim gözlerimi ona dikerek.

“Haftalardır *Tire Depot*’a gizlice girenin kim olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

“Sen buna tehlike mi diyorsun?” dedim alay ederek.

“O ücretsiz içecekleri arabamı servise getirmeden tüketiyorum, Miles.” Başını şımarıkça ileri geri salladı. “Bu da en az hırsızlık kadar kötü bir şey.”

Seçtiği kelimelere güldüm. Ardından gözlerimi kısarak sıktığım dişlerimin arasından cevap verdim. “Ne kadar da soğukkanlı, acımasız bir suçlu.”

Gözlerini üzerime dikti. Belli ki alaycılığımdan hoşlanmamıştı. “Tamam, yapacağım ama sen de benimle birlikte yapmalısın.”

“Peki bunu neden yapacaktım?”

“Çünkü çıplak olacağım,” diye cevap verdi ve tişörtünü çıkarıp bana doğru fırlattı. Kumaş yüzümden aşağı düştüğünde, giydiği şeffaf pembe sutycnin içinden meme ucunun tüm hatlarını görüyordum.

Bembeyaz teninde bıraktığım morluğu görünce aletim canlandı. “Haklısın.”

Ayağa kalktım. İkimiz de patikadan suya doğru, daha önce kayanın üzerinde balık tuttuğumuz yere doğru ilerledik. Mükemmel bir atlama noktasıydı.

Mercedes derin bir nefes aldı ve şortuyla parmak arası terliklerini çıkarıp arkasına fırlattı. Kollarını kendini sıcak tutmak istercesine önünde kavuşturmuştu. Tam karşımda, pembe iç çamaşırı takımının içinde hafifçe kambur duruyordu.

Arkama uzanıp tişörtümü başımın üzerinden çektim ve şortunun yanına attım. Bana arsızca bakıp kaşlarını aletime doğru oynattı. “Kot pantolonunu da çıkar, serseri.”

Başımı iki yana sallayarak onun sözünü taklit ettim. “Serseri.” Kotu da bacaklarımdan aşağı itip ayakkabılarımla birlikte tekmeleyerek çıkardım.

Geriye uzanarak sutyeninin kopçasını açtı ve diğer eşyalarımızla birlikte fırlatıp attı. Artık kambur durmuyor, benden saklanmıyordu. Gururlu ve dengeli bir şekilde karşımdaydı. Eğilip iç çamaşırını çıkarırken kendisiyle son derece barışıkty.

Doğrulduğunda çenem gevşedi. Ay ışığı, suyun sesi, onun tamamen çıplak vücudu ve kızıl saçlarının gece esintisinde uçuşan görüntüsü... Bu çok fazlaydı. Çok seksiydi. Tıpkı bir rüya gibi.

“Hadi bakalım. Buraya kadar geldik,” dedi iç çamaşırımı işaret ederek.

Dalgın bir şekilde onu da aşağı ittim, gözlerim hâlâ tamamen ona kilitlenmiş durumdaydı.

Aşağı baktı. “Suya atladığında canın acıyacak mı?”

Başımı salladım. “Eğer tutarsan acımaz.”

Bu söylediğime güldü. Tanrım, şimdi daha da güzelleşmişti. Hemen sonra arkasına bile bakmadan koşup kayanın üzerinden suya atladı.

Zarif bir şekilde dalmadı.

Ağırbaşlı bir sıçrayış da sayılmazdı.

Olduğu özgün, çekici ve tamamıyla gerçek kadına yakışan şekilde bir gülle gibi kendini suya atıvermişti.

Peşinden atladım ve ona ulaşmak için üç sert kulaç attım. Onu kollarıma çekip bacaklarını kalçalarımaya sıkıca sararken sert meme uçları göğsüme sürtünüyordu.

Benimle Bekle

Ellerini boynumun arkasında birleştirip beni tatlı tatlı öpmeye başladı. Ben suyun içinde daireler çizerek ikimizi de döndürürken dilini hafifçe dudaklarımın arasına soktu. Gülümseyip geri çekildiğinde yüzmek için vücudunun üst kısmını geriye doğru uzatırken omuzlarımı bıraktı. Kollarını genişçe açtı.

Çıplak, güzel göğüsleri ay ışığında parlıyordu. Baş döndürücüydü.

Çıplak aletim aramızda sertleşmişti ama şu anda onu becermeyi düşünmüyordum. Tek düşündüğüm bu kızıdan ne kadar çabuk hoşlanmaya başladığımdı. Bu duyguların benim için ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu düşünüyordum çünkü o kadar havalı, harika, seksi, eğlenceli olmasına rağmen daha fazlası için hazır olup olmadığımı hâlâ bilmiyordum. Kalbimle aklım birbiriyle tamamen çelişiyordu ve ben hangisinin doğruyu söylediğini bir türlü anlayamıyordum.

Kalbim *evet* diyordu. *Daha fazlasını al, çok daha fazlasını. O mükemmel!*

Ancak aklım ise, *bunu yaptığın anda her şey değişecek ve tüm o dramaları yeniden hayatına davet ediyor olacaksın... tıpkı eskisi gibi*, diyordu.

“Mercedes,” diye seslendiğimde başını sudan kaldırdı. Saç telleri mükemmel bir şekilde arkaya yatmıştı. Mavi gözleri geniş ve merak doluydu. “Hiç kendini-”

“Bunu hissettin mi?” diye sordu yüzü garip, canı acıyormuş gibi bir ifadeyle buruşurken.

“Neyi hissettim mi?” diye sordum. Belki o da benimle aynı kafa karıştırıcı düşüncelere sahipti ve bunları birlikte konuşabilirdik.

Ancak tam o sırada sel kapıları sonuna kadar açıldı.

Kelimenin tam anlamıyla, bardaktan boşanırcasına yağmur yağmaya başladı.

Mercedes, “Aman Tanrım, dondum,” diye cıyıkladı. Bacaklarını vücudumdan çözdü ve sadece yüzü dışarıda kalacak şekilde suyun içine girdi.

“Yok artık.” Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. “Hava tahmininde hiç yağmur görmedim.”

“Geçene kadar suyun içinde mi kalsak?” diye bağırdı. Suya çarpan hızlı yağmur damlaları artık kulakları sağır ediyordu.

Bir şimşek çaktığında karanlıkta ikimizi de aydınlatmıştı. Başımı iki yana salladım. “Kötü bir fikir. Buradan çıkmalıyız.”

Beni onayladığında ikimiz de kıyıya yüzüp sıırılsıklam kıyafetlerimizle dikkatlice kayalıklardan yukarı çıktık.

Islak kıyafetleriyle boğuşurken bağırdı. “Siktir et, hadi kaçalım. Kimse bu yağmurda çadırından dışarı çıkmaz.”

Başımı salladım ve elimi sırtına koyarak onu ağaçların arasından geçirip yürüdüğümüz patıkaya geri götürdüm. Çamurlu, kaygan bir patıkaydı ancak şükürler olsun ki çadırımıza yuvarlanımadan geri dönmeyi başarmıştık. Tamamen çıplak olduğumuz düşünülürse, bu canımızı fena acıttırdı.

Hızla çadırın içine girdik. Yağmur ince naylona çarparken hâlâ sağır edecek kadar gürültülüydü. Ancak birbirimizin o kadar yakınında dizlerimizin üzerine çökmüştük ki, tırmanışımızdan dolayı ağırlaşan yorgun nefeslerimizi duyabiliyorduk. Dışarıdaki fırtınadan dolayı vücudumuz adrenalinle dolmuştu.

Çadırın küçüklüğü beni heyecanlandırmaya yetti. Tüm havayı ve alanı kaplıyor, patlamaya hazır yaylı bir bobin gibi etrafımızı sıkıca sarıyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda aramızda şimşekler çaktı, bir gök gürültüsünün sesi duyuldu. Yıldızsız gökyüzünde çarpışan iki fırtına bulutu gibi birbirimize atıldık.

Kollarım beline dolandı ve işin içine dilimi de katarak onu alabildiği kadar derinden öptüm. Elleri her yerimde geziniyordu. Yüzümü, kollarımı, başımı, sırtımı okşuyor; doymak bilmiyordu. Sanki vücudumun her santimetrekaresini hissetmeye çalışıyordu; ben de hepsini ona vermek istiyordum.

Yağmur, çamur ve göl suyuna bulanmış durumdaydık ancak bu beni şiltenin üzerine uzanıp onu da yanıma çekmekten alıkoymadı. Onu üzerime aldığım sırada tuttuğum kalçaları ellerimin altında titriyordu. Parmaklarımı poposuna koyup onu kendime doğru çekerken zonklayan aletim aramızda sertleşmişti.

“Beni içine al, bebeğim.” Kesik sesim yağmurda neredeyse kaybolup gidiyordu. “Beni alabildiğin kadar derine al.”

Başını salladı ve karanlığın içinde öğleden sonra dışarıda bıraktığımız prezervatif kutusuna baktı. Titreyerek bir tanesini kaptı, ardından açıp aletimin üzerine geçirdi.

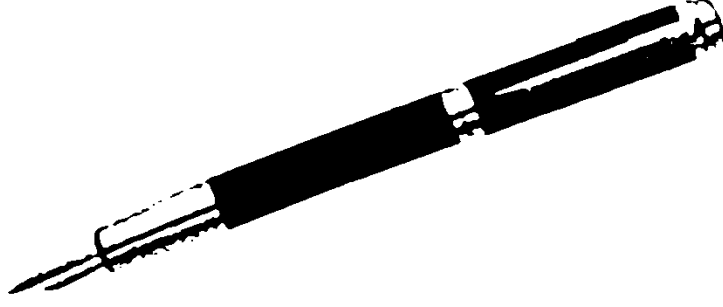
Dizlerinin üzerinde yükselerek beni aletimin üzerinde aşağıya doğru hareket etmeden önce mükemmel bir şekilde konumlandırdı. Ardından tek bir muhteşem hareketle aletimi içine aldı. Parmaklarım kalçalarını kavradı. Üzerimde yükselip alçalırken dengesini sağlayabilmek için bileklerime tutunuyor, vücudunun sertliğime alışmasını bekliyordu.

Başını gökyüzüne doğru kaldırırken adımı haykırarak kalçalarını yukarı kaldırdı ve yeniden aşağı doğru hareket etti.

Bu, hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı.

Islak saçları, çıplak vücudu, yay gibi gerilen beli, kızarmış teni... Hepsi gölden ve dağlardan daha güzeldi. Ağaçlardan ve aydan. Mercedes'in üzerimdeki vücudu, şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha güzeldi.

24. BÖLÜM

Kate

Atı terletene kadar sürüp kurumasına müsaade etmeden sıırılsıklam bir şekilde ahıra koymak deyimini bilirsiniz. Ertesi sabah kuş cıvıltıları ve parlayan güneşle uyandığımda bu deyimim sözlükteki karşılığıydım. Çadır her zamankinin yarısı kadar sıcaktı çünkü yanımda uyuyan kocaman bir adam yoktu. Ancak dışarıda Miles'in kahvaltı hazırladığını duyabiliyordum, yani belli ki kolunu koparıp sıvıştığı için kan falan kaybetmiyordu.

Bu düşünceyle kıkırdadım. Hemen başımı battaniyenin altına soktum ve heyecanla bir çığlık attım.

Dün inanılmazdı. Gecesi ise daha da harikaydı. Kendimizi bu çadırın içine kapatıp dışarıdaki fırtınadan uzaklaştığımızda Miles'in bana bakışı...

Kahrolası fırtına bizdik.

Gök gürültüsü ve şimşek gibiydik. Bir erkekle deneyimlediğim en güzel tutku girdabını yaratmıştık.

Üç orgazmdan bahsediyorum.

Zaten mükemmel olan bir günü daha da güzelleştirmek için sarılarak uyumuştuk. Çok güzeldi. Tamamen çırlıçıplaktık ve ten tene olmanın rahatlığıyla kendimizi hayatımın en güzel uykusunun kollarına bırakmıştık. Sanki ben onun göğsü için yaratılmıştım; onun büyük kolu da beni sarmak, sıcak tutmak için yaratılmıştı. Aramızdaki şey büyü gibi bir şeydi.

Bu kamp gezisi umduğumdan çok daha iyi geçiyordu. Aslında, sanırım kamp yapmayı gerçekten sevebilirdim!

Yani, tabii, Miles hâlâ gerçek adımı bilmiyordu. Ayrıca evet, teknik olarak eski erkek arkadaşım hâlâ benimle yaşıyordu ve eninde sonunda geri gelecekti. Üstelik Miles kıskançlıkla ilgili sorunları olduğunu açıkça belirtmişti.

Ancak tüm bunların ötesinde, benim için nelerin önemli olduğunu biliyordu. Tutkuyla bağlı olduğum şeyleri biliyordu. Kahvemi nasıl içtiğimi ve beni nasıl kızdıracağını biliyordu. G noktamın nerede olduğunu da biliyordu, orası kesindi! Dryston açık talimatlarıma rağmen asla bulamazdı.

Tüm bu farklı isim meselesinin aslında ona söylediğimde pek bir önemi olmayacak küçük bir ayrıntı olduğuna emindim. Demek istediğim, birbirimize gerçekten bağlanıyorduk ve en önemli şey de buydu. Bana hangi isimle hitap ettiğinin ne önemi vardı ki?

Çabucak bir kot pantolonla tişört giydim. Kendi kendine kuruyan saçlarımı serbest bıraktım. Miles eşyalarımızın çoğunu çoktan toplamış, kamyonetinin arkasına yüklemişti.

O, portatif bir tavada birkaç yumurta çevirirken, “Günaydın,” dedim neşeyle.

Utangaç gülümsemesiyle, “Günaydın,” diye karşılık verdi. Sanki benimle göz teması kuramıyormuş gibiydi.

Dün gece hakkında garip mi hissediyordu? Tanrım, eğer öyleyse, bu çok kötü olabilirdi. Durumu yatıştırmalıydım. Ona âşık olduğumu falan düşünmemesi için yine geçici Mercedes olmalıydım.

Piknik masasında oturduğu yere doğru yürüdüm ve kolunu sıkıca kavradım. “Vay canına! Bu bir protez değil. Kolunu koparmak zorunda kalmamış, millet!” diye bağırdım.

Başını iki yana salladığında tüm utangaçlığı uçup gitti. “Hâlâ oldukça sağlam ama yanımda pankek karışımı getirmedim, o yüzden bundan bir anlam çıkarma, tamam mı?”

Gülümseyip başımı salladım, sonra gerinerek etrafıma baktım. “Bu sabah çok meşguldün.”

Omzunun üzerinden kamyonetine baktı. “Evet, bugün her yer çamur olacak. Erken gitsek iyi olur diye düşündüm.”

Onaylayarak alt dudağımı dişlerimin arasına alırken biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Ancak soğukkanlı davranmam gerekiyordu. “Açlıktan ölüyorum. Nasıl yardımcı olabilirim?”

Kısa bir süre sonra Miles’in kamyonetine geri döndük ve gerçekliğe doğru yola çıktık. Sessizlik etrafımızı sararken, buradan nereye gideceğimizi merak etmekten kendimi alamıyordum. Dün gece aramızdaki şeyleri değiştirmiş miydi? Miles’in aynı şekilde davrandığı kesindi. Hâlâ yatak arkadaşı mıydık? Boulder’a dönüp tekrar *Tire Depot*’ta yazmaya mı başlayacaktım?

Acı verici derecede sessiz bir araba yolculuğundan sonra Miles nihayet evimin önünde durdu. İkimiz de arabadan at-

layarak kamyonetinin arkasına geçtiğimizde uzanıp çantamı aldı.

“Araştırma konusunda bana yardım ettiğin için teşekkürler,” derken eşyalarımı almak için uzanan ellerim onunkilere değdi. Yarım bir şekilde gülümsediğimde çelik gibi mavi gözleri üzerimde yoğunlaşmıştı.

“Her zaman,” diye cevap verdi. Sesi derin ve boğuktu.

“İyi misin?” diye sordum merakla. Ona daha iyi bakabilmek için elimi gözlerime siper ettim. “Sessiz görünüyorsun.”

Başını iki yana sallayıp hafifçe gülümsedi. “Sadece yorgunum.”

“O yatağı almamalıydın,” dedim. Kolunu şakacı bir şekilde itmeme onu yerinden bir santim bile kımıldatmamıştı.

Arkadan gelen bir ses ikimizin de gözlerini ön kapıya çevirmesine neden oldu. Dean’ın basamaklarda durduğunu gördüğümde endişelendim. Bizi dikkatle izlerken gözlüklerini düzeltti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, vücudunu kırıslara yaslamıştı.

Miles arkamdan boğazını temizledi. Mırıldanırken ona baktım. “Görünüşe göre misafirin var. Sonra görüşürüz, Mercedes.”

“Hoşça kal.” O, kamyonetine geri döndüğü sırada arkasından hüznle baktım. Kıskanç bir adama göre benden uzaklaşmakta hiç sorun yaşamıyordu. Gerçi Dean’ın daha birkaç gün önce bana arkadaşlıktan fazlasını istediğini söylediğinden haberi yoktu.

Hayatım cidden karmaşıklaşıyordu.

Miles kamyonetinin gürültülü sesleriyle uzaklaşırken derin bir nefes aldım. Topuklarımın üzerinde dönerek ön kapıma doğru yürüdüm. “Selam, Dean,” diye mırıldandım, anahtarlarımı çıkarıp sürgüyü açarken.

“Merhaba, Kate.” Dean parmaklarıyla sakalına dokunurken garip görünüyordu.

Ona acıyarak, “İçeri gelip bir kahve içmek ister misin?” diye sordum.

Bu gülümsemesine neden oldu. “Ücretsiz mi?”

Onu tek bir bakışım ile olduğu yere sabitledim. “Pislik olmayan insanlar için, evet.”

Gözlerini aşağıya dikti. “Pislik gibi davranmayacağım, yemin ederim.”

“Emin misin?” diye sordum yolun aşağısını işaret ederek. “Miles’in kamyoneti hakkında söyleyecek bir şeyin yok mu? Egzoz susturucusunun ne kadar gürültülü olduğunu duydun mu?”

Kaşları kalktı. “Susturucunun ne olduğunu bilmene bile şaşırdım.”

Bu yorum karşısında kaşlarımı çattım. “Aslında ben de. Sanırım araştırmalarımın bir kısmı işe yaramış.”

Ağzının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Düzgün davranacağım, söz veriyorum.”

Dean beni içeri kadar takip ettiğinde çantamı yere bırakıp ikimize birer kahve yapmaya koyuldum. Yorgunluk beni de ele geçirmeye başlıyordu ama Dean’le konuşmam gerektiğini biliyordum. Son birkaç gündür aramalarından ve mesajlarından kaçırıyordum ancak bunun arkadaşlığımızı tamamen mahvetmesini istemiyordum.

Bir bar taburesine yaslanıp elimdeki kahveyi aldı. “Dün geceyi Miles’in evinde mi geçirdin?” diye sordu gözlerini boynuma dikerek.

Ona bakarken birkaç kez göz kırptım. “Bunu gerçekten soruyor musun?”

Gözlerini devirip boynundaki bir noktayı işaret etti. “Şurada küçük bir şey olabilir...”

Miles’in boynumu sertçe emdiğini hatırlayınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tenimde bıraktığı izi kapatmak için bir hamle yaptığım sırada, “Yargılamıyorum, Kate, sadece havadan sudan konuşuyorum. Bana yardımcı ol, tamam mı?” dedi Dean hızla.

Derin bir nefes aldım ve boynumu örtmek için tişörtümü yukarı çektim. “Kamp yapıyorduk.”

“Kamp mı?” Sesindeki hayret dikkatimden kaçmadı.

“Evet, kamp yapıyorduk,” dedim elimi aşağıya indirerek. “Kitap araştırması içindi, gerçekten çok eğlendim.”

Dean başını salladı. “Anladığım kadarıyla diğer serilerinden biraz farklı bir şey yazıyorsun?”

Omuz silktim. “Deniyorum.”

Gözlerini bardağına dikti. “İlham akıyor olmalı.”

“Kendine has anları var.” *Sinsi, küçük morluklar içeriyor olsa bile.*

“Miles da senin bu yönünü ortaya çıkaran adam mı?” diye sordu Dean yüzüme bakarak. İfadesinde bir yargılama belirtisi olup olmadığına baktım ancak hiçbir şey göremiyordum. Bu içten bir soruydu.

“O yönüme zarar vermediği kesin.” Omuz silkerek dirseklerimi tezgâha dayadım ve kahve fincanımı avuçlarımın arasına alıp eğildim. “Daha önce takıldığım hiç kimseye benzemiyor. Güvenebileceğim biri. Dryston’dan çok farklı.”

“Benden çok farklı,” dedi Dean, koyu çerçeveli gözlüklerinin arkasından acı dolu bir bakışla.

Yüzüne baktım. “Dean, bak... Bana karşı bir şeyler hissettiğinden hiç haberim yoktu. Eğer olsaydı, pek çok şeyi farklı yapardım.”

“Ne gibi?” diye sordu. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

“Bilmiyorum. Belki evine daha az gelirdim. Farklı davranırdım.” Bir elimi saçlarımda gezdirip iç geçirdim. “Seni bir arkadaş olarak seviyorum ama bizi o şekilde görmüyorum. Senin başka türlü düşünmene neden olduysam özür dilerim.”

“Başka türlüünü düşünmeme falan neden olmuyordun, Kate. Kendin oluyordun. Bu insanları çeken bir şey.” Geniş ve anlayışlı gözlerle bana baktı. “Miles’in bir ilişki istemediğini söylemesine rağmen senden uzak duramamasının nedeni de bu. Sen çok... çekicisin.”

Az önce reddettiğin bir adamdan iltifat almak gerçekten çok garipti ama Dean’in bunu telafi etmek için gerçekten çok çabaladığını görebiliyordum. Bu yüzden ne kadar rahatladığımı tarif bile edemezdim. “Miles beni hâlâ geçici bir ilişki olarak görüyor, yani görünüşe göre yeterince çekici değilim.”

Dean kahvesinden bir yudum alırken bir süre bunun üzerinde düşündü. “Bence Miles’tan gerçekten hoşlanıyorsan ona gerçeği söylemelisin. Eğer aranızdaki ilişki ilerlerse ve Miles ondan bir şeyler sakladığını öğrenirse, bunun sonu hiç iyi olmaz, Kate.”

“Biliyorum,” dedim inleyerek. Ellerimi saçlarımda gezdirdim. “Onunlayken olduğum kişiyi seviyorum. Hiçbir yüküm olmamasını seviyorum.”

“Teknik olarak hâlâ eski sevgilinle birlikte yaşıyorsun, Kate. Bu taşıyabileceğin en kötü yük. Hiçbir erkek bunu iyi karşılamayacaktır ve ne kadar beklersen o kadar zor olacaktır.”

“Mercedes gibi rol yapmaya devam edemeyeceğime emin misin? O asla aptal Dryston’la çıkmazdı.”

“Kimse gibi rol yapmıyorsun,” dedi Dean. Gözlüklerini düzelterip bana ciddiyetle baktı. “Sen zaten Mercedes’sin. Ayrıca Kate’sin de. Onlara iki farklı insanmış gibi bakmayı bırak-

malısın çünkü ikisi de sensin. Hem erotik roman yazarı hem de arkadaşımızsın. Hem çok satan bir yazarsın hem de komşumuzsun. Bu iki yönünü ayrı tutmak zorunda değilsin. Bırak da birleşsinler. Belki de Kate'in geride tuttuğun parçası seni Miles'la bir araya getiren şey olacaktır.”

Tezgâhın üzerinden Dean'e baktım. Arkadaşıma. Son birkaç yıldır etrafında oldukça rahat olduğum gerçek dostuma. Burada oturmuş, uğruna onu reddettiğim bir erkeği nasıl kazanacağım konusunda bana tavsiyeler veriyordu. Arada sırada ne kadar pislik gibi davranma eğilimi olsa da, yine de genel olarak gerçekten çok iyi bir insandı.

“Teşekkürler, Dean.” Yumuşakça gülümsedim.

Derin bir nefes verdi. “Bu tekrar arkadaş olabileceğimiz anlamına mı geliyor? Boulder'da gerçekten sevdiğim dört kişiden birisin. Seni kaybetmek sosyal hayatımda büyük bir eksiklik olur.”

“Tabii ki, arkadaşız.” Gülümseyip başımı iki yana salladım. “Çünkü kendi oluklarımı temizlememin imkânı yok.”

Gülerken ellerini saçlarında gezdirdi. “Umarım Miles'la aranızdakileri yürütebilirsiniz. Lynsey'nin ve senin lanet olası tamirciniz olmaktan bıktım. Özellikle de becerikli olmadığım için. İkinize de söyledim. Yatırımlar konusunda yardıma ihtiyacınız varsa, hemen buradayım. Ancak çok yakında, benden istediğiniz iyilikler konusunda terlememe neden olanlarda sınırı çizeceğim.”

“Evet, aynen... her neyse, Dean.”

İkimiz de gülümseyerek kahve fincanlarımızı tokuşturduk ve her zaman olmamız gerektiği gibi olmaya geri döndük. Yalnızca arkadaş. Harika arkadaşlar.

25. BÖLÜM

Miles

Bütün hafta boyunca dükkânda kafayı yemiştim. Mercedes'le aramızda bir şeyler vardı ve ne olduğunu tam olarak anlayamıyordum. Memnuniyet Merkezi'ne gelip gidiyor, ben kurabiye yerken o da bana günümün nasıl geçtiğini soruyordu. Bu çok hoştu. Arkadaşçaydı. Ancak bu kadardı. Benden kitap araştırmasına daha fazla yardım etmemi istememişti. Galiba neyi beklediğini merak ediyordum.

Kamp gezimiz harikaydı. İnanılmazdan da öteydi. Bir insanla tam yirmi dört saat geçirip onu öldürmek istememek, gerçekten iyi bir arkadaş bulduğunuz anlamına geliyordu ve ben onu hâlâ öyle görüyordum. Bir arkadaş olarak. Peki neden hâlâ bir parçasını benden saklıyormuş gibi hissediyordum?

Sam'i bulup bu hafta sonu bir şeyler içmek isteyip istemediğini sormak için tezgâha doğru ilerledim. Bu konuyu biriyle konuşarak içimden atmam gerekiyordu. Yoksa ya araçların içine edecektim ya da düşüncelerim yüzünden parmaklarımı kaybedecektim.

Sam, müşteri hizmetleri görevlilerinin insanların kayıtlarını yaptığı uzun, yüksek bankonun sonunda duruyordu. Hemen yanına gittim. Tulumlarım hâlâ üzerimdeydi ancak onları çıkarmam gerektiğini hissettirecek kadar kirli değillerdi.

“Selam,” dediğimde bilgisayarından başını kaldırdı.

“Selam, dostum,” dedi Sam, kızıl sakalının altında neredeyse gizlenmiş bir gülümsemeyle.

“Bu hafta sonu ne yapıyorsun?” diye sordum, *Bluetooth* cihazını kulağından çıkarırken.

“Hiçbir şey,” dedi omuz silkerek. “Biraya ne dersin?”

Başımı sallayıp yavaşça göz kırptım.

“O kadar kötü mü?” dedi tahmin edercesine.

Derin bir nefes aldım ve kulağımın arkasındaki kırmızı meyan kökü parçasına dokundum. “Ben sadece... alışılmadık bir şeyin içindeyim ve bilmiyorum. Bir şeyler içmeye ihtiyacım var.”

“Mercedes’i bekleme odasında görüyorum,” dedi Sam. Belli ki aklımın nerede olduğunu çoktan anlamıştı. “Bugün burada mı?”

Başımı iki yana salladım. “Onu henüz görmedim.”

Kaşlarını çattı. “Aranız iyi mi?”

Omuz silktim. “Sanırım? Bilmiyorum. Biraz da bu yüzden bir içkiye ihtiyacım var.”

“Başka bir şey demene gerek bile yok,” dedi cana yakın bir gülümsemeyle.

İki sarışın adam resepsiyona girerken ön kapıdan bir ışık yansıdı. Sam ve benimle aynı yaşlarda görünüyorlardı, belki biraz daha gençlerdi. Ayrıca güneşin altında saatlerce uzanmaktan başka bir şey yapmıyorlarmış gibi görünüyorlardı çünkü bronz tenleri fazlasıyla mükemmeldi.

Ancak tüm bunların ötesinde, yürürken vücutlarının duruşunda uyarılarımı tetikleyen bir şey vardı. Orada kalıp tezgâhtaki yerimi korumaya karar verdim.

Sam bilgisayarına bir şeyler yazmakla meşgulken pembe bir polo tişört giyen adam anahtarlarını tezgâhın üzerine bıraktı. “Lastiğim patladı. Düzeltin.”

Kabalığı karşısında irkildim ve bakışlarımı parlak, neon yeşili bir golf tişörtü giymiş olan diğer adama kaydırdım. Kahrolası kıyafeti gözlerimi kör ediyordu.

Sam, Pembe Polo’ya kibarca gülümsedi. “Pekâlâ, adınızı ve arabanızın modelini öğrenebilir miyim?”

“Bunun ne önemi var?” diye tersledi adam. “Sadece bir lastik. Hemen tamir edilmesini istiyorum çünkü maça yetişmem gerekiyor.”

Adamın küçümseyici ses tonu eğildiğim yerden kalkıp boy göstermeme neden oldu. Yeşil Tişört bana bakıyordu.

Sam sakalının altından gülümseyerek cevap verdi. “Sadece sistemde olup olmadığınızı bilmemiz gerekiyor. Herhangi bir nedenle lastiğiniz tamir edilemezse, size indirimli olarak yeni bir lastik almak için garantinizi kullanabiliriz.”

“Lastiğim neden tamir edilemesin ki?” diye çıkıştı Pembe Polo.

“Lastiğin yan tarafında bir patlak varsa, maalesef bunlar tamir edilemez.” Sam özür dilercesine bakıyordu.

Adam, “Ne soygun ama,” diye yeniden tersledi. “Nasıl bir işletme burası?”

O pisliğin ayakkabılarına baktığım an anladım ki sorun para değildi. Asıl sorun ayrıcalıktı.

“Hey, dostum, şu hatun da kim?” dedi Yeşil Tişört. Sanki iki kankaymışız gibi tezgâhın üzerinden bana doğru eğilmişti.

İki bilgisayar aşağıda çalışan Alexa'ya baktım.

Kayıtsızca omuz silktim. "Müşteri hizmetleri temsilcilerimizden biri."

Yeşil Tişört gülümsedi. "Harika, işimizi onunla hallederiz."

Sam boğazını temizledi. "Korkarım seçme hakkınız yok. Çoktan sisteme benim adıma kaydınızı yaptım."

Görünüşe göre Pembe Polo, Yeşil Tişört'ün bıraktığı yerden devam etmek istiyordu. "Bence gerçekten isteseydik istediğimiz kişiyi seçebilirdik."

"Ayrıca inan bana, bunun her bir parçasını seçmek istiyoruz." Yeşil Tişört, Alexa'ya öyle bir bakıyordu ki bu dişlerimin gıcırdamasına sebep oldu.

Önümdeki tezgâha bir yumruk indirdim. "Hey! İnternette kız sipariş etmiyorsun, seni ahmak. Lanet lastiğinin tamir edilmesini istiyor musun, istemiyor musun?"

Pembe Polo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lanet olası müdürün kim senin? Onunla konuşmak istiyorum."

Yeşil Tişört ve ben birbirimize bakarken Sam'in sesi araya girerek sakın olmamızı söyledi. Pembe Polo benden en az beş santim daha kısaydı ancak ayrıcalığı ona dokunulmaz olduğunu düşündürüyordu ve ben böyle dangalaklara katlanamıyordum. Jocelyn tam da böyle bir adam arıyordu, görünüşe göre bulmuştu da.

Pembe Polo yeniden, "Müdürün. Şimdi," dediğinde Sam bir elini göğsüme bastırdı.

"Dükkâna geri dön," dedi ve iki dangalağa sırtını dönüp beni birkaç adım geriye ittirdi. Sıktağı dişlerinin arasından tekrar konuştu. "Bu piçlerle amcam ilgilenecek."

Gözlerimi ikiliye bir kez daha dikerek derin bir nefes aldım, ardından topuklarımın üzerinde döndüm. Resepsiyondan çıkıp biraz hava almak için ara sokağa girdim.

Ilık yaz havasını iyice içime çekerek meyan kökümün ucunu ısırdım. Delikten hava emerken kendi kendime, “Keşke bu sigara olsaydı,” diye mırıldandım.

Hiçbir etkisi olmamasına sinirlenerek aptal şeker parçasını karşı duvara fırlattım. O kadar dalmıştım ki Mercedes’in yaklaştığını bile duymamıştım. “Ah, yavaş ol, o meyan kökü sana ne yaptı?” dedi Mercedes.

Gözlerimi ona çevirip kıyafetini inceledim. Pembe çiçekli, mavi yazlık bir elbise... İçinde döndüğünde tüm poposunun görünmesine neden olan o elbise.

“Hiçbir şey,” diye cevap verdim sıkıştığım dişlerimin arasından.

“Neyin var senin?” diye sordu. Mavi gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu. “Birinin kafasını koparmaya hazır gibi görünüyorsun.”

Başımı sallayıp gözlerimi elbisesine diktim. “Güzel elbise.”

Hafifçe gülümsedi. “Hoşuna gidebileceğini düşündüm.”

“İçinde dönmediğin sürece,” dedim kararlı bir şekilde.

Kaşlarını çatı. “Neyin var senin?”

“Sana neler oluyor?” diye karşılık verdim.

Kafası karışık bir şekilde bana baktı. “Pardon?”

“Son zamanlarda derdin ne senin? Artık benden hoşlanmıyor musun? Araştırmana yardım edecek daha iyi biriyle mi tanıştın?” *Belki de o kişi Dean’dir.*

“Miles, deli gibi davranıyorsun. Aslında sana bu gece bana evini gösterip gösteremeyeceğini soracaktım.”

“Bu gece mi?” Bir elimi tuğlaya bastırıp kendimi biraz olsun sakinleştirmeye çalıştım.

“Evet, işten sonra, belki. Evini, özellikle de garajını görmek istiyorum. Bilirsin işte... araştırma için. Ellerimizi kirletiriz.” Kaşlarını imalı bir şekilde oynattı.

Başımı onaylarcasına salladım. Çenem hâlâ gergindi. “Tamam.”

“O kadar heyecanlı görünme,” dedi sertçe.

Yavaşça gözlerimi kapattım. Bunu hak etmediğini biliyordum. O iki dangalak beni kızdırmıştı ve Mercedes’in zamanlaması da bu saçmalığın hemen ardına denk gelmişti. “Üzgünüm... Gelmeni istiyorum.”

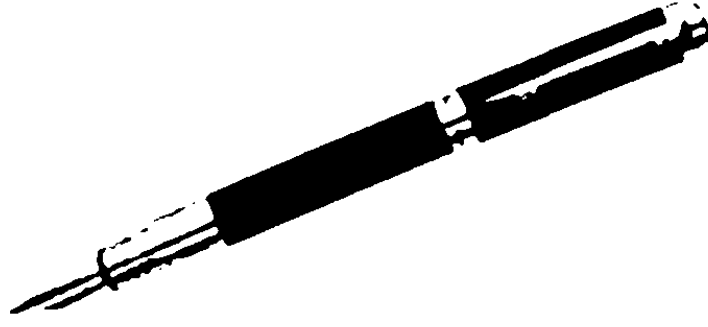
“Güzel!” deyip kolumu sıktı. Elinin tenimdeki basit dokunuşuyla tüm öfkem yatışmıştı. “Ancak söylemeliyim ki seni böyle bir ruh hâlinde görmenin çok ateşli bir yanı da var... Umarım bu daha sonra işimize yarar.”

Göz kırptığında daha şimdiden evimde onun içinde kendimi kaybetmek istediğim beş farklı yer düşünebiliyordum. Onu daha fazla kendime ait kılmak için garip bir arzu duyuyordum. Ciddiyetle yüzüne baktım. “Bebeğim, senin benim evimde olman bize her türlü avantajı sağlıyor,” diye karşılık verdim.

Cevap verirken gözleri beklentiyle parladı. “Sabırsızlanıyorum. Şimdi git sinirini zavallı bir arabadan çıkar, işin bittikten sonra da beni buradan al.”

Başımı aşağı yukarı salladım ve o bekleme odasının çalışan girişine doğru ilerlerken arkasından eteğinin rüzgârda salınışını izledim.

26. BÖLÜM

Kate

Evini bir *mil* ileriden bile seçebilirdim. *Ah, kelime oyununu bilerek yaptım.* Kollarımla beline sıkıca sarıldığım Miles, Jamestown'dan geçen ana otoyoldan uzaktaki kısa çakıllı bir yola girdi. Güzel bir dağın eteğinde yer alan paslı, eski püskü ancak şık bir çiftlik gözüme çarptığında, buranın onun evi olduğunu anlamıştım. Her bir yanı Miles diye bağırıyordu. Erkeksi, sade ve kocamandı.

Dış cephesi boyalı sedir tahtalarla kaplıydı ve kocaman bir sundurmanın altında iki garajı vardı. Ön kapının yanına birkaç sandalye yerleştirilmişti. Onu rahatlıkla bir fincan kahve yudumlayıp arazisinden geçen dereye bakarken hayal edebiliyordum.

Motosikletini garajın önüne çekti ve motoru durdurmadan önce *kickstand*'i ayağıyla indirdi.

* Bir *kickstand*, bir bisiklet veya motosiklet üzerinde, başka bir nesneye veya bir kişinin yardımına yaslanmadan bisikletin dik tutulmasını sağlayan bir cihazdır. -ç.n.

“Aman Tanrım, Miles!” diye haykırdım, heyecanımı göstermek için omuzlarını hafifçe sarsarak.

“Ne?” diye sordu, gözlüklerini indirip omzunun üzerinden bana bakarak. Ruh hâli öncekinden biraz daha iyi görünüyordu ama içimde onu neyin tamamen değiştireceğini bildiğime dair bir his vardı.

“Evin muhteşem!” dedim batan güneşin altında yüzüne bakarken. Altın rengi mavi gözlerini ortaya çıkarıyordu.

“Eh işte.” Omuz silkip kaskı benden almak için arkasını dönerek motosikletinden indi.

Saçlarımı parmaklarımla düzelttim. Gözlerim hayretle açılmıştı. “Şaka mı yapıyorsun? Burası muhteşem!”

Kaskı kolunun altına alıp dereye doğru baktı. “Boulder’da bir yer bulamadım. En azından küçük bir arazim olabileceği ve bana biraz mahremiyet sağlayacak bir yer bulamadım. Komşulardan gerçekten nefret ediyorum.”

Gülerek etrafıma baktım. Evi tamamen gözlerden uzaktaydı. Şehirden sadece yirmi dakika uzaklıktaki, Boulder’ın el değmemiş bir bölümüne yerleştirilmiş kendi özel küçük sığınağı. “Ah, bu ev mükemmel. Böyle bir yer Boulder’da rahatlıkla iki milyona mal olurdu.”

“Yok artık,” diye cevap verdi ve ensesini ovuşturdu. “Dediğim gibi, üzerinde çalışıyorum ama en azından bana ait.”

Ona parlak bir gülümsemeyle baktım ve bacağımı motosikletten indirdim. “Bana içeriyi göster!” Bir aptal gibi zıplamak için kendimi zor tutuyordum.

Hafifçe kıkırdadı. “Tamam ama sonra garajda ellerimizi kirleteceğiz.”

“Tamam,” diyerek beni basamaklardan ön kapıya doğru sürüklemesine izin verdim.

Garaja geri dönmek için acclesi varmış gibiydi fakat hızlıca bana evini gösterdiği sırada Miles'in vizyon sahibi olduğunu görebiliyordum. Çoğu insan bu mülke muhtemelen iki kez bakmazdı ancak o burayı gerçekten eşsiz ve özel bir şeye dönüştürmüştü bile.

İlk olarak geçen yaz yıkılan ve yemek odasıyla oturma odasını birbirinden ayıran büyük duvarı gösterdi. Taşıyıcı duvar olduğundan, yanlarına oturma odasının iki duvarındaki beyaz yonga levhalarla güzel bir kontrast oluşturan kahverengine boyanmış budaklı ahşap destek kirişleri yerleştirmişti. Yaratmayı istediği etki doğal ışık alan, çekici, sade, nostaljik ve şık bir çiftlik evi hissiydi.

Mobilyaları minimal ve erkeksiydi. Deri bir kanepeyle dev bir büyük ekran televizyon karşı karşıya duruyordu. Mutfağı hâlâ devam eden bir çalışmaydı ancak yeni arduvaz tezgâhlar geçen hafta kurulmuştu; şimdi dolapları yeniden düzenliyordu. Dolap kapaklarının hepsi sökülmüştü, görünüşe göre garajında üzerlerine bir kat daha vernik atılmasını bekliyorlardı.

Sonra bana yatak odasını gösterdi. Devasa bir yatağı vardı ve rahat olduğunu haykırıyordu. Ancak köşeyi dönüp beni ana banyosuna götürdüğünde, tüm parasının nereye gittiğini anladım.

İki başlıklı kocaman bir duş, inanılmaz fayans işçiliğini sergilercesine mükemmel bir cam kapıyla banyonun bir duvarını kaplıyordu. Bana bu işi kendisinin yaptığını söylediğinde aletim olsaydı sertleşeceğinden emindim. Ayrıca banyoyu boş yatak odasından ayıran duvarı da kaldırmış, o alanı gömme dolaba dönüştürmüştü.

Dürüst olmak gerekirse, eski sevgilisi tam bir salaktı. Bu adam tam bir koca adayıydı.

Bana hemen tüylü bir halı ve ahşap panelli duvarlarla süslenmiş boş yatak odasını gösterdi. Sırada bu odanın olduğunu

söylüyordu fakat bu eve ne kadar emek verdiğinin kanıtı olduğu için orayı görmek güzeldi. Miles belli ki boş oturan biri değildi.

İç merdivenlerden inip garajının kapısını açtığımızda omzunun üzerinden gülümsedi ve bana sihrin *burada* gerçekleştiğini söyledi.

Hani şu beceriksizce ve dağınık bir şekilde yapılan, bir sürü şeyin devrildiği, tüm bu süre boyunca her şey için özür diliyormuş gibi hissettiğiniz ama yine de bir şekilde epik bir orgazm yaşayarak bir şeyleri kırmayı başardığınız seks türü vardır ya?

Bilmiyor musunuz?

Evet, ben de... en azından dün geceye kadar bilmiyordum.

Miles bana yalnızca pis garajını göstermekle ve kulağa seks oyuncaklarıyla dolu bir oda için yapılmış gibi gelen tüm o aletleri listelemekle kalmamıştı. Ayrıca beni alet kutusunun üzerine eğmiş, dökülen fren hidroliğiyle kollarımı kirleterek sert ve hızlı bir şekilde becermişti. Ardından kokuyu üzerimden atmak için her yanına boya sıçramış lavabosunda temizlenmek zorunda kalmıştım.

Miles'ı daha öncesinde rahatsız eden her neyse, evini gezdirmek ve şipşak sevişmemiz onu son derece sakinleştirmiş görünüyordu. Camları kıracak cinsten bir orgazm yaşadığımı düşünürsek, hiç de şikâyetçi değildim.

O muhteşem duşta temizlenmek için üst kata çıkmadan önce, Miles üzerinde çalıştığı bir projeyi göstermek için beni ikinci garajına götürdü. Tavandaki birkaç metal zincirli düğ-

meyi çektiğinde ışıklı ampuller başımızın üzerinde salınarak göz alıcı klasik bir kamyoneti gözler önüne serdi.

“Bu büyükbabamındı,” dedi ellerini ceplerine sokarken. Diğer garajda yaptıklarımızdan dolayı kasları daha da damarlı görünüyordu. “65 model bir *Ford* pikap. Boyasını birkaç ay önce, içini de geçen hafta tamamladım. Şimdi tek ihtiyacı olan yalnızca bu modelde çalışan özel bir karbüratör. Bulması gerçekten zor ve bu yüzden de çok pahalı. Paramın çoğu cv tadilatına gidiyor, bu yüzden onu tekrar çalışır hâle getirmek için param olana kadar bekliyorum.”

“Yani güzel görünüyor ama işlevsel değil,” dedim ellerimi parlak beyaz boyanın üzerinde gezdirirken. Bu mükemmel bir şeydi. Krom yüzeyler bir aynadan daha parlaktı. Gülümseyerek konuştum. “Sanat gibi.”

“Öyle de denebilir,” dedi Miles, beni kapı aralığından merakla izlerken.

İncelemeye devam ettim. “Sanki bir *Pixar* filmine aitmiş gibi görünüyor,” dedim gülümseyerek, aracın ön tarafına bakıp konuşmak için açıldığını hayal ediyordum.

Bu Miles’ı güldürdü; bu da güzel bir şeydi çünkü kamp yaparken sahip olduğu tasasız tavrını özlemiştim. Klasik arabaların tamirciler için ereksiyona değer olduğunu tahmin etmeliydim.

“Bunun büyükbabanın olduğunu mu söylemiştin?” İçini biraz daha yakından kontrol etmek için kaputun etrafından dolaşıp yolcu tarafındaki kapıya doğru yürüdüm. Beyaz deri koltukları çok güzeldi.

“Evet.” Miles başını salladı. “İki yıl önce vefat etti,” dediği sırada duruşu gözle görülür şekilde gerilmişti.

Gözlerim onunkilere kaydığında içimi anlık bir sempati kapladı. “Bunu duyduğuma çok üzüldüm.”

Derin bir nefes verdi ve bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. “Evet, hepimiz için bir şok oldu. Yetmiş yedi yaşındaydı, yani iyi ve uzun bir hayat yaşamadı değil. Ancak sonsuza kadar yaşayacakmış gibi görünen adamlardan biriydi.”

“Hiç yaşlanmıyordu, değil mi? Her zaman o mükemmel dede görünümünde miydi?”

“Evet,” diye onayladı Miles. “Senin de böyle bir deden var mı?”

Yumuşakça güldüm. “Rahibiyle benim için toplantılar ayarlayan bir büyükannem var. Sonsuza kadar yaşayacak, bundan eminim. Eğer ölürse, kesinlikle mezarından bana musallat olacak.” Miles başını salladı ancak bana acımasına fırsat vermeden yeniden konuştum. “Bazı açılardan, yaşlı kuşu zorlamak hoşuma gidiyor. Aramızdaki özel bir bağ gibi, anlıyor musun?”

Başını sallayıp kamyonetin önüne doğru ilerledi ve kaputtan aşağı baktı. “Anlıyorum. Büyükbabamla benim için o bağ arabalardı. Çocukken onunla bunun üzerinde çalıştığımızı hatırlıyorum. Bana çok şey öğretti. Aletlerin isimlerini kuzenlerimin isimlerinden daha iyi bilirdim. Annemi deli ederdi.”

Kıkırdadım. “Tanrım, kesin çok tatlı bir çocuktun. Siyah saçlar, parlak gözler. Eminim büyükbabandan ne istersen alıyordun.”

Miles kaşlarını kaldırdı. “Torpido gözüne benim için hep şeker koyardı.” Durduğum yere doğru yürüdü ve beni önünden çekip yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Eğilerek bölmenin düğmesine basıp bir torba dolusu yuvarlak, pembe şeker aldı.

“Bir tane ister misin?” diye sordu küçük bir gülümsemeyle. Keklik üzümü kokusu burnuma çarpıvermişti.

Gülüp başımı salladım. “Hayır. Eğer onlar büyükbabanınsa, oldukları yerde kalmalılar.”

Başını sallayıp cevap verdi. “Çok eskiler ama onları yemeye ya da atmaya kıyamıyorum.” Tekrar kamyonete uzanarak şekerleri aldığı yere geri koydu.

Kapıyı kapatmak için geri çekildiğinde, gözlerinde daha önce olmayan bir parlaklık gördüm. Kapıya yaslanarak burnunun kemerini sıktı. “Sanırım fren hidroliği hâlâ gözlerimi yakıyor.”

Uzanıp yumuşak, rahatlatıcı bir hareketle kolunu okşadım. Saklamak için çok uğraştığı acıyla boğazım düğümlenmişti.

“Ne oldu?” diye sordum, başparmağım bileğinin iç kısmında yavaş ve nazik daireler çizerken.

Kederli bir gülümsemeyle başını salladı. “Bir şey yok.”

“Miles,” diye tekrarladım cesaretle ona bakarak. “Söyle bana.”

Bir nefes verip sırtını açık kapıya yasladı. “Keşke şimdiye kadar tamir etmiş olsaydım.” Filizlenen gözyaşlarını bedenine geri döndürmeye çalışıyormuş gibi tavana baktı. “Bu ona ölüm döşeginde verdiğim bir sözdü ve henüz bitiremediğim için kendimi kötü hissediyorum.”

“Miles,” dedim hüzünlü bir gülümsemeyle. “Şu şeye bir bak. Muhteşem bir şey. Bu sanat! Üzerinden zaten çok şey yapmışsın.”

Başını sallayıp küçük bir kahkaha attı. “Yine de bana henüz bitirmediğim için söylenir dururdu. Huysuz bir ihtiyar gibi davranmayı severdi ama sadece birkaçımıza gösterdiği yumuşak bir tarafı vardı.”

Bu düşünce beni gülümsetti. “En iyi büyükbabalar öyledir. Onların bu yönünü gören şanslı kişilerden biri olduğunda daha da anlam kazanıyor.”

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Miles tekrar bana bakarak.

“Eski sevgilini sever miydi?” Bu soru dudaklarımdan beklenmedik bir şekilde dökülmüştü.

Miles bu soruya şaşırmış gibi görünüyordu ancak çok uzun sürmedi. “Hayır, ondan nefret ederdi. Kaltak kelimesini kullandığını ilk kez ondan bahsederken duymuştum.”

Bu öyle bir kıkırdamama neden oldu ki ağzımı kapatmak zorunda kaldım. “Sanırım ben büyükbabanı çok severdim.”

Miles başını düşünceli bir şekilde bana doğru eğdi ve bir an için beni baştan aşağı süzdü. “Nedense onun da senden hoşlanacağını düşünüyorum.”

“Öyle mi?” dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup arabaya yaslanarak. “Ah, neden bana özel bir muamele yapacağını düşünüyorsun?”

Omuz silkti. “Çok gerçek olduğun için, Mercedes. İnsanlara şov yapmıyorsun ve söylediğin her şey tam olarak neysen o. İnsanlara gösterdiğin gibi olmak nadir bulunan bir özelliktir.”

Sözleriyle üzerime bir suçluluk duygusu çöktü, Dean’in geçen günkü sözleri de üzerine yığıldı. Ona adımı söylemeliydim. Bu gecenin amacı buydu. Yeterince uzun sürmüştü. Bir oyun oynuyordum ve oyun oynarken her zaman birileri kaybederdi.

Miles’in çarpıcı mavi gözleri acı ve tutkuyla doluydu. Bana öyle savunmasız bakıyorlardı ki, tüm ruhunu görebiliyormuşum gibi hissediyordum. Gerçeği söyleme zamanının geldiğini biliyordum. Her şeyimi bilmesine ihtiyacım vardı. Sıkıcı yanıma da, cesur yanıma da. “Miles, sana söylemem gerek-”

Cümlemi bitiremedim çünkü Miles dudaklarıma kapandı. Kocaman gövdesi bana doğru eğildi ve dili dudaklarımdan arasından geçip benim dilimi okşarken yüzüm ellerinin arasındaydı.

Uzanıp kollarının arkasını kavradım. Dudakları beni öyle şefkatle ele geçiriyordu ki ayak parmaklarımda, bacaklarımda, karnımda ve başımda kelebeklerin patladığını hissediyordum.

Göğsümde bile. Hatta en çok göğsümde. Sırtımı arkamdaki soğuk metale bastırırken daha da sert çarpan o yerde.

Başını hafifçe eğerek öpücüğü derinleştirdi; dilimle buluşmadan önce üst ve alt dudağıma düşünceli bir özenle dokundu, ardından dili ağzıma daldı, benimkine karşı usulca masaj yaparak ustalıkla alıp veriyordu. Dalgalanıyor, akıyor ve beni nezaketle sahipleniyordu.

Kamyonetin kapısının sesli bir şekilde açıldığını duymadan önce kolunun elimin altında esnediğini hissediyordum. Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni içeri kaydırды. Kalçam kamyonetin yumuşak koltuğuna çarptı. Sirtüstü uzanana kadar beni kamyonetin içine doğru eğerek öptü. Vücudunu tüm ağırlığıyla sert bir şekilde üzerime bastırırken kalçalarım belini sıkıca sarıyordu.

Sonunda ondan ayrıldım. Bedenlerimiz kontrolsüzce birbiriyle iç içe geçiyordu. “Miles, emin misin?” diye mırıldandım çünkü şu anda nerede olduğumuzun farkında olmasını istiyordum. “Burada olmasını istiyor musun?”

“Şşt, Mercedes,” diye mırıldandı. Yalvaran gözleriyle bana bakmadan önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bana yalnızca bu anı ver. Lütfen. Araştırma yok. Düşünmek yok. Ben... çok iyi hissettiriyorsun ve benim de şu anda iyi hissetmeye ihtiyacım var.” Derin bir nefes verdi. “Buna ihtiyacım var.”

Geri çekilip şortumun düğmesini açtı. Yavaşça aşağı çekerek iç çamaşırımla birlikte bacaklarımdan çıkarırken sesindeki ıstırabın altında eziliyordum. Kendi suçluluk duygum beni tamamen tüketiyordu. Avucunu kadınlığıma bastırdı ve kıvrımlarımın arasını okşadı. “Benim için her zaman hazırsın. Her zaman.” Bunu öyle bir saygıyla söylüyordu ki, neredeyse kendimi suçlu hissediyordum.

Yeniden üzerime çıkıp dudaklarımı tekrar dudaklarının arasına aldı ve beni hararetle öptü. Tişörtümü kaba bir hareketle yukarı iterek meme ucumu ağzına almak için sutyenimi aşağı çekti. Çok sertti.

Kalçalarımı ona doğru ittirip vücuduma verdiği nefis cezanın keyfini sürerken ellerim saçlarının arasında geziniyor; kalın, kısa saç tellerini çekiştiriyordu.

Birbirimize öyle çok sürtünüyorduk ki, klitorisim kot pantolonun kumaşıyla neredeyse tahriş olacaktı. “Miles, sana ihtiyacım var,” dedim yumuşak bir sesle. Artık bu acı verici işkenceye bir an daha dayanamayacaktım.

Derin bir homurtu çıkardı. “Üzerimde prezervatif yok.” Alnını göğsüme bastırdı. Belli ki yukarı çıkma fikri ona işkence ediyordu.

Beni bu şekilde bırakıp gitmesini istemediğim için hemen cevap verdim. “Doğum kontrol hapı kullanıyorum.” Miles kafasını kaldırdı. Gözleri ciddiyetle benimkilere bakıyordu. Bu beni gerdi, o yüzden hemen ekledim. “Ve sana güveniyorum.”

Bana bakıp birkaç kez gözlerini kırptırdı ve yavaşça “Emin misin?” diye sormadan önce uzun bir süre beni süzdü.

Başımı onaylarcasına salladım çünkü dürüst olmak gerekirse burada güvenilmez olan bendim.

Miles mükemmeldi.

Aramıza uzanıp titreyerek el yordamıyla kot pantolonunu buldum. İçimdeki bu sızıyı doldurmadığı her dakika bir çılgınlık beni ele geçiriyordu. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı. Zevk, beni tüketen suçlulukla ıstırabı ortadan kaldıracaktı. Onun ağırlığı ve vücuduyla kendimi kaybetmeye, ondan sakladığım her şeyi ve tüm bunların ne kadar kötü bir şekilde sona erebileceğini düşünmemeye ihtiyacım vardı.

Kot pantolonunu kalçalarından aşağı doğru itip aletini cille sıkıca kavrayarak kadınlığının girişine, tam da ihtiyacım olan yere yerleştirdim.

“Miles,” diye inledim yalvarırcasına. “Yap şunu.”

“Mercedes,” diye hırladığında kendini içime itti. Derine. Çok derine.

“Evet,” diye haykırdım. Bu şekilde ten tene temas etmek harikaydı. Beni böyle doldurması mucizeviydi. İçimdeki basınç bana yaşadığımı hissettiriyordu.

“Mercedes,” diye inledi tekrar tekrar. İsmimi sayıklamakla boynumu ve köprücük kemiğimi öpmek arasında gidip geliyordu.

Çok geçmeden gözyaşlarımın kapalı gözlerimin ardından sızdığını hissettim. Yaklaşan sonumun gözyaşlarıydı bunlar.

Miles, beni asla affetmeyecekti.

27. BÖLÜM

Miles

Elimde sımsıkı tuttuğum telefonuma kaşlarımı çatarak bakarken çaresizce çalmasını istiyordum. Titremesini. Herhangi bir şey olmasını. Ne olursa olsun. Mercedes'i evime götürdüğümünden beri günler geçmişti ve ondan tek bir kelime bile duymamıştım.

Kondomsuz seks yapmanın tehlikeli olduğunun farkındaydım ancak benden bir şey kaptığından mı endişeleniyordu? Tamamen temizdim. Hatta daha sonra bu konu hakkında konuşmuştuk. Asla prezervatifsiz seks yapmazdım. Joke ile geçirdiğimiz onca yıl boyunca bile hep kondom kullanmıştık. Hamile kalma konusunda çok paranoyaktı; o zengin herifin bebeğine kazara hamile kaldığını düşünürsek bu oldukça ironikti.

O zamandan beri birileriyle yatıyordum fakat hep dikkatliydim. Çok dikkatli. O gece büyükbabamın kamyonetinde bana ne olduğunu bilmiyordum. Sanırım iki dünya çarpışmıştı. Eski ve yeni birbirine girmişti; üstelik bu çok doğru, çok doğal, çok... gerçek hissettirmişti. Ona sahip olmalıydım. Tam orada. O kamyonette.

Büyükbabam da benimle gurur duyardı. Sırtımı sıvazlar ve muhtemelen eski model bir kamyonette benimle birlikte olan o kızın parmağına yüzük takmamı söylerdi.

Bu düşünceye gülüp biramdan uzun bir yudum aldıktan sonra barmene bir tane daha vermesini işaret ettim.

“Dostum, beni dinliyor musun sen?” Sam bana döndü. Kızıl sakalları uzun, dağınık; gözleri kısık ve öfke doluydu.

“Evet, dinliyorum. Amcan *Tire Depot*’u devralmanı istiyor. Bu harika bir şey, dostum.”

“İkimiz için de harika, seni mankafa.”

“Ne?” dedim, *Pearl Street Pub* bardak altlığını dalgın bir şekilde parçalara ayırırken. “Bunun benimle ne ilgisi var ki?”

“Eğer *Tire Depot*’u yöneteceksem, seni yanımda istiyorum. Belki bir müdür ya da yedek parça şefi olarak. Bilmiyorum, dostum. Belki de *Tire Depot*’un adı altında o hep istediğin *vintage* araba galerisini açabilirsin. Sonunda klasik arabalar üzerinde daha sık çalışabilirsin. Reklamını falan yapabiliriz. Büyükbabanın kamyonetinin galerimizde ne kadar havalı görüneceğini hayal edebiliyor musun? O lanet olası beyaz çizgili lastiklerini. Siktir, düşündükçe sertleşiyorum.”

Başımı iki yana sallayıp barmene boş şişemi uzattığımda bana yeni bir bira uzattı. “Sanırım bu çok da fena olmazdı.”

“Tabii ki olmazdı,” diye gürledi Sam, ardından şişelerimizi birbirine tokuşturdu. “Tanrım, her şeyi tek bir dükkânda toplardık. Lastikler, oto tamiri ve antika araba restorasyonu. Bunun için Denver’da bile reklam yapabiliriz, klasik arabası olan insanların iyi bir servis almak için geleceğini biliyorsun. Ayrıca sen klasik arabaların kralısın, kardeşim. Bunu biliyorsun.”

Söylediklerinin birlikte çokça hayalini kurduğumuz şeyler olduğunu bildiğim hâlde, nedense Mercedes’i aklımdan çıkarıyordum.

“Dostum!” Sam omzuma sert bir yumruk attı.

Aniden ayağa fırladım. İçimdeki öfke beklediğimden daha hızlı kabarmıştı. Çenemi öyle bir sıktım ki dişlerimin neredeyse kırıldığını duyabiliyordum.

Sam teslimiyetle elini geri çekti. “Siktir, sakın olsana. Sadece seni bu sinirli ruh hâlimden kurtarmaya çalışıyorum. Biriyle yatman gerekiyor.”

“Siktir git,” diye homurdanarak tekrar bar taburesine çöktüm.

“Haklı olduğumu biliyorsun. Sadece becerdiğin bir kızın peşinden koşuyorsun ve bu çok aptalca.”

“O yalnızca becerdiğim bir kız değil,” diye hırlarken kolunu ittirdim. “Onun hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et. Şaka yapmıyorum, dostum.”

“Tamam, tamam ama önceliklerini doğru belirlemelisin. O kızın kafana girip seni büyük bir fırsatı kaçırmaya zorlamasına izin verme. Yakın gelecekte iş ortağı olabileceğimizi söylüyorum. Boulder’a hükmedeceğiz diyorum. Bu harika olacak.”

Ciddiyetle başımı sallarken sözlerinin içime işlemesine izin verdim. Mercedes’in bu gece tüm düşüncelerimi meşgul ettiği açıktı ve bu tam da hayatımda ihtiyaç duymadığım türden bir saçmalıktı.

Beni aramayacaksa, bunun için stres yapmayacaktım. Aramızdaki her şey geçiciydi. Benim istediğim de tam olarak buydu.

Drama istemiyordum.

İçimde yeniden uyanan bir amaç duygusuyla elimi baravurdum. “Haklısın, Sam. Bu harika olacak.”

“Aynen öyle!” Birasını benimkiyle tokuşturdu. Ben ayağa kalkarken şaşkınlıkla beni izliyordu. “Ne yapıyoruz?”

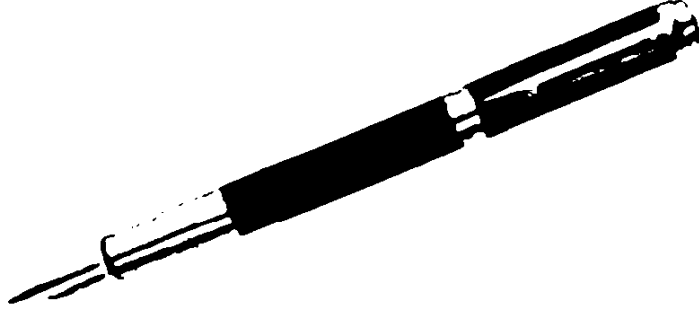
“Gidiyoruz.”

“Gidiyor muyuz? Nereye gidiyoruz?”

“Kutlama yapıyoruz, dostum. Dört gözle beklediğimiz yeni bir geleceğimiz var ve artık bu eski bardan kurtulmanın zamanı geldi. Pearl Caddesi’ne gidip başımızı ne tür belalara sokabileceğimize bir bakalım.”

Sam sertçe güldü ve birkaç kez sırtına vurdu. “Ben varım!”

28. BÖLÜM

Kate

“Ah, bir masa boşaldı!” diye bağırdı Lynsey heyecanla. *Long Island* buzlu çayını kaptığı gibi fırladı ve daha masada oturan çift ceketlerini alıp kalkmadan paslanmaz çelik masaya yerleşiverdi.

Bu manzara karşısında utanarak kaç kişinin bize baktığını görmek için etrafıma göz gezdirdim. Çok fazla değildi, daha kötüsü de olabilirdi. Ancak Lynsey’nin çabasını takdir ediyordum çünkü *West End Tavern*’de masa kapmak zor bir işti. Burası Boulder’da üç katlı, açık oturma alanına sahip bir bardı ve çatı katındaki verandası yaz aylarında her zaman müşterilerle dolup taşardı. Muhteşem bir dağ manzarası vardı. Her daim gürültülü olduğu için bir şeyin parçası olduğunuzu hissederdiniz.

Yüzümde mahcup bir ifadeyle oraya doğru ilerledim ve uzaklaşan çifte, “Üzgünüm,” dedim yavaşça. Lynsey sonunda masanın üzerine yayılmış vücudunu çekerek sandalyeye oturdu.

Karşısına oturduğumda, “Tamam, kaldığın yerden devam et,” dedi Lynsey.

“Nerede kalmıştım ki?” diye sordum şarabımı yudumlar-ken. Geçirdiğim haftadan sonra bira yeterli gelmiyordu.

“Dryston geri döndü ve...” diye başladı anlattığım hikâyeyi tekrarlayarak.

Bir kahkaha koyuverdim. “Evet, eh, tek bildiğim bu. Birkaç gün önce marketteyken ondan bir mesaj aldım, büyük harflerle ‘EŞYALARIM NEREDE.’ yazmış. Soru işareti yerine de nokta koymuş. Aptal herif.”

“Belli ki eve geri dönmüş,” dedi Lynsey. Kahverengi gözleri kocaman ve endişe doluydu.

Omuz silktim. “Sanırım öyle. Arkadaşı Mitchell’le kaldığını söyledi.”

Başını iki yana salladı. Kahverengi saçlarının küçük tutamları başmın tepesindeki topuzdan aşağı dökülüyordu. “Bu çok ürkütücü.”

“Süper ürkütücü,” diye ona katıldım. Kendi saçımı tutup boynumu serinletmek için bir tarafta topladım. “Dryston’ın bir ay daha dönmemesi gerekiyordu. Bütün eşyalarını bir depoya taşıdığımı ona söyleyecek zamanım olduğunu sanıyordum.”
Tercümesi: Miles’a ev arkadaşım hakkındaki gerçeği söylemek için zamanım olduğunu sanıyordum.

“Peki sen ne dedin?” diye sordu Lynsey, *Long Island*’ından bir yudum daha alarak.

“Ona eşyalarının nerede olduğunu ve nerede yaşamayı planlıyorsa oraya yollayabileceğimi söyledim. Artık şehre döndüğüne göre kilitleri değiştirmeyi planlıyordum.”

Gözleri heyecanla parlıyordu. “Aman Tanrım, değiştirdin mi?”

Başımı salladım. “Değiştirdim. Dryston’ın canı cehenne- me. Bir haber bile vermeden gizlice geri dönüyor ve sanki bütün yaz kirayı ödeyen oymuş gibi evime girebileceğini mi

sanıyor? Bu saçmalık çünkü kesinlikle bana çek falan göndermedi. Gerekirse şehirdeki evimizin bölüştüğümüz depozitosunu ona öderim ancak buradan taşınmayacağım!”

“Aferin sana!” diye haykırdı Lynsey heyecanla masaya vurarak. “Sonunda bir duruş sergiliyorsun.”

“Aynen öyle,” dedim gülümseyerek ve şarabımdan bir yudum daha aldım. “Sen anlat. Son birkaç gündür nerelerdedin? Uğradım ama hiç evde yoktun.”

Lynsey’nin yüzü ani konu değişimim karşısında kıpkırmızı kesildi. Gözleri, tepesindeki Edison ampullerin ışığında neredeyse parıltıyordu. “Çok gurur duyacaksın.”

“Anlat bana.”

Ağır ağır iç geçirdi. “Tezim berbat gidiyordu, ben de kendi *Tire Depot* anımı yaşayabilir miyim diye hastane kafeteryasına geri dönmeye karar verdim.”

Kocaman gülümsedim. “Ve döndün mü?” diye neredeyse cıyaktım.

“Evet,” diye karşılık verdi, yüzünü tıpkı o maymun emoji gibi kapatarak.

“Neden utanmış gibi davranıyorsun? Bu harika!”

Gözlerini devirdi. “Ah, Tanrım, artık her gün orada yiyorum ve kafeteryadakilerin gerçekten trajik bir nedenden dolayı orada olduğumu düşündüklerini hissediyorum. Normalde ödeme sırası sana geldiğinde, ‘Sıradaki,’ diye bağırlar ama beni ne zaman görseler, ‘Gel, tatlım,’ diyorlar. O kadar garip duruyor ki, sanırım insanlar fark etmeye başladı.”

“Kim mesela? Hepsi geçici olan diğer hastaların aileleri mi? Bir hafta içinde gitmiş olacaklar,” dedim alay ederek.

“Şey... sadece hastaların aileleri değil. Hıyarın teki olan bir doktor var. Beni her gördüğünde kaşlarını çatıyor. Yüzü mü öyle, yoksa benim bir ucube olduğumu mu düşünüyor anlamıyorum.”

“Sadece onu görmezden gel. Eğer doktorsa, ciminim senin için endişelenmeyecek kadar meşguldür.”

“Evet, muhtemelen haklısın. Benim onu fark etmemin tek sebebi *aptalca* bir şekilde seksi olması. McDreamy* ve McSteamy**nin aletlerini üst üste koymuşsun gibi, işte o kadar seksi.”

Neredeyse burnumdan şarap püskürtecektim. “Lynsey! Bu skandaldı!”

Omuz silkti. “En iyi erotik kitapları yazan bir kız tanıyorum. Bir ara yazdıklarına bakmalısın, ufkunu genişletir.” Bana göz kırptı ve devam etti. “Dryston sonunda resmen gittiğine göre, Miles’la arkadaşlıktan daha fazlasını yaşamak için uğraşmana engel olacak bir şey kalmadı mı yani?”

“Şu sinir bozucu isim meselesi dışında evet,” diye cevap verdim dudaklarımı büzerek. Onu şimdiden deli gibi özlemiştim. Dryston’ın beklenmedik bir anda uğramasından korktuğum için Miles’tan kaçıyordum. Ancak daha fazla uzak kalamayacaktım. Her şeyi itiraf etmeliydim. Her şeyi ortaya dökmeli ve anlamasını ummalıydim.

Bunu hiçbir şey olmamış gibi geçiştirdi ve içkisinin kalanını yudumladı. Saat on bire yaklaşıyordu ancak bunun eve taksiyle dönmemiz gereken gecelerden biri olacağını şimdiden söyleyebilirdim.

Lynsey kıstığı gözleriyle etrafına bakındı. “Garson yok mu burada?” Küçük bir homurtu çıkarıp ayağa kalktı. “İşemeye gideceğim, sonra da bardan bir içki alacağım. Bir şarap daha?”

O uzaklaşırken arkasından, “Lütfen!” diye bağırdım.

* *Grey’s Anatomy* isimli dizideki Derek Shepherd karakterinin takma adıdır. –ç.n.

** *Grey’s Anatomy* isimli dizideki Mark Sloan karakterinin takma adıdır. –ç.n.

Sandalyeme oturup eski sevgilim şehre geri döndüğüne göre Miles'a ne yazmalıyım diye düşündüğüm sırada, Dryston'ın ta kendisi hemen yanıma oturdu.

“Tatlım, ben geldim!” Dryston iğrenç bir şekilde gülerken şarap kadehimi elimden alıverdi. İçkiyi dudaklarına götürüp kalan son damlaları da höpürdeterek içti ve kıstığı gözleriyle bana baktı. “Nasılsın, Katie?”

Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım. Hayatımda bana Katie diyen tek kişi oydu. Bir zamanlar bunun sevimli olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. “Ben iyiyim, Dryston. Sen nasılsın?”

Bir dakika boyunca onu yukarıdan aşağıya süzdüğüm sırada sarhoş olduğunu fark ettim. Kollarını metal masaya dayarken vücudu hafifçe sallanıyordu. Yaz için evden ayrılalı iki ay olmuştu ve ben onu hiç özlememiştim.

Belli ki hâlâ Hamptons'ın kodamanlarından biri gibi görünmeye çalışıyordu, bu da Boulder'da hiçbir şey ifade etmiyordu. Aşağıya baktığımda sürekli giydiği ayakkabıları yine çorap olmadan giydiğini ve her zamanki hâkî pantolonunu gördüm. Üstünde, gülünç derecede mükemmel bronzluğunu ortaya çıkarmak için en az beş düğmesini açtığı beyaz bir gömlek vardı.

Sarı saçlarını jöleleyerek şekillendirmişti ve hava saatlerdir karanlık olmasına rağmen güneş gözlükleri başının üstünde duruyordu.

Dryston, mümkün olabilecek her şekilde Miles'ın tam tersiydi.

Bu adamla çıkarken ne düşünüyordum ki ben?

Tek savunmam, Miles gibi adamların varlığından haberim bile olmamasıydı. Dryston çoğu zaman kendini beğenmişin teki olsa da birlikte eğlenceli zamanlar geçirmiştik. Bu gerçeği

inkâr edemezdim. Dünyayı gezmiş, çılgın partilere gitmiş, pek çok şey yaşamıştık. Sanırım onun da beni yanında tutmasının sebabi işimin çok esnek olmasıydı. Bir hafta sonu tatile gitmek isterse hemen uçağa atlayabilirdik. Seyahat heyecanına kapılmak ve aramızda eksik olan diğer her şeyi görmezden gelmek çok kolaydı.

O bağlantı. Duygu. Tutku.

Bunların hiçbirine sahip değildik. Miles’ı onunla geçirdiğim zamanın çeyreği kadar bile tanıımıyordum ancak onunlayken bunların hepsi bizde fazlasıyla vardı.

“Kahretsin, Katie. Ben giderken de bu kadar güzel miydin sen?” diye sordu, kahverengi gözlerini vücudumda gezdirip dar zeytin yeşili askılı elbisemi incelerken. Yanları dantelli idi, kayak yakası biraz dekolte gösterecek kadar aşağı iniyordu ancak bu kıyafeti daha çok rengi için seviyordum. Yeşil, kızıl saçlarımı tamamlıyordu ve içimde bu gece Miles’ın evine gideceğime dair hastalıklı bir umut vardı.

“Bu çok tipik.”

“Ne?” dedi alay edercesine.

“Sürünerek şehre geri geliyorsun ve her istediğini elde edebileceğini sanıyorsun.” Başımı tiksintiyle sağa sola salladım.

Hiç de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. “Ne? Memelerinin bu kadar güzel görüldüğünü hatırlamıyorum. Hatırlatma- na ihtiyacım var.”

“Domuzluk yapma, Dryston.”

“Kaltaklık yapma, Katie.”

Ona soğuk bir bakış attım, hırçın tonu karşısında duruşum sertleşti. Sıkıttığım dişlerimin arasından, “Ne istiyorsun?” diye sordum.

Masanın köşesine doğru eğilip bir parmağını kolumda gezdirdi. “Eve gelmek istiyorum.”

“Hayır!” diye bağırdım dokunuşundan uzaklaşırken. “Dryston, biz ayrıldık. Eşyaların depoda. Eve geri dönmen için hiçbir neden yok.”

“Benim iznim olmadan eşyaları taşıman tam bir saçmalık. Eğer bir şey zarar gördüyse, bunu sana ödetirim.”

“İyi! Faturayı yollarsın. Umurumda bile değil.”

Kibirli bir şekilde güldü. “Sanırım artık yeni biriyle sikişiyorsun. Bu yüzden mi bana soğuk davranıyorsun?”

“Nedeni bu değil,” diye çıkıştım. Gözlerim onunkilere dikildi. “Gitmeni istiyorum çünkü sana katlanamıyorum. Ayrıca tam bir dangalak olduğu ortaya çıkan eski sevgilimle yaşamak da istemiyorum.”

“Neden dangalakmışım?” diye sordu. Çenesi öfkeyle gerilmişti.

“Birçok neden yüzünden!” diye haykırdım. Boynumdaki damarların şiştiğini hissediyordum. “Ama en sevdiğim neden, ailene karşı benden utanman. Neredeyse iki yıldır birlikteydik ve sen onlara ne iş yaptığım konusunda yalan söylememi istedin.”

Başını iki yana salladı. “Benim ailem dindar ve senin yaptığın iş de pek haysiyetli sayılmaz, Katie.”

Gözlerimi devirip sessizce mırıldandım. “Lanet olası korkak.”

O da homurdanarak karşılık verdi. “Beni öylece evimizden atamazsın. Kira kontratımızın bitmesine daha yedi ay var.”

“O zaman evi senden satın almama izin ver!” diye haykırdım, gözlerimi kocaman açıp onu suçlarken. “En iyi arkadaşım yan dairede yaşıyor. O evi bulmamı bile o sağladı. Bu kadar bencil olmayı bırakıp yaşayacak başka bir yer bul! Ya da arkadaşının yanına taşın. Eşyaların toplandı ve gitmeye hazırlar.”

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve “Depodakileri alacak bir arabam bile yok,” diye tersledi.

Onun bu aptalca yorumu karşısında yüzüm inanamıyormuşum gibi bunuşmuştu. “Depodakiler eşyalarını teslim eder, Dryston. Merak etme, onun parasını da ben ödeyeceğim. Tanrı korusun, belki vakıf fonunu falan bozdurmak zorunda kalırsın.”

Bana sertçe baktı. “Bazen tam bir fahişe olabiliyorsun, bunu biliyor muydun?”

“Edepsizleşebiliyorum da. Bu yüzden kitaplarımdaki cinselliğin kokusunu almadan önce kaçsan iyi edersin!” Parmaklarımı ona doğru dramatik bir şekilde oynatırken yanımdan derin, tanıdık bir ses geldi.

“Ona ne dedin sen?”

Başımı kaldırdım. Miles Hudson’ın hemen yanımda durduğunu görünce kalbim yerinden çıkacakmış gibi olmuştu.

29. BÖLÜM

Miles

Normalde *West End Tavern* gibi yerlerden uzak dururdum. Onlar genellikle iyi vakit geçirmek için çok fazla çaba sarf eden insanlarla dolup taşardı. Bense iyi vakit geçirmenin, uğruna çok çaba sarf etmeniz gereken bir şey olmadığını düşünüyordum. O his, doğal olarak gelmeliydi.

Ancak bu gece, Mercedes'i ve benimle iletişim kurmadığı gerçeğini kafamdan atmak için can atıyordum. Bu yüzden Sam'i merdivenlerden *West End Tavern*'in çatı katına kadar takip ettim. Gürültüyle müzik çok canlı ve kalabalıktı. Ancak dışarı çıkma kararımdan pişmanlık duyacağım kadar değildi.

Sam dükkândan tanıdığımız birkaç adamı gördüğünde bara doğru ilerledik. Birkaç bira sipariş ettikten sonra sağıma baktım ve barın sonunda tanıdık bir esmer gördüm.

Mercedes'in arkadaşının gözleri aynı anda benimkileri bulmuş ve şaşkınlıkla kocaman olmuşlardı. "Miles?" Lynsey gülümseyerek elini bana doğru salladı.

Ona başımla selam verdim ve bana doğru gelirken bardaki yerimi korudum. Yanıma ulaştığında barmen bana bir şişe uzattı.

Lynsey heyecanla gülümsüyordu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Arkadaşımla birlikteyim,” diye cevap verdim, arkamdaki Sam’i işaret ederek. “Ya sen?” İtiraf etmeye bile hazır olmadığım kadar çok özlediğim kızıl saçlı kadını aramak için etrafı tarama dürtüsüyle savaşıyordum.

Lynsey karnımı dürterek cevap verdi. “Kate’le birlikteyim! Bu ne tesadüf?”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Kate de kim?”

Gözleri irileşti; bir anlığına gözlerini kaçırırken gülümsemesi düştü. Yavaşça gözleri omzumun üstündeki bir bölgeye kaydıığında, onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu görmek için arkamı döndüm.

O anda tıpkı bir boğa gibi kırmızı görüyordum.

Hem gerçek anlamda hem de mecazen.

Elim bira şişemin etrafında sıkılaştı.

Mercedes adamın biriyle oturuyordu. Normal şartlar altında bu beni zaten rahatsız ederdi ama bu dangalağın lastik dükkânından tanıdığım Bay Yeşil Tişörtlü Sikik Puşt olması sadece rahatsız olmadığım anlamına geliyordu. Çok sinirlenmiştim.

Ayrıca sadece birbirlerine rastlayan iki arkadaş gibi karşı karşıya oturmuyorlardı. Adam Mercedes’in hemen yanında ona dönük bir şekilde oturuyordu ve bacakları birbirine değiyordu. O kadar yakınına eğilmişti ki, dudak parlatıcısının kokusunu alabildiğine emindim.

Sam ruh hâlimi anlamış olmalıydı ki, kaşlarını çatarak gözlerini baktığım yere çevirdi. Başımla Mercedes ve yanındaki adamı işaret ettiğimde onun da o pisliği hemen tanıdığını biliyordum.

Sam bana baktı. “Bu...?”

Yavaşça başımı salladım.

“Ve şeyle mi konuşuyor...?”

Yine yavaşça başımı salladım.

“Bu ne demek oluyor, dostum?”

Çenem gerildi. Üzerindeki bir kas tüm bara saldırmaya hazırlanan deli bir adam gibi kasılıp duruyordu.

Yeşil Tişörtlü Dangalak’ın eli Mercedes’in yüzüne dokunmak için uzandığında barın içerisinden kocaman adımlarla ilerledim.

“Miles, düşündüğün gibi değil,” dedi Lynsey arkamdan. Ben bir sürü insanın arasından geçmeye çalışırken Lynsey’nin elleri beni tutmaya çalışırcasına koluma dolandı.

Dönüp ona doğru yaklaştım ve “Siktir, bana her şey gayet net gibi görünüyor,” diye cevap verdim.

“O önemli biri değil,” dedi Lynsey, alt dudağını gergin bir şekilde dişlerinin arasına alarak.

“O zaman neden beni tutuyorsun?” diye çıkıştım kolumdaki eline bakarak. Akıllıca olan şeyi yapıp gitmeme izin verdiğinde bir teşekkür mırıldanıp yürümeye devam ettim.

Buraya, hemen yanlarına gelmek bilinçli bir şekilde aldığım bir karar değildi. Daha çok gerçekten karşı koyamadığım içgüdüsel bir tepkiydi.

Tam konuşmalarını duyacak kadar yaklaştığım sırada Yeşil Tişörtlü’nün sesi kulağıma çalındı. “Bazen tam bir fahişe olabiliyorsun, bunu biliyor muydun?”

Mercedes hızla cevap verdi. Ben, “Ona ne dedin sen?” diye araya girmeden hemen önce parmaklarını adamın yüzüne doğru sallamıştı. Neredeyse hırlayarak Mercedes’in diğer tarafında durmak için iyice yaklaştım.

Yeşil Tişört, yüzünde sinirli bir ifadeyle bana baktı. “İzninle, konuşuyoruz.”

“İzninle ben de konuşacağım,” diye karşılık verdim ve eği-

lip ellerimi masanın üzerine koydum.

“Miles,” dedi Mercedes, sesi gergindi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ancak keskin bakışlarımla dikkatimi hemen önümdeki dangalaktan uzaklaştıramıyordum.

“Ona ne dedin sen?” Az önceki sorumu tekrarlayarak devam ettim. “Bir daha sormayacağım.”

Bu gece beyaz bir gömlek giymiş olan Yeşil Tişört sadece güldü. “Bu konuşmanın seninle bir ilgisi yok, tamirci. Neden bir yürüyüşe çıkmıyorsun? Belli ki çok fazla benzin koklamışsın.”

“Dryston!” Mercedes ona ters ters bakıyordu. Adını söyleyiş şekli bile tanıdık gelmişti. Sanki bu herif inanmak istediğimden daha fazla tanıdığı biri olabilirmiş gibiydi.

“Bu şerefsizi tanıyor musun, Mercedes?” diye sordum gözlerimi ona kaydırarak. Tedirgin ve gergin görünüyor, benimle göz teması kurmakta zorlanıyordu. Göğsü daha önce hiç görmediğim şekilde kızarmıştı.

Adam iğrenç ve kendini beğenmiş bir kahkaha attı. “Mercedes mi?” Kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Adının Mercedes mi olduğunu sanıyorsun?”

Kaşlarım çatıldığında bir onay ararcasına Mercedes’e baktım.

Başını hızlıca iki yana sallayıp, “Sana her şeyi anlatacaktım,” diye atıldı.

“Bana neyi anlatacaktın?” Ellerim masanın üzerinde yumruklara dönüşmüştü. “Kim bu lanet herif?”

“Hiç kimse!” dedi Mercedes, sıkılmış dişlerinin arasından kararlılıkla. Koluma dokunmak için uzanırken gözleri yüzümde geziniyordu.

İğrenç bir kahkaha daha atarak, “Evet, sadece iki yıl boyunca seninle birlikte yaşadım,” dedi Yeşil Tişört.

“Seninle mi yaşadı?” diye sordum kafam tamamen karışmış bir şekilde çünkü bu herif *Tire Depot*’a geldiğinde ondan eşcinsel havası almamıştım. “Evden attığın eşcinsel arkadaşın bu mu?”

Yeşil Tişört masaya doğru eğilip mırıldandı. “Onu eşcinselmişim gibi becermedim, dostum.”

Öfke. Su katılmamış öfke bedenimi kasıp kavururken göğsüm kabarak doğruldum. Mercedes ayağa kalkıp kolumu tuttu ve masanın etrafından dolaşarak o lanet herifin gırtlığını parçalamamı engelledi.

“Miles, lütfen, açıklamama izin verersen,” diye atıldı. Sesi titrek ve kesik kesikti.

“Evet... *Katie*,” diye ekledi Yeşil Tişört. “Ona nasıl iki yıl boyunca erkek arkadaşın olduğumu ve hâlâ seninle yaşadığımı açıkla.”

“Benimle yaşamıyorsun, Dryston!” diye bağırdı. Ayağını sertçe yere vururken eli de yanında yumruk olmuştu.

Omuzlarımı ona doğru çevirirken yüzüm şaşkınlıkla buruştu. “Neden sana Katie diyor?” Sıkmaktan parçalara ayrılacakmış gibi duran dişlerimi gıcırdattım. “Senin adın Mercedes.”

“Onun adı Kate Smith, aptal. Mercedes aslında onun kitap dediği o iğrenç şeyleri yazmak için uydurduğu bir fahişe ismi.”

Benden bu kadardı. Bu şerefsizle işim bitmişti. Başa çıkabileceğim son pislik sözünü söylemişti.

Masanın öbür ucuna uzanıp onu gömleğinin yakasından tutarak ayağa kaldırdım. Yana kayıp onu yüzüme doğru öyle bir yaklaştırdım ki, çeneme ulaşabilmek için ayak parmaklarının ucunda durmak zorunda kalmıştı. “Ona bir daha lanet olası bir isim takarsan pişman olursun.”

Kahrolası herif kollarımın arasında haşlanmış erişteler gibi duruyordu. Dudakları kıvrılırken gözlerini kısıp, “O beş para

etmez kaltağı sen alabilirsin. Zaten insan içine çıkmaya uygun biri bile değil,” diye fısıldadı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne olduğunu bile anlamadan kolumu geri çekip yumruğumu o şerefsizin burnuna indirdim. Parmak eklemlerimden tatmin edici bir ses yükselirken yüzüne kan fışkırdı. Acı içinde uluyarak yere yığıldı ve eliyle burnunu kapattı. “Seni lanet maganda!” diye bağırdı. Sesi cümlesinin sonlarına doğru çatladı. “Sanırım burnumu kırdın!”

Sam kollarını etrafıma dolayıp beni geriye doğru çekerken, “Güzel,” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından. Omuzlarım hızla yükselip alçalırken büyük nefesler alıyordum. Ona yumruğumu indirdiğim elimin parmaklarını gerip esnettim.

“Siktir, seni dava ettiğimde ‘Güzel’ diyemeyeceksin,” diye bağırdı Yeşil Tişört dizlerinin üzerinden.

Ancak bakışlarımı sola kaydırıp Mercedes’in ellerini açık ağzının üzerinde tutarak orada durduğunu gördüğümde sözlerini duymuyordum. Gözlerinde bariz yaşlar filizlenmişti.

Bu dangalak için mi ağlıyordu?

Bana bakıp ellerini aşağı indirdi. Çenesi kontrolsüzce titrerken adımı mırıldandı. “Miles.”

Bana dokunmak için hamle yaptığı sırada ondan uzaklaşıp Sam’in elinden kurtuldum. Ona ciddiyetle baktım. “Benimle konuşma.”

“Miles!” diye bağırdı. “Açıklamam gerek.”

“Bunu mu açıklayacaksın?” Yüzünü bir kokteyl peçetesine gömmüş inleyen eski sevgilisini işaret ederek kükre-dim. “Adını bile bilmediğim bir kadın için bir adamı neden yumrukladığımı mı açıklayacaksın?”

Boğazından bir hıçkırık yükseldiği sırada artık ona bakamıyordum bile. Etrafımıza doluşmuş insan kalabalığının arasından güçlkle geçerek arkamı döndüm. Barın orada duran

Lynsey'nin yanından geçtim. Bana kırbaçlanmış bir köpek yavrusu gibi bakıyordu fakat neyse ki hiçbir şey söylemedi.

Kapı aralığından merdivenlere doğru ilerlerken zihnim hızla çalışmaya başlamıştı. Birini tanıdığınızı sanıyordunuz. Belki de başından beri yanıldığınızı ve dışarıda size karşı dürüst, açık sözlü davranabilecek iyi insanlar olduğunu düşünüyordunuz. Tamamen gerçek insanlar olduğunu.

Fakat sonra yanıldığınızı anlıyordunuz. Hem de öyle bir yanılma ki, kanlı parmak eklemleriniz bunu kanıtlıyordu.

Merdiven boşluğunda duraksadım ve kanlı yumruğumu beton duvara indirdim. Bu hamle duvara hiç bir zarar vermemişti ancak göğsümdeki acıyı dindirdiğini söyleyebilirdim; bu da hiç yoktan iyiydi.

“Lanet olsun,” diye bağırarak elimi salladım. Parmaklarımı açarken eklemlerim acı içinde birbirine çarpıyordu.

O sırada Mercedes'in sesi yalnızca duvardaki bir aplikle aydınlatılan karanlık merdiven boşluğunda yankılandı. “Miles, bekle.”

Onu görmezden gelip yoluma devam etmeyi çok istiyordum ama bir çift topuklu sandaletin içinde merdivenlerden inerken onu gördüm. Her an düşecekmiş gibi görünüyordu, o yüzden peşimden koşmayı bırakması için durdum.

“Ne var, Mercedes?” diye homurdandım. Elim metal korkuluğu öyle sert kavırıyordu ki canım yanıyordu. “Yoksa Katie mi demeliyim?”

İki adım yukarımda duruyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. “Adım Kate,” diye mırıldandığında mavi gözleri hüznü doluydu. “Sana söyleyecektim.”

“Ne zaman?” diye sordum. Kanımdaki adrenalin yavaşladığı ve son birkaç haftadır ruhumu açtığım kadına baktığım

için sesim titriyordu. Doğrudan gözlerinin içine baktım. “Ben sana âşık olduktan sonra mı?”

Keskin, titrek bir nefes aldı ve aceleyle cevap verdi. “Ben hâlâ aynı kişiyim, Miles. Mercedes olduğum kadar Kate’im de. Mercedes hâlâ benim adım, sadece kitaplarımda kullanıyorum.”

“Bu senin yazar adın mı?” diye sorduğumda başıyla onayladı. “O zaman ne demeye bu konuda yalan söyledin?”

“Bilmiyorum!” diye cevapladı ellerini hareket ettirerek. “Çünkü eski sevgilimle birlikteyken bu yanıma saklamaya alışmıştım. Ancak seninleyken bunu yapmak zorunda değildim, hem de hiç. Kate Smith, insanlara ne yaptığımı anlatmadığım zamanlarda olduğum kişi. Birlikte olduğumuz ilk gecelerden birinde kız kardeşine benden bahsetmiştin. Bu daha önce hiç başıma gelmeyen bir şey, Miles.”

İnanmayarak başımı salladım. “Madem bu kadar açık ve anlayışlı bir adamım, o zaman neden gerçek adını sakladın? Bana söylemek için o kadar çok şansın vardı ki. Bunca zaman sana Mercedes dediğim için kendimi nasıl bir aptal gibi hissettiğimi biliyor musun? Her seviştığımızda. Kendimi senin için gülünç, lanet bir şaka gibi hissediyorum!”

“Sen gülünç değilsin, gülünç olan benim.” Benimle göz hizasına gelmek için bir basamak aşağı indi ve yüzümü tutmak için ellerini uzattı. “Senden çok hoşlandım. Bunca zamandır senden bir yatak arkadaşından daha fazlası olarak hoşlanıyordum. Ben gülüncüm çünkü aramızda hiçbir bağ olmadan geçici ilişkilerin kadını Mercedes olabileceğimi düşünmüştüm; ama bu en büyük yalanımdı. Ben sıradan, sıkıcı Kate Smith’im ve sana âşık oluyorum, Miles.”

Sözleriyle yüzümü ellerinin arasından çektim ve geriye doğru birkaç adım attım. Bana âşık olması umurumda değildi.

Bu gece olanlara bir baksanıza. Jocelyn'den daha da kötüydü. Beni alevlerin üzerinde yürütecek, tüm bunları ikinci kez yaşadıktan sonra ruhumdan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Dönüp onun duygu dolu, işkence çekiyormuş gibi görünen yüzüne baktım. “Sana drama istemediğimi söyledim, Kate. Eski sevgilim bana bunu defalarca yaptı ve artık bu saçmalıklarla işim bitti.” Arkama dönüp merdivenlerin başındaki kapıyı işaret ettim. “Hayatımda hiç bir erkeğe yumruk atmadım ve az önce o lanet herifin burnunu kırdım.”

“Özür dilerim!” diye bağırdı. Tırabzanı tutan elleri demiri o kadar sert sıkıyordu ki kolu titremeye başlamıştı. “Ama ben mükemmel değilim. Hayatımda drama olacak. Sırf geçmişinin lanet olası yükleri yüzünden bana dramalara karşı sıfır tolerans politikası uygulayamazsın!”

Başımı iki yana salladım. Daha fazlasını duymayı reddediyordum. Zihnim bu gece yeterince saçmalıkla dolmuştu ve bir saniye daha dayanamayacaktım.

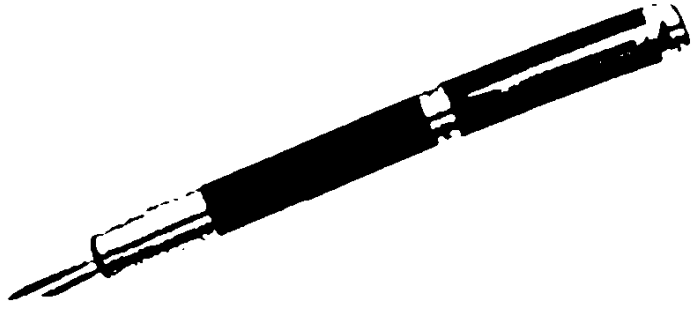
“Ben yokum, Kate, Mercedes ya da her kimsen. Dramaların ve yalanların sende kalabilir. Hayatını yazar adınla, gerçek adınla, erkek arkadaşınla veya eski erkek arkadaşınla yaşamaya devam et. Eşcinsel ya da eşcinsel değil. Her neyse işte.”

“Miles, lütfen-”

“Hayır, burada işim bitti.” *Tire Depot*'un ara sokağında bana çarptığı andan beri olan her şeyi temsil ediyormuş gibi aramızdaki boşluğu işaret ettim. “Bu... resmî olarak bizim hikâyemizin sonu,” dediğimde ses tonum derin ve nihaiydi.

Hemen ardından arkamı dönüp merdivenlerden inerek tanıdığımı sandığım ancak aslında başından beri beni bir kurguya inandıran kadından uzaklaştım.

30. BÖLÜM

Kate

Aşk romanlarında kızın erkeğe kalbini açtığı ve erkeğin de onu ilk gördüğü andan beri sevdiğini söylediği o noktayı bilirsiniz.

Benim Miles’le olan hikâyem böyle başlamamıştı.

Aslında Miles’la hikâyem destansı bir aşk hikâyesinden trajik bir kadın kurgusuna dönüşmüştü. Mutlu sonla bitmeyen bir aşk hikâyesine başka ne denebilirdi ki?

Oldukça acınası olduğu kesindi.

Miles Hudson’la hikâyemde iki korkunç an yaşamıştık. Eğer bir numaralı korkunç anın -beni *Walrus Saloon*’un dışında reddettiği anın- kötü olduğunu düşündüysem, iki numaralı korkunç anla karşılaştırıldığında o hiçbir şey değildi.

Bir daha asla hiçbir kitapta bir barın dışında kavga sahnesi yazmamayı not etmiştim.

Taslağımın üzerindeki yanıp sönen imlece bakarken parmaklarımın yazmaya başlamasını istiyordum. Lynsey’nin evinin arka verandasındaki plaj sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıp her şeyin yerli yerine oturmasına yardımcı olacak tatlı

bir nokta bulmaya çalışıyordum.

Ancak işe yaramazdı.

Yeniden yazmaya başlamak için Lynsey'nin evindeki her bir noktayı denemiştım ancak hiçbir şey akmıyordu. Hiçbir şey. Ayrıca üst kata çıktığım vakitlerde bir zamanlar enerjimi topladığım yatak odasının penceresinden Dryston'ın aptal suratını görebiliyor olmak öfkeyle titrememe neden oluyordu.

Burnuna yumruk attı diye beni Miles'a karşı yasal işlem başlatmakla tehdit etmeyi bırakması için Dryston'a evi vermiştim. Üzerinde çok düşünmeme gerek yoktu çünkü ben olmasaydım Miles Dryston'a asla yumruk atmazdı. Son iki haftayı Lynsey'yle yaşarken kendimi bulmaya çalışarak geçirmiştım. Lynsey ev arkadaşı olarak muhteşem biriydi fakat bana Miles gibi ilham vermiyordu. Yakınından bile geçmiyordu.

Hatta bir gün Lynsey'yle birlikte hastane kafeteryasına gidip yeni bir enerji bulmaya çalıştım. O da bir işe yaramayınca Dean'in ofisinin yanındaki fırında takılmayı denedim.

Hiçbiri işe yaramamıştı.

Çünkü ben çoktan kendime uygun olan yeri bulmuştım.

Tire Depot.

Ancak her şeyi mahvetmiştim. Miles aramalarım ya da mesajlarıma cevap vermiyordu ve bunun haricinde hiçbir şey de olmamıştı.

Aklımda bir Rita Hayworth* anı yaşıyordum. O, erkeklerin güzel ikon Gilda** ile yatağa girdiklerini ve hayallerindekinden çok daha az göz alıcı versiyonu olan bir gerçekliğe uyan-dıklarını söyleyen çarpıcı, eski bir *Hollywood* oyuncusuydu.

* Rita Hayworth, Amerikalı bir oyuncu, dansçı ve yapımcıdır. 1940'larda döneminin en ünlü yıldızları arasındadır ve 37 yıl boyunca 61 filmde yer almıştır. Basın, bu dönemde sinemanın en göz alıcı yıldızı hâline gelen Hayworth'ü "Aşk Tanrıçası" olarak tanımlamıştır. -ç.n.

** *Şeytan'ın Kızı Gilda*, isimli filmde bahsedilmektedir. -ç.n.

Mercedes Lee Lovelatter Gilda'ydı. Kate Smith ise gerçektir.

Miles'in Gilda'dan daha azını kabul edip etmeyeceğini öğrencek kadar cesur değildim ve şimdi emin olma şansımı da mahvetmiştim.

Lynsey'yle Dean ellerinde içkilerle arka verandaya çıktıklarında dizüstü bilgisayarımı kapatıp güçlü bir hırıltı çıkardım.

Dean bana bir *margarita* uzatırken gülümsüyordu. "İç, yarımını olur."

Bardağı elinden aldım ve Lynsey'nin tiki barına doğru ilerleyip kocaman bir sürahi dolusu *margarita*'yı masaya koymasını izledim. "Beyin fırtınası yapacağız!" dedi Lynsey, heyecanla bana bakarak.

Dean göz kırparak, "Kurgulayacağız," diye düzeltti ve yanımdaki plaj sandalyesine oturdu.

Lynsey de diğerini aldığıında elinde içkilerle oturan arkadaşlarımla arasında sıkışıp kalmıştım. Bu birkaç dakika önceki hâlimden çok daha iyi hissettiriyordu.

"Haklısınız," diye cevap verip *margarita*'mdan bir yudum aldım. "Belki de yeni bir kitap fikri tekrardan canlanmam için ihtiyacım olan şeydir. Film yıldızı olan ya da Amerikan futbolu oynayan İngiliz kardeşleri konu alan bir kitap, hatta seri olabilir! İngiliz aksanını sevdiğimi biliyorsunuz."

"Kate," diye sözümü kesti Dean.

"Üzgünüm," dedim utançla. "İngiliz olacaklarsa sadece futbol olması gerekiyordu."

Gözlerini devirdi. "Yeni bir kitap serisi kurgulamayacağız. Miles'ı nasıl geri kazanabileceğini kurgulayacağız."

Anında tüm havam kayboldu. İçkimden bir yudum daha aldım. "O gemi çoktan kalktı, dostlarım. Miles bunu gayet açık bir şekilde ifade etti."

“Kes şunu,” diye azarladı Lynsey. “O sadece üzgündü. Erkekler aptal yerine konulmaktan hoşlanmazlar ve sen ona kendini aptal gibi hissettirdin. Bunu atlatacaktır.”

“Telefonlarıma cevap vermiyor,” dedim. “İki hafta oldu.”

“Çünkü henüz büyük jestini yapmadın,” dedi ve arkasına yaslanırken güneş gözlüklerini kafasından indirip burnunun üzerine yerleştirdi.

“Özür dilerim ama ne?”

“Kate!” diye haykırdı Lynsey, hayal kırıklığıyla sandalyesinin kenarına vurarak. Devam ederken ellerini sallayarak işaret etti. “Bu şeyleri yazıyorsun, şimdi de yaşaman gerekiyor. Kahramanını son derece kişisel bir şekilde önemseydiğini gösteren büyük bir jest yapmalısın, böylece sıçıp batırdığını bildiğin hâlde onu hâlâ tanıdığını açıkça ortaya koyabilirsin. Onu tanıyor, önemsiyorsun ve jestin büyüklüğü bunu kanıtlayacaktır.”

“Vay canına, ne uzun konuştun ama,” diye takıldım ve kendime bir bardak içki daha doldurdum.

“Lynsey haklı, Kate,” diye araya girdi Dean. Ona baktığımda gözlerindeki ciddiyeti görebiliyordum. “Seni önemseydiğini biliyorsun, bu yüzden onunla sadece konuşmak yeterli olmayacak. Büyük bir şey yapmalısın.”

Bunu düşünürken bir an için bir buz parçasını ısırdım. “Erotik kitaplarda büyük jestler genellikle birer güç gösterisi gibidir. Mesela ‘Ah, tamam, sadece bu seferlik kıcıma ucunda at kılı olan bir tıkaç sokmana izin vereceğim,’ gibi.”

Lynsey ve Dean kahkahalara boğulduğunda, “Ben ciddiyim,” dedim kaşlarımı çatarak.

İkisi de gözlerini devirdiler. “Daha romantik düşün, içinde daha az çiftlik hayvanı olsun,” dedi Dean.

Miles’la ilgili sevdiğim her şeyi gözden geçirirken birkaç dakika sessiz kaldım. Sonra onun sevdiği her şeyi düşündüm. Dedesinin kamyonetinde geçirdiğimiz geceyi hatırlayınca gözlerim parladı.

“Büyükbabasının tamir etmek için can attığı eski bir kamyoneti var ama tüm parasını ev tadilatına yatırdığı için şimdilik bekletiyor. Karbüratörün değiştirilmesi gerektiğini söylemişti.”

Dean’in gözleri söylediklerimle birlikte parladı. “Az önce Dryston yedi aylık kira borcunu ödedi.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?” Küçük tırnağımı gergin bir şekilde ısıırıyordum. “Herhangi bir karbüratör alabilir miyim ki? Onu da... ne bileyim... tamir etmesi falan gerekmez mi?”

“*Google* bunun için var!” diye cıyaktı Lynsey ve bilgisayarımı almak için uzandı.

“Bekle, bu küçük düşürücü olur mu?” dedim, onu *Google* araştırmasının ortasında durdurarak. “Ya büyükbabasının kamyoneti için pahalı bir parça alırsam ve bana, ‘Siktir git, kaltak, kendi paramı kendim öderim,’ derse?” Lynsey’yle ben cevap beklercesine Dean’e baktık.

“Eğer ona çıplak verirsen olmaz.” Omuz silkti.

İlk tepkim gülmek olmuştu ama Dean bana katılmayınca yüzüm düştü. “Bekle, ciddi misin?”

Kaşlarını kaldırdığında tüm ciddiyetiyle bana bakıyordu. “Arabalarla ilgilenmiyorum bile ama elinde bir karbüratörle çıplak bir şekilde evime gelseydin, muhtemelen her şeyi yapardım.”

Lynsey’ye baktığımda o da omuz silkti.

“O kısmı sonra düşünürüz,” dedim gülerek. “Hadi bulalım şu aletini sertleştirecek karbüratörü!”

31. BÖLÜM

Miles

Kız kardeşim Megan’ın sesi telefon hattından yükselerek beni derin uykumdan uyandırdı. “Abi, derdin ne senin?”

Ellerimi yüzümde gezdirip telefonumdan saati kontrol ettim. “Tanrım, neden uyanıksın? Saat sabahın altı buçuğu. Alarmım daha çalmadı bile.”

“Çalıştığını sanıyordum,” diye karşılık verdi.

“Evden 7:15’e kadar çıkmıyorum. Kalkmadan önce otuz dakikam vardı, seni velet.”

Ağır ağır iç geçirdi. “Annem senin için endişeleniyor.”

Kollarımı iki yana açıp ayaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak banyoya doğru ilerledim. “Neden?” diye sordum iç çamaşırımı çıkarırken.

“Çünkü iki haftadır ona e-posta göndermiyormuşsun. İşiyor musun sen?”

“Hayır,” diye yalan söyledim.

“Yalancı.”

“İşemiyorum. Ses evimin yanındaki dereден geliyor. Sabahları çok hızlı ve sert akıyor.”

“İğrençsin. Bir dahaki sefere telefon hattını sessize alma nezaketini göster.”

“Ama o zaman işediğimi duyamazsın.” Ellerimi yıkamak için telefonu omzuma yaslarırken yüzüme tembel bir gülümseme yayıldı. “Annem ne diyor?”

“Normalde pazar geceleri kurulmuş bir saat gibi ona e-posta gönderirken iki haftadır hiçbirimizle konuşmuyorsun. Bunu konuşmuştuk, Miles. Haftada bir e-posta yollamak, seni gelip bir hafta boyunca yanında kalmakla tehdit ettiği iki saatlik telefon görüşmelerinden kurtulacağın anlamına geliyor. Neden kaytarıyorsun?”

Derin bir nefes verdim ve koridordan mutfığa doğru ilerledim. Zaman ayarlı cezvemın demlenmesi bitmişti. Kendime bir fincan kahve doldurdum. “Çok meşguldüm.”

Ön kapımı açıp verandaya çıktığımda, “Saçmalık,” diye tersledi. Gökyüzündeki mavi ve altın sarısının bir karışımı olan gün doğumunun ışıkları evimin önündeki ağaçların tepelerini aydınlatıyordu.

“Canım konuşmak istemiyor, Meg.”

Yüksek sesle inledi. “Sakın bana Jocelyn’le tekrar birlikte olduğunu söyleme. Sana söylüyorum, Miles, ailemiz buna tekrar dayanamaz. Onun çoktan evli ve çocuklu olduğunu sanıyordum.”

“Joce değil,” diye çıkıştım ve gözlerimi devirip kahvemden bir yudum aldım. “O... yazar kız,” diye itiraf ettim. Kız kardeşimi tanıyordum, ben itiraf edene kadar vazgeçmeyecekti.

“Barda arayıp bana bahsettiğin kız mı?”

Boğazımı temizleyerek sıktığım dişlerimin arasından cevap verdim. “Evet.”

“Ah, adamım! Onunla görüştüğünü bilmiyordum!”

“Görüşmüyorum... Yani, görüşüyordum ama artık bitti.”

“Neden?”

“Çünkü bana bazı konularda yalan söyledi. Böyle bir saçmalığı bir daha hayatıma sokmayacağım. Bunu çoktan yaşadım ve gördüm.”

Megan’ın hattın diğer ucundaki küçük hırıltısı beni şaşırttı. “Mükemmel olmayan her kızın Jocelyn gibi olduğunu düşünme, tamam mı? Bu yazar kızı tanımıyorum ama seni tanıyorum. Onun hakkında konuşmak için beni aradığın o gece sesin çok mutlu geliyordu, Miles. O kadar mutluydun ki... uzun zamandır sesini öyle duymamıştım. Joce’dan beri diyeceğim ama dürüst olmak gerekirse, o kızla hiç mutlu olmadın. Hayatında bir gün bile. Bu yazarla tanışmadığımı biliyorum fakat hemen ertesi gün annemi arayıp ses tonunun nasıl olduğunu anlattım çünkü daha önceki hâllerinden gece ve gündüz kadar farklıydı. Heyecanlanmıştık.”

“Cidden mi?” dedim dudaklarım hayretle aralanırken. Ailemin Jocelyn’le ilgili sorunları olduğunu biliyordum ama bunu bana nadiren dile getirirlerdi. Kararlarımı her zaman körü körüne desteklemişlerdi.

“Bana hiç bir şey söylemediniz.”

“Miles, Joce çok kötüydü ve seni perişan etti. O kız yüzünden yıllarca huysuzun tekiydin. Tanrım, siz her ayrıldığınızda hepimiz bunun son olması için dua ederdik.”

“Neden bana bu konuda bir şey söylemedin?” dedim, verandamın korkuluğunu kavrayıp hayal kırıklığıyla sıkarken.

“Çünkü onunla ne zaman tekrar bir araya geleceğini asla bilemiyorduk! Eğer gerçek hislerimizi itiraf edersek ve sen

onunla yeniden birlikte olmaya karar verirsen, bu seninle olan ilişkimizi mahvedebilirdi. Aslında onun büyük bir sürtük olduğunu söylemek için büyükbabamı kullandık çünkü ondan nefret edemeyeceğini biliyorduk.”

“Aman Tanrım,” diye haykırdım başımı sallayarak. “Büyükbabam da mı işin içindeydi?”

“Evet,” dedi kıkırdayarak. “Bir keresinde anneme şöyle dediğini hatırlıyorum... *‘Eğer siz Miles’a o kızı bırakmasını söyleyemeyecek kadar zayıfsanız, o zaman ben yaparım.’* Annem çok kızmıştı ama karşısındaki dedemdi... Anlarsın ya.”

Buna yüksek sesle güldüm. “Tanrım, bunu söylerken hayal edebiliyorum.”

“Söylememe gerek bile yok ama bu sessizliğinin Jocelyn yüzünden olmamasına sevindim. Yazar kızın nesi var peki? Adı neydi?”

Başımı iki yana salladım ve “Kate,” diye cevap verdim. Uzun zamandır aklımda Mercedes olarak kalmışken bunu yüksek sesle söylemek çok garip geliyordu ama açıkçası bu isim ona Mercedes Lee Loveletter’dan çok daha yakışıyordu.

“Sana ne konuda yalan söyledi?”

“Birkaç farklı konuda,” dedim. Detaylara girmek istemiyordum çünkü bu beni tam bir zavallı gibi hissettiriyordu.

“Peki öğrendiğinde ne oldu?”

Kaşlarım yukarı kalktı. “Bir adama yumruk attım.”

Telefonun diğer tarafında bir sessizlikle karşılaştım.

“Megan?” dedim. “Megan!” diye tekrarladım biraz daha yüksek sesle.

“Özür dilerim, algılamaya çalışıyordum. Yani gerçekten bir adamı yumrukladın, öyle mi?”

Başımı salladım. “Evet. Gurur duymuyorum.”

“Tanrım, ben... etkilendim. Babam her zaman senin birine şiddet uygulamana neden olacak tek kadının ben olduğumu söylerdi. Sen şu ‘havlayan ama ısırmayan’ adamlardansın. Havlaman genellikle yeterince korkutucu oluyor çünkü dev gibisin. Bu yüzden bu kız için bir adamı yumruklamış olman bana ona gerçekten değer verdiğini düşündürüyor.”

Bu son birkaç haftadır üzerinde düşündüğüm bir şeydi. “Sanırım gerçekten de değer vermeye başlamıştım,” diye itiraf ettim. “Ama artık bitti. Bana yalan söyledi. Joke saçmalığını bir daha yaşamayacağım.”

“Burada dikkate almadığını düşündüğüm büyük bir fark var, Miles.”

“Neymiş o?”

“Joke seni mahvetti ama bu kız seni mutlu ediyor, doğru mu yanlış mı?”

Boğazımdaki düğümün etrafından yutkundum. “Doğru.”

“Yani kötü bir gecenin onca mutlu anı gölgelemesine izin mi vereceksin?”

“O kadar basit mi bilmiyorum, Meg.”

“Bu sadece sen o hâle getirdiğin için karmaşıklaşıyor, abi. Bence aşırı tepki veriyorsun çünkü bir kez kalbin kırıldı ve bu anlaşılabilir bir şey. Ancak geçmişin yüzünden böyle güzel bir şeyi bir kenara atma. O kadın zaten senden yeterince şey aldı.”

Elimi başımın üzerinde gezdirip derin bir iç çektim. “Ne zaman bu kadar akıllı oldun sen?”

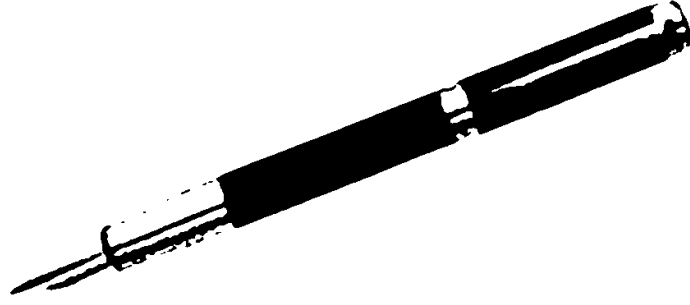
“Yaşımdan büyük bir bilgeliğim var.” Kıkırdadığı sırada arka plandaki hışırtıları duyabiliyordum. “Tam da *kickbox* dersime gidiyordum. Gitmem gerekiyor. Aptallığı bırakıp o kızla barıştıktan sonra beni ara!”

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattığında gülümsemekten kendimi alamıyordum. Gülümsememin bir nedeni de iki haftadır ilk kez yanılmış olabileceğimi düşünmeme idi. Kate'e bana çok önemli bir konuda yalan söylediği için kızmam konusunda olmasa da olayların kendi tarafını açıklamasına hiç izin vermediğim için hatalı olabilirdim. Onunla kavga bile etmemiştim. Joce kalbimi kırdıktan sonra hayatımdaki tüm dramalardan uzaklaşmayı seçtiğim gibi ondan da uzaklaşmıştım.

Ancak Kate'le geçirdiğim o geceye kadar başka bir erkeği hiç yumruklamamış olmam bir şeyler söylüyordu.

Kate Smith'in uğruna savaşmaya değer bir kadın olduğunu söylüyordu.

32. BÖLÜM

Kate

“Terliyim. Yoruldum. Ayrıca gerçekten kokmaması gereken yerlerim kokuyor,” diye sızlanarak, yolcu koltuğunda oturan Dean’e ters ters baktım.

“Ne?” diye haykırdı ellerini kaldırarak. “Kahrolası arabayla ilgili bir sorun yaşayacağımızı bilmiyordum. Araban daha bir yıllık bile değil.”

“Biliyorum!” Elimi direksiyona vurup sinirle bağırdım. “Aptal yaşlı kadın arabası!” Biraz esinti almak için başımı cama yaklaştırdım. “Lanet olası klima bile çalışmıyor artık. Ben ve bu araba resmen savaştayız.”

“Bence hepimizin sakin olması gerekiyor,” diye cıvıldadı Lynsey arka koltuktan. Öne doğru eğilerek başını Dean’le benimkinin arasına soktu. “Bu yolculuk ne kadar korkunç olsa da son birkaç yıldır üçümüz arasında yaşanan her şeyden sonra, bence gerçekten iyileştirici oldu.”

Gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Dört bin dolarlık karbüratörü açıkça kargonun ne demek olduğundan haber-

siz bir taşralıdan almak için Rocky Dağları'na gitmeyi kabul ettiğim ana lanetler ediyordum.

Gerçekten, kargo kullanmayan insanlar nasıl yaşıyorlardı? Ancak adamın dağ evine vardığımızda, muhtemelen *Pony Express*'e daha aşina olduğunu fark ettim. Ayrıca karısının kuzeni olmadığından da emin olamamıştım. Belki de sadece benim yargılayıcı yönüm yüzündendi. Yine de, parayı ona elden ödememi istemesine şaşmamalıydı. Bunun için bir bankadan gerçek bir çek almam gerekmişti.

Ardından dağdan aşağı indiğimiz sırada lastiğim patlamıştı. Dean, Lynsey ve ben birlikte lastiği değiştirmeye koyulmuştuk. Üç aklın, yedek lastiğin nasıl takılacağını bir akıldan daha kolay çözebileceğini düşünmüştük.

Dean'e levyeyi bana vermesi için çıkışmıştım ve bir an sonra bana karşı hisleri olduğunu söylediği için mi bir sürtük gibi davrandığımı sormuştu. Hemen sonra Lynsey söze girmiş, ikimiz de ona fırındaki konuşmamızdan bahsetmediğimiz için hem incinmiş hem de dehşete düşmüştü ve ortalık karışmıştı. Tüm bunların üstüne arabam da bir türlü çalışmıyordu! Bu tam bir felaketti.

Üçümüz yolun kenarında birbirimizle kavga ederken *Sister Wives* dizisinin Colorado versiyonundaki kötü bir bölümden fırlamış gibiydik.

Muhtemelen daha fazla arkadaş edinmeliyim.

Karbüratörü elinde çevirirken, “Tanrım, umarım bu şey yasalır,” dedi Dean.

“Bırak onu. Beni sinirlendiriyorsun,” diye çıkıştım ona dikkatle bakarak.

* Pony, küçük atlara denir. Pony Express derken buna atıfta bulunuluyor. —ç.n.

Tire Depot'tan yalnızca beş mil uzaktaydık ve saat onda dükkânı kapatıyorlardı, bu yüzden sinirlerim bozulmuştu. “Sadece bu şeyi bırakıp tüm bu yolculuğu unutmak istiyorum.”

“Hayır!” diye haykırdı Lynsey. “Plana sadık kal. Bu senin büyük jestin! Hapisten bedava çıkış kartın.”

“Hapisten bedava çıkış kartı istemiyorum,” diye karşılık verdim inleyerek. “O cayır cayır yanan otoyolda arabamdaki sorunun ne olduğunu anlamaya çalışarak geçirdiğimiz süre uzadıkça, bu plan kafamda daha da saçma bir hâl aldı. Miles’in sevgisini geri kazanmak istemiyorum. Beni ben olduğum için istemesini istiyorum. Kusurlarım ve her şeyimle.”

“Ne yapacaksın o zaman?” diye sordu Dean. Endişe dolu gözlerini üzerimde hissediyordum.

“Bu pahalı metal parçasını tezgâha bırakıp gideceğim. Ona çıplak bir şekilde vermeyeceğim ya da *Say Anything* filmindeki John Cusack gibi başımın üstünde tutmayacağım. Ön taraftaki tezgâha bırakacağım, sonra da gideceğiz. Hikâyenin sonu.”

Arkadan Lynsey'nin sesi duyuldu. “Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü kitap sonu gibi.”

“Bu bir kitap değil!” diye çığlık attım. “Benim hayatım ve bu planın böyle bir karmaşaya dönüşmesine şaşmamalı. Her yerinden çaresizlik akıyor. Sadece eve gitmek, pizza yemek ve biraz ağlamak istiyorum, tamam mı?”

Boulder'a girdiğimiz sırada Dean konuşana kadar arabada bir ölüm sessizliği hâkimdi. “Hey, Kate, şu anda biraz aç ve sinirli olduğumu biliyorum ama bence artık bu yedek lastikle araba kullanmamalısın. Biliyorsun, bu lastikler sadece birkaç kilometre sürmek için üretiliyorlar.”

Dönüp ona ters ters baktığımda koltuğunda biraz büzüştüğünü gördüm. “Tamam, bu gece *Tire Depot*'ta bırakacağım. Birinizin taksi çağırması gerekiyor çünkü neredeyse geldik.”

“Bizi eve götürecek bir servis araçları var!” diye cıvıldadı Lynsey, arka koltuktan yardımsever bir şekilde.

“İyi,” diye mırıldandım *Tire Depot* otoparkına girerken. Binanın ön tarafındaki camdan içeri baktığım sırada Sam’in tek başına tezgâhın başında olduğunu gördüm. “Çocuklar, siz gidip şoförü çağırın. Bir dakika içinde çıkacağım, tamam mı?”

İkisi de başlarını sallayıp terli vücutlarını arabamdan dışarı attılar. Bedenleri kaskatı kesilmiş olmalıydı. Bu boktan yolculuktan sonra onlara bol miktarda alkol borçluydum.

İçeri girdiğimde, Sam’in gözleri beni görür görmez kocaman açıldı. Son zamanlarda aynaya bakmamıştım ancak bahse girerim ki tüm gece alem yapan Ronald McDonald’a benziyordum.

Ellerimi kaldırıp, “Sorma,” dedim. Ardından karbüratörü ve anahtarlarımı masaya bıraktım.

“Bu senin Caddy’nin karbüratörü olamaz,” diye haykırdı Sam. Elindeki metal parçasını evirip çevirirken kaşları şaşkın bir ifadeyle çatılmıştı.

“Değil,” diye cevap verdim. “Miles’in büyükbabasının kamyonetini çalıştırmak için ihtiyacı olan karbüratör. Bunu ona verir misin? Ama benden olduğunu söyleme, lütfen.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Sam. Yüzü hayretle doluydu. “Mer- Kate, bu şey çok pahalıya mal olur. Nereden buldun bunu?”

“Uzun hikâye. Sadece ona iyi bak ve Miles’a ulaştığından emin ol, tamam mı? *Cadillac*’ımın yeni bir lastiğe ve servise ihtiyacı var. Beni yarı yolda bıraktı. Yarın seni arayıp detayları anlatırım.”

Şaşkın ifadesini görmezden gelerek gitmek için arkamı döndüm ama daha birkaç adım atmadan Sam, “Hey, Kate?” diye seslendi.

Topuklarımın üzerinde dönüp terli ellerimi kalçalarımaya koydum. “Efendim?”

“Neden karbüratörü ona kendin vermek istemiyorsun?” Gergin bir şekilde sakalını kaşıyordu.

Omuz silktim. “Çünkü onu bu şekilde geri kazanmak istemiyorum.” Tekrar gitmek için arkamı döndüğüm sırada beni bir kez daha durdurdu.

“Hey, Kate.”

“Evet?” dedim yeniden ona dönerek.

“Miles’in bekleme odasını kullandığın her hafta için amcam ödeme yaptığını biliyorsun, değil mi?” Sam’in yüzündeki mahcup ifade şu anda sözlerinin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu.

“Ne yaptı dedin?” Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı.

“Amcam *Tire Depot*’un sahibi ve Miles, sen bekleme odasında çalışırken başka yöne bakması karşılığında onunla bir anlaşma yaptı.”

Gözlerim kocaman olmuştu. “Kimsenin beni görmediğini sanıyordum.”

Sam güldü. “*Herkes* seni çalışan girişine girip çıkarken gördü, Kate. Görünmez olmadığını biliyorsun, değil mi?”

İçten içe gururum kırılmıştı.

Sam omuz silkti. “Başta, amcam Miles’a sadece küçük işler veriyordu. Büyük bir sevkiyat geldikten sonra ondan lastikleri üst kattaki depoya istiflemesini istedi. Güzel bir kız için ne kadar ileri gidebileceğini görmek istediğini söyledi.”

Hayretle çenem düşmüştü.

Sam utangaç bir tavırla ensesini ovuşturdu. “Ancak şimdi amcamın ondan faydalandığını düşünüyorum çünkü Miles’a bu gece bile hâlâ bir şeyler yaptırıyor.”

“Miles hâlâ burada mı?” Sesimin tonu yükselmişti. Kamım yine kulağa ishal gibi gelen ama nefis bir beklenti hissettiren o havai fişek şeyini yapıyordu.

Sam başını salladı. “Üst katta.”

“Üst katta mı?” diye sordum. Kaşlarım çatıldı.

Sam bana doğru yürüdü ve garaja giren kapıdan sola dönüp bir dizi endüstriyel merdiveni işaret etti.

“Yukarıda lastikleri istifliyor. Bunu ona kendin vermeli-sin.” Karbüratörü bana uzatırken dudaklarının kenarları bir gülümsemeye kıvrıldı. “Senin Jocelyn gibi olmadığını biliyor, Kate. Git de çocuğun acısına son ver.”

Karbüratörü Sam’den aldığım sırada tüm boğazım düğümlenmişti. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden sinirlerim gergindi ancak Miles bana değer vermese bunu yapmazdı. Bu onun için geçici bir ilişkiden daha önemli olmalıydı.

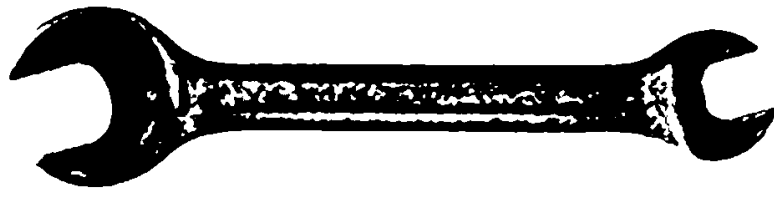
Sessiz garaja doğru ilerledim fakat merdivenlere yönelmeden önce Sam’e seslendim. “Servis aracında bekleyen birkaç terli arkadaşım var. Onlara bensiz gitmelerini söyler misin?”

Sam park yerine bakıp kaşlarını çattı ancak bana başıyla onay verdi. Merdivenlere dönüp derin bir nefes aldım.

Berbat durumdaydım, iğrençtim ve berbat bir gün geçirmiştim.

Yine de bunu düzeltebilecek tek bir kişi vardı. Kendi kitaplarda anlatılmaya değer anımı yaşamamanın zamanı gelmişti.

33. BÖLÜM

Miles

Tire Depot'taki günüm boyunca dikkatimi tamamen işime vermiştim. Tek düşünebildiğim bunları halletmek ve işim bittiğinde doğruca Mercedes'in evine gitmekti. Ya da Kate demeliydim. Onunla konuşmam gerekiyordu. Aramızdaki şeyin gerçek olduğundan emin olmalıyım. Ayrıca ona artık geçici bir şey istemediğimi de söylemeliydim. Onu istiyordum. Sadece onu.

Kaçırdığım yirmili yaşlarımı telafi etmek için yaptığım bu yarım yamalak girişimden bıkmıştım. Sadece onu istiyordum. O haklıydı, onun dramalarını Jocelyn'inkilerle kıyaslayamazdım. Kate'e olan hislerimle yanlış sebeplerden dolayı savaşıyordum ve artık bu saçmalıkla işim bitmişti.

Arkamda bir ses duyduğumda, yarın sabah tırla buradan alınacak sekiz lastik yığının üzerine bir lastik daha koyuyordum.

"Acaba bana kitap araştırmamda yardımcı olabilir misin? Mutlu sonla ilgili."

Arkama döndüğümde benden yaklaşık yirmi adım ileride, merdivenlerin yanında duran Kate'i gördüm. Kızıl saçları ba-

şının üstünde bir top gibi yığılmıştı. Kıvrıcık dalgaları yüzünün her bir yanına yayılıyordu.

Üzerinde yandan bağladığı bir tişört vardı ve *Daisy Dukes*'lerinin hemen üzerindeki tenini ortaya çıkarıyordu. Kirli, terli, bitkin görünüyordu.

Mükemmel görünüyordu.

Yumuşak bir gülümsemeyle lastikler yüzünden simsiyah olmuş beyaz atletimin alt kısmını tuttum ve alnımdan akan teri sildim. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordum, dudaklarımı yalayıp kan basıncımın kontrolden çıkmasını engellemeye çalışarak.

Elinde bu kadar uzaktan göremediğim metal bir şeyi ileri geri hareket ettirerek, “Sam’in amcasına Memnuniyet Merkezi’nde yazabilmem için ödeme mi yaptın?” diye sordu.

Sam’le konuştuğunu anladığımda yüzüm düştü, kaşlarım çatıldı. “Parayla değil ama iş yaparak, yani evet, sanırım öyle.” Cevap olacağını düşünerek etrafımı saran lastik denizine baktım.

Başını sallayıp bana yaklaşıırken alt dudağını ısıırıyordu. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

Elindeki metal parçasına kaşlarımı çatarak baktım. “Bir karbüratöre benziyor.”

“Ne tür bir araç için olduğunu biliyor musun?” diye sordu. Mavi gözlerini benimkilerden bir saniye olsun ayırmıyordu.

Başımı iki yana sallayıp omuz silktim. “Buradan söyleyemem.”

Duraksadı ve metal parçayı yerleştirdikçe kontrol ettiğim lastik siparişlerinin olduğu panonun yanındaki küçük el arabasına koydu. “1965 model bir *Ford F100* için.”

Çenem hayretle açıldı.

“Garajındaki araba bu, değil mi?” diye sordu, kocaman gözlerini kırpıştırarak bana bakarken.

Başımı salladım.

O da gülümsedi.

“Nereden aldın bunu?” Sesim şaşkınlık ve hayretle kısık çıkmıştı.

“Bu uzun, çılgın bir hikâye.” Yavaşça yutkunduğunu gördüm. “Ama umarım harika bir sonu vardır.”

Şaşkın ifadem yerini merak duygusuna bıraktı. “Ne tür bir son?” Ellerimi kot pantolonuma silerken bir metre önümde duruyordu. Gözlerinin parlak mavisini ve vücudunun her tarafındaki hafif ter parıltısını görebiliyordum.

Baş döndürücü görünüyordu.

Burnundan derin bir nefes verdi. “Sana yalan söylediğim için özür dilememe izin verdiğin türden,” diye cevap verirken yanakları kızardı. Bana ciddiyetle bakıp konuşmaya devam etti. “Ben Longmont, Colorado’dan, en yakın arkadaşı Lynsey’nin yanına taşınana kadar teknik olarak hâlâ eski sevgilisiyle yaşayan Kate Smith. Fantezileri seven, rahatına düşkün ve ‘kitap araştırmaları’ için bir tamirciyi kullanan cesur bir erotik aşk romanı yazarı değilim. Ben *Tire Depot*’ta çalışan bir adama âşık olan ve onunla eve gidip sadece duş almak isteyen bir kızım.”

Kate derin bir nefes verdi. Uzun soluklu itirafı yüzünden nefesinin kesildiği belliydi.

Benim de nefesim kesilmişti.

Aniden, tek bir yoğun bakışla, tepemde fırtınanın koptuğu o geceye geri dönmüş ve sanki onun şimşegine karşılık gök gürültüsü benmişim gibi ona doğru atılmıştım.

Etrafımızdaki her şey yok olmuştu.

Şimdi lastik denizinde gördüğüm tek şey oydu.

Ben Kate'e, o da bana doğru yürüyordu. Vücutlarımız birbirine değdiğinde yalnızca bir nefes içinde kollarımdaydı. İkimiz de ter ve kir içindeyken sol kolum belini çevreliyor, sağ elim sırtında genişçe yayılıyordu. Bacakları kalçalarımına sarılıp sıkarken onu bedenime yasladım.

Kollarımda öyle hafif ve iyi hissettiriyordu ki. Sıcak ve yumuşacıktı. Benim için yaratılmış kahrolası bir kadının sıcaklığı. İlk başta alnımı onunkine bastırıp kokusunu içime çektim. Onca dükkân kokusu arasında hiçbir şey bu kadının kokusuyla boy ölçüşemezdi. Dudaklarımı nemli alnına, sonra şakağına, ardından da kulak memesinin kıvrımına bastırdım. Dudaklarımı çenesi boyunca hareket ettirdim ve ağzının köşesine hafifçe dokundurdum.

Yumuşak bir inilti çıkararak dudaklarını bana doğru uzattığında bunu bir ziyafet daveti olarak kabul edip dudaklarımızı birleştirdim. Talepkâr dilim onun istekli diliyle buluşmak için içeri sızıyor, tenlerimiz birbirlerine karşı arzuyla dans ediyordu. Özür dilercesine ve iki haftalık endişe, stres, kafa karışıklığıyla.

Parmaklarını kısa saçlarımdan arasından geçirip memnuniyetini ağzıma doğru mırıldandı. Beni merkezine doğru öyle bir bastırıyordu ki, kalbim ona duyduğum ihtiyaçla birlikte atletimin içerisinde çarpıyordu.

Yüzüne bakmak için geri çekildim. “Duş konusunda ciddi miydin?”

Nefes nefese bir kahkaha atarak ağzını araladı. “Tanrım, evet.”

“Güzel çünkü iğrenç hâldeyim ve tek yapmak istediğim kendimi hemen şu an içine gömmek.”

Güldü ve bacaklarını kalçalarımdan etrafında serbest bırakarak yere doğru kaydı. El arabasına yerleştirdiği karbüratöre yaklaşırken elini kendi elimle tutup onu da yanıma çektim.

“Bunu yaptığına inanamıyorum,” dedim hayretle, elimdeki ender bulunan parçayı kaldırarak. “Bu bir servete mal olmuş olmalı.”

Omuzlarını kaldırdı. “Birlikte yaşadıklarımızın bir kurgudan ibaret olmadığını bilmeni istedim. Konuştuğumuz tüm o önemli şeyler benim için değerliydi. Hem de çok.”

Yüzündeki samimiyeti aklıma kazırken bakışlarım içimdeki tüm o duygularla yumuşamıştı. Ondan asla şüphe etmemeliydim. Onu asla başkalarıyla aynı kategoriye koymamalıydım. Kate Smith kendi başına bir ligdeydi.

Parmağımı çenesinin altına koydum ve dudaklarını dudaklarım ile okşadım. Evime gider gitmez yapmayı istediğim gibi ateşli bir sahiplenme değildi bu. Nazik bir teşekkürdü.

“Harikasın,” diye mırıldandım dudaklarına karşı.

Yumuşakça gülümsedi. “Sen de öylesin.”

Merdivenlerden inip dükkâna doğru ilerlerken elimle onunkini kavradım ve kaskımla motosikletimin anahtarlarını aldım.

“Araban nerede?” diye sordum, motosikletimi park ettiğim arka sokağa girdiğimizde.

“Bu gece burada kalacak. Bakıma ihtiyacı var ve lastiğim patladı.”

Meraklı bakışlarla onu süzdüm.

Beni başından savdı. “Bunu sana sonra anlatırım. Şimdi motosikletinin arkasına binmeyi çok istiyorum.”

Sırıtarak kaskımı ona uzattım ve binmesine yardım ettim. Gürültülü bir marşla motorum hayat buldu. Otoparktan çıkıp Boulder’ın dışına, evim dediğim o küçük yere doğru sürmeye başladım.

Dudaklarımız garajımın merdivenlerinden yukarı çıkar-ken oturma odama, mutfığıma, oradan koridora, ardından da son olarak yatak odama gidene kadar çoktan birbirlerine kilitlemişlerdi. Tişörtlerimizi çıkarmak için öpüşmemize kısa bir süre ara verdik. Ellerim Kate'in arkasına uzanıp sutyenini çözerken öpüşmeye devam ediyorduk. Hızlı bir hareketle memelerini özgürlüğe kavuşturup onu göğsüme bastırdım. Dudaklarımızı yeniden birleştirebilmek ve çıplak tenini tenimde hissedebilmek için ayaklarını yerden kaldırdım.

Ardından o kot pantolonumun düğmesini çekiştirirken ben de şortunu ve iç çamaşırını çıkarmasına yardım etmek için onu yeniden yere bıraktım. Duş başlıklarını çalıştırmak için arkamı dönmeden önce onu bir dakika daha öptüm, ardından benimle birlikte duşa girmesi için onu yönlendirmek üzere vücudunu kendime doğru çektim. Onu kendi duş başlığının altına, kendimi de benimkinin altına konumlandırıdığım sırada sıcak su yüzünden ve vücudundan aşağı dökülürken ona baktım.

Başım geriye doğru eğmiş, kızıl saçları arkasına doğru yayılmıştı. Çenesini indirip beni ona bakarken gördüğünde mavi gözleri parladı ve suya karşı hızla kırıştı.

Duş başlığının altına girip ellerimi köprücük kemikleri ve omuzlarında gezdirdim. "Siktir, seni çok özledim, Kate." Ellerimi aşağı kaydırarak çıplak göğüslerini okşadım ve ağırlıklarını test etmek için onları avuçladım. "Sana Kate demek çok garip."

Pembe meme uçlarını başparmağım ve işaret parmağım arasında sıkıştırırken nefesi hızlandı. "İstersen bana Mercedes diyebilirsin," dedi yumuşak bir iniltiyle.

Başımı yavaşça iki yana salladım. Ellerimi kaburgalarından aşağıya, karnının alt kısmına doğru kaydırdım ve kadınlığını girişine dokundum.

“Kate’i sevdim. Sana yakışıyor.”

Ben baskıyı artırırken dudağını ısırdı, sonra mırıldandı. “Sıkıcı olduğunu düşünmüyor musun?”

Başımı sağa sola salladım ve cevap vermeden önce gözlerini açıp bana bakmasını bekledim. “Hayır, seksi olduğunu düşünüyorum. Ayrıca Kate ile duş seksi tam da istediğim şey.”

Onu kendime doğru çekip sırtını soğuk fayans duvara yasladığımda şaşkınlıkla çığlık attı. Kendimi kalçalarının arasına yerleştirirken bacaklarını etrafıma doladı.

Olmam gereken yeri bulduğumda güçlü bir hamleyle sert ve kondomsuz bir şekilde kendimi içine ittim. Kadınlığını aletimle genişletirken başımı omzuna bastırıyordum.

Haykırıyor, sesi duvarlarda yankılanıyordu. “Tanrım, Miles!”

Geri çekilip tekrar içine girerken kalçalarını sıktım. “Kate.” “Miles!” diye tekrar çığlık attı.

Kendimi daha derine ittim ve bir kez daha “Kate,” diye hırladım. Onu kendime ait yapıyordum. Adının üzerinde hak iddia ediyordum. Bu da oldukça doğru hissettiriyordu. “Kate,” dedim yine boğuk bir sesle. Dilimle boynundan kulağına doğru bir yol takip ettim. “Kate, bu geçici bir şey değil.”

Aletimi yeniden sert bir şekilde içine iterken sözlerime karşılık olarak, “Değil mi?” diye inledi.

“Değil,” dedim gürleyerek. “Bu bir kurgu değil ve artık senin için yalnızca geçici bir ilişki olmak istemiyorum. Benim olmanı istiyorum.”

“Tamam!” diye haykırdı. Gözlerini kapatıp bacaklarının arasındaki gerginlikten kurtulmaya çalışırken elleri boynuma dolandı.

Ona bakmak için geri çekildim. “Bebeğim, gözlerini aç ve bana bak.”

Başını duvara yasladı, sonunda göz kapaklarını araladı ancak bundan pek memnun görünmüyordu. “Evet, Miles,” derken beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi elleriyle yanaklarımı okşadı.

“Ben ciddiym. Senin erkeğin olmak istiyorum ve senin de benim kadının olmanı istiyorum.”

Yüzündeki gülümseme çok çarpıcıydı. Vücudundan yayılan kıkırdama aletime ciddi anlamda harika şeyler yapıyordu. “Erkek arkadaşım mı olmak istiyorsun?”

“Evet,” diye cevap verdim, seçtiği kelime karşısında kaşlarını çatarak. “Ancak kurgusal erkek arkadaş saçmalıklarının hiçbiri olmayacak. Ben olabildiğince gerçeğim ve senin tüm o kurgusal erkeklerini utandıracağım, anladın mı?”

Dudağını ısırp parmak uçlarını yüzümde gezdirdi. “Bunu çoktan yaptın.”

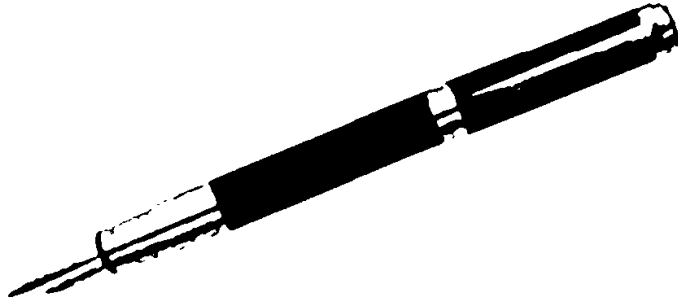
“Güzel,” dedim ve kalçalarımı ona doğru hareket ettirmeye devam ettim. “O zaman anlaştık mı?”

“Kesinlikle,” diye yüksek sesle inledi. Boğazından garip, kontrol edilemez sesler çıkarıyordu.

Ancak ben onun içine tekrar tekrar çarparken giderek daha da sessizleşti. Ta ki ikimiz de tavana yapışan ve sonunda yağmur gibi yağan sıcak duş buharının içinde bir yerlerde süzülene kadar.

Birlikte, tamamen bir bütün olarak.

34. BÖLÜM

Kate

Miles, temiz ve nemli saçlarıyla beni kendisi gibi nefis kokan büyük, erkeksi yatağında yan çevirip çıplak sırtımı çıplak göğsüne doğru çekti. Omzumun üst kısmını öperken dudakları sıcacıktı ve tenimde oyalanmıştı. Bana doğru bastırıldığı vücudu aramızda kesinlikle boşluk bırakmıyordu.

“Hemen yatacak mıyız?” diye sordum. Dışarıda batan güneşin soluk ışıltısı gittikçe koyulaşırken, onun rahat odasında sesim yumuşak bir şekilde yükselmişti.

“Sadece bir ara,” diye yanıtladı beni. Derin sesi sırtıma çarparak titreşiyordu. “Henüz barışmaya yakın bile değiliz.”

Heyecanlı kıkırdamamı bastırmak için battaniyeyi ağzıma doğru çektim. “Duşunda olan bu muydu? Barışma seksi?”

Onaylarcasına inleyerek kalçalarını popoma doğru itti. “Eğer sorman gerekiyorsa, yeterince iyi bir iş çıkaramadım demektir.”

Ona bakabilmek için sırtüstü yatacak şekilde döndüm.

“Harika bir iş çıkardın ama sanırım ben buna daha çok eve hoş geldin seansı derdim.”

Gözleri kapalıydı ancak kaşları şirin bir şekilde çatıldı. “Yanıma mı taşınyorsun?”

Yanaklarım alev alev yanıyordu. “Hayır... Tanrım, kastettiğim bu değildi. Ben sadece... Bir süredir ayrı olduğumuzu ve şimdi yeniden bir araya geldiğimizi-”

“Bebeğim,” dedi sözümü yarıda keserek. “Sus. Gerginleşiyorsun ve hayatımın en iyi seksinden sonra havamı bozmanı gerçekten istemiyorum.”

Kıkırdayıp mırıldanmadan önce yeniden battaniyeyi yüzüme çektim. “Hayatının en iyi seksi mi?”

Tek gözünü açıp bana baktı. Elini karnımdan çekerek battaniyeyi yüzümden indirdi. Alnıma dökülen bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırdı ve seksi bir bakışla beni onayladı. “Kahretsin, evet. Şimdi bana evinden bahset. Neden Lynsey’yle yaşıyorsun?”

Yüksek sesle inledim. “Şimdi de sen benim havamı bozuyorsun.”

Bakışları beni olduğum yere sabitledi.

Derin bir nefes verdim. “Dryston burnunu kırdığın için beni sana dava açmakla tehdit ediyordu. Senin peşinden gelmeyeceğine söz vermesi karşılığında ona evi teklif ettim.”

Miles’in tüm vücudu kaskatı kesilirken eli omzumu kavradı. Bana ciddi bir ifadeyle baktı. “Benim için evinden mi vazgeçtin?”

Omuz silktim. “En başta böyle gafil avlanman benim hatamdı. Başından beri sana karşı dürüst olmalıydım.”

“Ah, yani eski erkek arkadaşının hâlâ seninle yaşadığı ve aslında eşcinsel olmayıp tam bir dallama olduğu konusunda bana yalan söylememeliydin?”

Omuzlarım hüzünlü bir kahkahayla titredi. İnleyerek yüzümü saklamaya çalıştım ancak Miles buna izin vermedi. “Çok özür dilerim. Bu tamamen benim aptallığımdı. Senden gerçekten çok hoşlanıyordum ve o gece kaçacağından çok korkmuştum. Sürekli kıskançlığından bahsedip duruyordun.”

Dudakları ince bir çizgi hâline gelmiş, yüz hatlarını hayal kırıklığı kaplamıştı. “Bütün bunlarla seni korkutmamalıydım. Geçmişimden bahsederek senin üzerinde çok fazla baskı kurdum. Ben korumacı bir adamım, Kate ama umarım sana güvendiğimi biliyorsundur.”

Ona küçük bir gülümsemeyle bakıp derin bir nefes aldım.

“Güzel çünkü itiraf etmem gereken bir şey daha var.”

“Tanrım, ne?” diye sordu Miles, bir elini saçlarında gezdirerek.

“Dean beni bir arkadaştan daha fazlası olarak sevdiğini söyledi.”

“Ne?” Miles yüzümü daha iyi görebilmek için dirseğinin üzerinde doğruldu. “Ciddi misin sen? Kahretsin, biliyordum!”

Doğrulup bir elimle çarşafı vücudumun üzerinde tuttum, diğer elimi de uzatıp göğüs kafesinde gezdirdim. “Bunu konuştuk ve benim aynı şekilde hissetmediğimi biliyor. Biz sadece arkadaşız. Bunun farkında.”

“Tanrım, gözümü üstünde tutmam gereken başka erkekler de var mı? Boks eldivenleri giymeye başlamam gerekebilir!” diye mırıldandı Miles.

“Hayır, sadece Dean,” diye cevap verdim, garip bir şekilde omuz silkerek. “Ayrıca ona yumruk atmayacaksın çünkü o hâlâ benim arkadaşım. Bunu bana söylemesinin nedeni yalnızca benim sana sırılsıklam âşık olduğumu bilmemesiydi.”

Miles'in açık mavi gözleri parlayarak benimkilerle birleşti. Vücudu öncekinden daha da gergindi. "Az önce ne dedin sen?"

Kalbim boğazımda düğümlenmişti ama artık geri dönüşü olmadığını biliyordum. "Sana âşığım, Miles. Tamamen."

Ciğerlerindeki tüm havayı boşaltırken ağzı açık kaldı. "Şimdi seni tekrar becermem gerekiyor," diye mırıldandı ve yeniden üzerime, bacaklarımın arasına geçti. Dirseklerini iki yanıma dayayıp doğrudan gözlerimin içine bakarken sertleşen aleti girişimi dürtüyordu. "Nasıl gittikçe daha da iyi olmaya devam ediyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ellerimle yüzüne dokundum. "En sonunda kendim oluyorum."

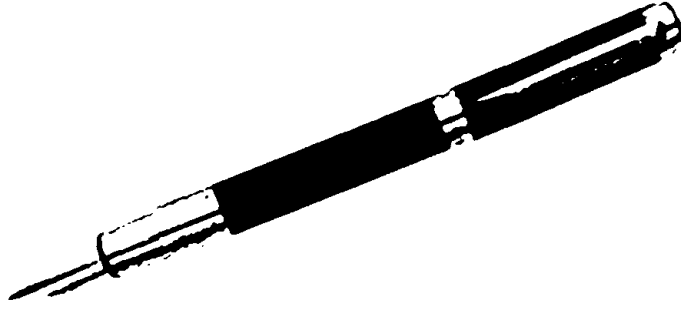
Ağzının kenarı küçük bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ben de seni seviyorum, Kate," dediğinde tekrar ciddileşti.

Bir an bile tereddüt etmeden yüzünü kendime doğru çekip onu öptüm. Onu, sanki mutluluğum buna bağlıymış gibi öpüyordum çünkü şu anda tamamen buna bağlıydı.

Miles Hudson güneş, hava, ay ve yıldızlar gibiydi. Harika biriydi ve beni seviyordu.

Bundan daha fazla kitaplarda anlatılmaya değer ne olabilirdi ki?

35. BÖLÜM

Kate

3 Ay Sonra

Yapması sonsuza dek süren ev yapımı pizzayı fırından çıkarırken, ayaklarımın altında garaja giren 65 model *Ford*'un tanıdık mırıltısını duyuyordum. Bunun romantik bir yemek olmadığını biliyordum ama ilişkimizi başlatan şey de buydu. Yazmak için *Tire Depot*'a gizlice girmem konusunda sessiz kalması karşılığında ona pizza artıklarını vermiştim. Miles hayallerimin erkeği ve üçüncü ayımızı bile kutlamak istediğim bir sevgiliydi.

Kendime engel olamıyordum.

Tatlı olarak meyan kökleri bile hazırlamıştım çünkü her iyi romanda olduğu gibi, böyle geçmişe atıfta bulunan anlar her zaman bir sahneyi ekstra özel kılardı. Ayrıca mekanik romantik komedimi yeni tamamladığım için *Son!*'u sevdiğim adamla kutlamaya hazırdım.

Ancak sırf eğlence olsun diye bu geceye “randevu araştırması” demiştim ve Miles da hemen kabul etmişti.

Geçtiğimiz birkaç ay verandasında sabah kahveleri, dışarıda sakin akşam yemekleri, bulabildiğimiz hemen her yerde seksten oluşan harika ve karmaşık olmayan ilişkimizin buhranında geçmişti. Ah, kelimelerle de. Çok fazla kelime! Miles geceleri bana sarılırken sürekli not alıyordum. Çalar saatiyle uyandığında beni onun kıyafetlerini giymiş, dizüstü bilgisayarımı tıkırdatıp ön verandasında güneşin doğuşunu izlerken bulduğunda artık şaşırmıyordu bile.

Miles Hudson’ın evi *Tire Depot*’u küçük bir sürtük gibi gösteriyordu.

Şaka yapıyorum! Sözümü geri alıyorum. Hâlâ haftada en az üç gün iş için sürünerek oraya gidiyordum. O ücretsiz içecekler ve kurabiyeler kendi başlarına bitmeyeceklerdi sonuçta! Ayrıca Sam’in amcası sonunda kendini tanıtmış ve oraya istediğim kadar gelebileceğimi söylemişti.

Hayat güzeldi. Miles’la birlikte olmak harikaydı. Ancak bu gece geçmişi düşünüp ilişkimizin ne kadar tuhaf bir şekilde başladığını hatırlamak eğlenceli olacaktı.

Miles’in ön kapısının zilinin çaldığını duyunca şok oldum. Sanırım bu “araştırmayı” oldukça ciddiye alıyordu. Gülümseyerek kapıyı açmak için platform sandaletlerimle aceleyle kapıya koşturdum. Karşımda elinde bir gül ile kahrolası bir gömlek giymiş erkeğimi gördüğümde neredeyse yere yığılacaktım.

Tek bir kırmızı gül.

Ancak gözüm getirdiği çiçeği görmüyordu çünkü belli ki dükkânda yıkanmaktan çok daha fazlasını yapmıştı. Koyu renk saçlarına jöle sürmüş gibi görünüyordu ve koyu renk kot pantolonunun tam da olması gereken yerleri yıpranmıştı. Bir erke-

ğın kot pantolonuyla çok çalıştığında aşınan o yerleri. Tanrım, ayağında özel günlerde giyilen türden ayakkabılar bile vardı.

Yiyebileceğim kadar iyi görünüyordu.

Miles kısa kırmızı elbiseme bakarak, “Lanet olsun,” diye mırıldandı. Bu elbiseyi aniden satın almıştım ancak dışarıda giymek için fazla açık saçıktı. Fakat bu akşamki araştırmama kendimi adanmış durumdaydım.

Miles içeri girip elindeki gülü yan sehpanın üzerine bırakırken bundan hoşlanmış gibi görünüyordu. Tek bir uzun adım atıp kapıyı topuğuyla tekmeleyerek kapattı ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

Bana doğru eğilerek dudaklarıma yapıştı. “Şu anda araştırmam için düşündüğüm şey hakkında söylemem gereken ilk şey, aylardır seviştiğin bir kızın sadece küçük sevimli bir elbise giyerek hâlâ aletini sertleştirebiliyor olması düzgün bir erkeğin centilmen olmasını gerçekten çok zorlaştırıyor.”

Saçımı yumuşak bir şekilde çekerek başımı geriye yatırdı ve ağzını ağızma yapıştırdı. Dudaklarımı onun için aralayıp sıcak, ıslak dilini ağızımdan içeri davet ederken ellerim gömleğinin yan taraflarını sıkıyordu. Dilini benimkine sürterken karnımda o kadar yoğun bir his vardı ki, ağzına doğru inledim.

Yanıt olarak hırladı. Bizi yakındaki duvara doğru ilerletirken sesi vahşi ve hayvani geliyordu. Beni duvara yapıştırdı. Yanağımdaki ellerinden birini aşağıya indirip bacağımı kalçasına doğru çekerken elbisem belime kadar sıyrılmıştı. Vücudunu eğerek aletini tam orama bastırdı. Kadınlığıma sürtünerek çoktan ne kadar sertleşmiş olduğunu gösterdiğinde çığlık attım.

Tanrım! Nasıl bu kadar çabuk sertleşmişti?

“Siktir!” diye haykırdım, sakallarla kaplı çenesini boynumda gezdirmek için dudaklarımızı ayırdığında. Dili tüylerimi diken diken eden keyifli bir yol izliyordu. Dudaklarını göğsüme indirdi ve sertçe emmek için dekoltemin içine daldı.

“Ah!” diye bağırp onu yavaşça ittim.

Gururlu bir gülümsemeyle geri çekildi. “Bu iz bırakacak.”

“Seni pislik,” diyerek onu uzaklaştırdım. Erkeğimin üzerimde iz bırakmaya karşı bir ilgisi vardı ve bundan nefret ediyormuş gibi yapsam da aslında çok hoşuma gidiyordu.

Beni kendine doğru çekerken göğsü kahkahalarla titriyordu.

“Elimde değil. Seni işaretlemeyi seviyorum.”

Gözlerimi devirdim. “İçeri girdiğinde ne demiştin? Düzgün erkekler centilmendir falan.”

Kaşlarını kaldırdı. “Benim düzgün bir adam olduğumu kim söyledi?”

Göğüs dekolteme bakıp elbisemin kumaşını kenara çektiğimde kırmızı izi gördüm. “Belli ki sen değil.”

Gözlerindeki aç bakış hiç de özür diliyormuş gibi değildi, bu yüzden onu biraz daha fazla sevmekten kendimi alamıyordum. Titrek bacaklarımın üzerinde kendimi onun kucağından kurtardım ve masadan çiçeğimi aldım.

“Bana bir gül getirmişsin.” Gülümseyerek mutfağa doğru yürürken çiçeği burnuma bastırdım.

Utangaç bir şekilde sırtırken boynunu ovuşturdu. “Çiçek getirmenin randevuya uygun olduğunu düşündüm. Tıpkı senin dediğin gibi, kurgusal erkek arkadaşlara yakışır.” Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Başımı iki yana salladım. “Böyle şeyler için çok havalıymışsın gibi davranmayı bırak. Kitap araştırmasını seviyorsun.”

Yumuşak bir şekilde gülümsedi ve ben bıçak ararken tezgâhın kenarına yaslandı. “Aslında, sadece senin çalışmanı izlemeyi seviyorum.”

“Öyle mi?” Buzdolabından birkaç bira almak için bıçak arama işini bıraktım. Ona bir şişe uzattığımda açıp bana geri uzattı. Bu yüzden ona başka bir tane verdim.

Biralarımızı tokuşturup birer yudum aldık, ardından evinin önünü işaret etti. “Ayrıca benim verandamda oturup hikâyelerini yazabilmen, aletimi sertleştirmek için yeterli.”

“Fren hidroliği bile senin aletini sertleştiriyor,” deyip gözlerimi devirdim. Bana uyarı dolu bakışlarla bakarken birasını bırakarak vücudunu kollarının arasına çekti. Bedenlerimizi döndürdüğünde vücuduyla beni tezgâhın önüne hapsetmiş, harika ve iri gövdesiyle bana yaslanmıştı.

Tekrar konuştuğunda bana öyle içten bakıyordu ki. “Şaka yapmıyorum. Seni burada yazarken görmek hoşuma gidiyor, Kate.”

“Buradaki enerji güzel. *Tire Depot*’tan daha iyi.”

Buna şaşırmıştı. Gülümsedi. “Peki ya tüm günlerini ve gecelerini burada geçirmeni istersem?”

“Eh, zaten neredeyse bütün gecelerimi kilitlemiş durumda-sın,” dedim gülerek. Lynsey’nin evi gürültülü seks için uygun değildi, bu yüzden kendimizi genellikle Miles’in evinde buluyorduk.

“Kalıcı olarak demek istiyorum.” Gülümsemesi uçup gitmiş, ifadesi ciddileşmişti.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Buraya taşınmamı mı istiyorsun?”

“Eğer eski erkek arkadaşınla komşu olmayı tercih etmiyorsan?”

“Bekle, yanına taşınmam için tek neden bu mu? Sadece beni eski sevgilimden uzak tutmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır,” diye cevapladı rahat bir şekilde. Elleriyle kalçalarını kavrayarak beni kendine çekti. “Seni her gece yatağım-da istiyorum, Kate. Sadece senin için uygun olduğunda değil. Gün boyunca kitabını yazabilmen ve istediğim her an içeri girip dudaklarına bir öpücük kondurabilmek için *Tire Depot*’a seninle birlikte gitmek istiyorum. İşten çıktığımda, motosiklette arkama oturup kollarını belime dolamanı ve eve birlikte gitmemizi istiyorum. Gerçekten, zamanımın *bir kısmını* seninle geçirmenin daha güzel bir yolunu düşünemiyorum.”

“Kalan zamanını nasıl geçireceksin?”

“Tatlı küçük amcığın gömülmüş olarak.” Edepsiz vaadiyle nefesim kesildi. Kulağa mükemmel geliyordu. Âdeta cenneti tarif etmişti ve ben o cennetin kapılarında içeri girmeyi bekliyordum.

Ancak soğukkanlı davranmaya çalıştım. “Sanırım seninle yaşama fikrini sevebilirim.” Alt dudağımı ısırdım ve ellerimi göğsüne çıkarıp kaslarını takdir edercesine okşadım. “Şu ana kadar sevgili olduğum insanlar arasında bana kitaplarım için en çok ilham veren insan sensin.”

“Beni kurgusal hikâyelerin için kullanmıyor olsan iyi olur, bebeğim,” dedi çekici bir şekilde. Dudaklarıma nazik bir öpücük bıraktı. Üzerimde hak iddia eden ya da beni kendisinin olarak işaretleyen öpücük değildi. Cinsellik veya şehvetle dolu bir öpücük de değil. Kitap araştırmasıyla ilgisi olmayan bir öpücüktü.

Bu, onun geri kalan yaşamımız boyunca her gün bana verebileceği öpücüklerden yalnızca bir tanesiydi.

“Asla, Miles.” Dudaklarına karşı mırıldanırken ellerimi saçlarının arasına soktum. “Ancak seninle yaşamak, kitabımı beklenenden daha hızlı bitirmeme kesinlikle yardımcı olacak.”

Bir gülümsemeyle geri çekildi. “Peki bu kitabın ne hakkında olduğunu bana hiç anlatmayacak mısın?”

Omuzlarımı silktim. “Bu kitap bizim aşk hikâyemiz. Çok büyük bir şey değil.”

Vücutlarımız birbirine yaslıyken güldü. “İlginç, nasıl bitiyor peki?”

Ona parlak bir gülümsemeyle baktım. “Elbette mutlu bir şekilde.”

SON!

SON SÖZ

Miles

Uzun yıllar sonra...

Renkler ya da kumaşlar veya benim anlamayacağım kadar “kızsalsal” şeyler hakkında, hararetle tartışan boğuk seslerin geldiği devasa giyinme odasına doğru yatak odamda ilerlerken yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyordum.

Karımın giyinme odası tam anlamıyla bir gizemdi.

Nasıl olduysa, son birkaç yıl içinde bu oda bir şekilde evimizin merkezi hâline gelmişti. Bazı tuhaf sebeplerden dolayı eşim burada yazmayı sevdiği için iki oğlumuz, dört yaşındaki Tucker ve dokuz aylık Landon, günde yirmi kez bu odaya girip çıkıyorlardı.

“İyi bir enerjisi var,” diyordu karım.

Evlendikten sonra bu evi alma sebebimizin göz alıcı ve modern ofisin iyi bir enerji kaynağı olduğunu düşünürdüm ama hayır. Karım geleneklere karşı çıkmayı severdi. İlham perisinin onu götürdüğü yere giderdi ve o ilham perisi, Tire Depot’ta taze lastik kokusundan keyif almaktan... bir giyinme odasının kokusundan keyif almaya geçmişti.

Karımın savunmasına göre bu sıradan bir dolap değildi. Burası bir yatak odasının, giyinmek amacıyla devasa bir giysi galerisine dönüştürülmüş hâliydi. Yerden tavana kadar uzanan cam kapaklı dolaplar, pahalı tasarım kıyafetlerle ayakkabıları sergilemek için yapılmıştı ama çoğuunlukla Kate'in terlikleri ve yıpranmış *Converse* spor ayakkabıları duruyordu. İşte giydiğim botlarımın gömme led ışıklarla aydınlatıldığını görmek oldukça komikti ve bizim sıra dışı hayatımıza tuhaf bir şekilde uygundu.

Hem ne hayat ama...

Bizim için ne kadar çok şeyin değiştiğine inanmak bazen zor oluyordu.

Kapıyı açtığımda, Kate'i giysi odasının her yanına asılmış elbiselerin olduğu bir bölümün önünde dururken buldum. Tucker, klasik kamyon oyuncağını beyaz süpürgelik boyunca sürüklüyordu. Bu sırada Dean'ın eşi Lynsey, Norah ve arkadaşımız Cozy de hangi elbisenin Kate'in gözlerini en iyi ortaya çıkardığı konusunda tartışıyorlardı.

"Bu rengi Netflix etkinliğinde giymişti. Tekrar giyemez," diye itiraz etti Lynsey.

"Hollywood için yeterince iyiye, Boulder için de yeterince iyidir," şeklinde karşılık verdi Norah.

"Bence o da yeni bir şey denemeli," diye araya girdi Cozy. "Aynı rengi tekrar giydi diye basın onu yer bitirir."

"İşte tam da bu yüzden giymeliyim," dedi Kate meydan okuyan bir şekilde. "Hollywood'un köhne kurallarına uymak istemiyorum. Ayrıca Boulder'da lanet bir *Spanx** giymeyeceğim. Bunu kesinlikle reddediyorum."

* Özellikle kadınlar için üretilen korse, tayt, külotlu çorap ve benzeri ürünleriyle tanınan, Amerikan merkezli bir iç giyim ve vücut şekillendirici giyim markası. -ç.n.

Üç kadın tartışmaya devam ederken bakışlarım, evde sürekli giydiği aynı gri pamuklu sabahlığa sarınmış olan karımın sırtına çevrildi. Bu yumuşak sabahlığın üzerine bebek kusmuğu, ellerimden yağ, Tucker'ın döktüğü yemekler, köpeklerin salyası ve kitap imzalarken kullandığı kalemlerin mürekkebi bulaşmıştı. İki çocuk doğurmasının ve biraz kilo almasının ardından başka hiçbir şeyin üzerine uymadığını söyleyerek bu sabahlığı ev üniforması olarak kabul etmişti. Oysa ona defalarca, kendisini bu hâlde görmenin bile kalbimi mutlulukla sızlattığını söylemiştim.

Biz bunu başarmıştık.

Birlikte güzel bir hayat kurmuştuk ve onun her bir parçasını bugün evlendiğim gün olduğundan bile daha çok seviyordum.

Onun da benim için aynı şekilde hissetmesi tek umudumdu.

“Bence şu an giydiğin şeyi giymelisin,” dedim sert bir sesle. Kollarımı göğsümde kavuşturup geniş kapı eşiğine yaslandım.

“Baba!” diye bağırdı Tucker. Arabasını bırakarak, karımın giydiği o eski püskü sabahlık yüzünden kıpırdanmaya başlayan hayalarımın tam üzerine atıldı.

Oğlumun hızla çarpmasıyla gözlerim acıyla kısıldı ama tekrar açtığımda tüm ağrı bedenimden çekilip gitti. Kate bana dönmüştü ve diğer oğlumuz, tüm arkadaşlarının önünde tamamen açıkta olan göğsüne sıkıca yapışmış hâldeydi. Gözlerimi devirirken başımı iki yana salladım. Elbette, Kate ayakta durmuş kıyafet seçerken Landon'ı açık şekilde emziriyordu. Mercedes Lee Loveletter gibi durdurulamaz birinden başka türlüünü beklemezdim.

Uluslararası çoksatan.

On kez New York Times Çoksatan.

Eserleri yirmi iki dile çevrilmiş.

Kitabevi sahibi.

Kitap kutusu üzerine faaliyet gösteren bir yardım kuruluşunun kurucu.

Eş.

İki erkek çocuk annesi.

Tamamlanmış bir film uyarlaması.

Ve şimdi de... İngiliz futbolcu kardeşler üzerine yazdığı çoksatan serisinin yepyeni Netflix uyarlaması bu gece prömiyer yapıyordu.

Siktir. Gerçekten de benden çok üstün biriyle evlenmişim.

Jamestown'daki küçük kulübemin, Mercedes Lee Loveletter gibi biri için asla yeterince büyük olmayacağını bilmeliydim. Ya da onun kitapları için...

Çok.

Fazla.

Lanet.

Kitap.

Kate'in sadece raf alanı için Pearl Caddesi'nde kendi bağımsız kitabevini açtığına kesinlikle emindim.

"Hoş geldin, karıcığım." Yeni dizi uyarlamasının basın turunu tamamlamak için birkaç günlüğüne uzak kalan o muhteşem silüetini içime çekiyordum.

"Ben de seni özledim, babacık," dedi Kate bana göz kırparak. Ses tonuna karşılık boynumu esneterek çatırdattım. O sesi biliyordum. Tam olarak bize iki oğul veren ve Landon doğduktan kısa süre sonra acil vasktomî ameliyatı geçirmeme neden olan ses tonuydu.

Landon muhtemelen bu odada anne karnına düşmüştü. Bakışlarım odanın ortasındaki şık, kadife pufa kadı. Bir gece, Kate'in şık topuklu ayakkabılarını bağlamasına yardım etti-

ğim yerdi. Pufun kenarına oturmuş, ayakkabısını bağlamıştım. Ardından eğilip dudaklarımı ayağının üstüne, bileğine, baldırına bastırılmış ve bulduğum her fırsatta tatmin etmek istediğim yerine kadar öperek yukarı çıkmıştım.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi Kate alt dudağını ısırıldı. “Zamanımız olabilir.”

“Ne için zaman?” diye sordu Cozy.

Lynsey inledi. “Çocuklar, iğrençsiniz.”

“Siz ikiniz ciddi misiniz?” diye azarladı Norah. “Çocuklar var.”

“Hadi gidip atıştırmalık alalım, Tucker.” Cozy en büyük oğluma elini uzattı, o da sevinç içinde Cozy’yi beklemeden koşarak odadan çıktı.

Lynsey, karımın göğsünde derin bir uykuda olan Landon’a sessizce ellerini uzattı. Usta bir anne becerisiyle Kate oğlumu göğsünden ayırdı ve yanağına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra onu Lynsey’e verdi.

“Hadi, Norah. Beş dakika ara vermeliyiz... Belki de on.” Başını iki yana sallayan Lynsey içini çekti. İkisi de giysi odamızdan çıkarken bana alaycı bir şekilde sırttılar ve kapıyı arkalarından kapattılar.

“Bir odayı boşaltmayı iyi biliyorsunuz, bayım,” dedi Kate. Gözlerini kısarak bana bakarken sabahlığını kapatıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ben mi?” Ellerimi kaldırıp odada yavaşça ona doğru ilerledim. “Bana babacık diyen ve o bakışı atan sensin.”

“Ne diyebilirim ki? Seni özledim,” diye şeytani bir gülümsemeyle takıldı.

Onu hayranlıkla izlerken aniden durdum. Yüzü ıslıl ısıldı ve saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Bu gece Boulder’da ev

sahipliği yapacağımız başka bir etkinliğe hazırlanıyordu. Bu kadın tamamen enerji yüklüydü, durmak bilmiyordu ve bana sanki ona layıkmışım gibi bakıyordu. Nasıl bu kadar şanslı olmuşum ki?

“Bugün işlerin nasıl gitti?” diye sırtarak sorarken aramızdaki mesafeyi kapattığında, sabahlığının kemerini tutup onu kendime doğru çektim.

Bebek ve ev gibi kokuyordu. Tam bir cennetti.

“İş sinir bozucuydu.”

“Ah, gerçekten mi?” Ellerini göğsümden yukarı çıkararak ensemdeki saçlarla oynamaya başladı. “Neden öyleydi?”

“Bu ünlü yazar, TV dizisi için onca yer arasından Tire Lanet Depot’ta bir izleme partisi düzenlemenin eğlenceli olacağına karar verdi. Ben de orayı işleten kişi olduğumdan, yüz kişiyi ağırlayacak şekilde hazırlamakla meşguldüm.”

Burnunu kırıştırdı. “Bu yazar kulağa tam bir divaymış gibi geliyor.”

Dudaklarım onunkilere hızlıca bir öpücük kondururken, “Kesinlikle öyle,” diye homurdandım. “Ne yazık ki, onun için her şeyi yaparım çünkü son zamanlarda ona söylememiş olsam da onunla gerçekten gurur duyuyorum.”

“Ah, geçen hafta birkaç kez söylemiştin, sanırım.”

Alnımı alnına yasladım. “Biliyorum. Fakat senin uzakta olup şimdi dönmen, bu sabahlıkla, çocuklarımızla, her şeyi yapıyor olman... Sen inanılmazsın, hayatım. Ben buna layık değilim.”

“Sen de o kadar kötü sayılmazsın.” Başını geriye yatırıp bana baktı. “Bunların hiçbirini sensiz yapamazdım, biliyorsun değil mi?”

Burnumu kırıştırıp omzumu silktim. “Bunun için kendime pay çıkarmıyorum. Bu, bu gece, yaratıcılığın, hayatımız... Hepsi senin sayende. Sana karşı sürekli bir hayranlık duyuyorum. Sen süperkadınsın ve ben sadece sıradan biriyim.”

“Ama sen de süpermansın, Miles Hudson.” Yüzündeki tüm neşe kaybolurken merakla bana baktı. “Tucker’ın oynadığı o klasik araba... o sensin. Onlarla oynuyor çünkü senin yaptıklarını idolleştiriyor. Onun için de benim için de sen bizim her gün kahramanımızsın.”

Yumuşak, ezici bir duygu içimi kapladı. Onun kelimelerle arası çok iyiydi, bense zorlanıyordum. Bazen bu hayali gerçekleştirmek, onun kurgusal erkekleri kadar iyi olma fantezisi kafamı karıştırıyordu. Kate, kurgusal erkek arkadaşların genelde gerçek hayattaki erkek arkadaşlardan daha iyi olduğunu kendisi söylemişti. Aynı mantığın kocalar için de geçerli olmasını gayet mantıklı kılıyordu.

“Sen hayattan daha büyüksün, bebeğim,” diye ekledim. Bu şüphe tohumunu neden hissettiğimi daha iyi açıklamaya çalışıyordum. “Sen ana karakter enerjisisin. Ben sadece yaşlanıp saçlarımın ağarana kadar Mercedes Lee Loveletter için yeterli olacağımdan emin olmak istiyorum.”

Elini çenemde gezdirirken bakışları yumuşadı. “O zaman seninle olmak istediğim tek şeyin... sıkıcı, yaşlı Kate olması iyi bir şey.” Beni kendine çekerek derin, baş döndürücü bir öpücük verdi. Dokunuşu şefkatli ve rahatlatıcıydı. Hayatımın geri kalanında hissetmek istediğim türden bir dokunuştı. Geri çekilip, “Ya da Bayan Hudson olmak,” diye fısıldadı dudaklarıma.

Bu hitapla boğuk, sahiplenici bir şekilde homurdandım. Ona seslenmek için en sevdiğim hitaplardan biriydi ama kendisi kullandığında yemin ederim ki, tüm vücudum arzuyla titriyordu.

“Ayrıca bu Bayan Hudson, en çok Bay Hudson yanında ona eşlik ettiğinde mutlu oluyor.” Yanağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Bu yüzden, lütfen kendi ana karakter enerjini ortaya çıkarıp bu gece benim ateşli randevum olur musun?”

Güldüm ve gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. “Tamam, bebeğim. Yine haklısın. Gerçek hayat, kurgudan daha iyi olabilir.”

TEŞEKKÜR

Bu kitabın teşekkür bölümünün benzersiz bir öncmc sahip olduğunu hissediyorum çünkü pek çok kişi bu hikâyenin az da olsa gerçek hayat deneyimlerime dayandığını biliyor ve siz buradayken bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak istiyorum!

Öncelikle, evet, bir lastikçinin bekleme odasına gizlice girdim. Evet, sayısız insanın arabasını servise götürdüm ve evet, yazar arkadaşım gerçekten oraya bir pizza söyledi ve hatta arkadaşlarımdan postayla sahte bir fatura da aldım. Hepsi utanç vericiydi.

Ancak Miles ve Kate arasında yaşanan aşk hikâyesi yüzde yüz kurgudur. Ben mutlu bir evliliği olan bir kadını ve kocamla tüm dünyamız olarak gördüğümüz bir çocuğumuz var. Bir lastik dükkânı çalışanıyla flört ettiğim falan olmadı. Ya da gizlice girdiğimi fark eden seksi bir tamirciyle. Açıkçası, yerel lastik dükkânımdaki adamlar bana daha çok tatlı amcaları hatırlatıyorlar.

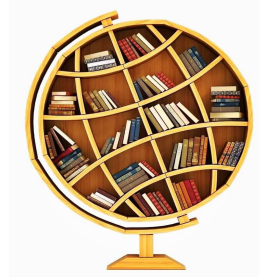
Ayrıca ailem yazarlığımı inanılmaz derecede destekliyor. Annem her kitabımı okuyor ve çok seviyor, babam da her kitap çıkışında kadın iş arkadaşlarına birer kopya alıyor. Büyükanem bile harika! Amiş romantizminden hoşlanıyor ve çiftlik yaşantısında büyümüş bir kadının sözlükteki anlamı olmasına rağmen bu muhteşem kadın yazdığım her kitaptan iki kopya alıyor. Biri evindeki kitaplığı için diğeri de sekiz yüz kişilik yerel kütüphanesi için. Ailem muhteşem ve ben hiçbir zaman Kate'in bu hikâyede hissettiği gibi bir utanç duymadım. Aslında, ailemin benim ne kadar sıkı çalıştığımdan duyduğu gurur ölçülemez. Onlar sahip olduğum en iyi şey.

Bir aşk hikâyesinin sıra dışı başlangıcını yazarken çok eğlendim. Bu alışılmışın dışındaki süreç boyunca tanıştığım herkese çok minnettarım. Lastikçi dükkânındakiler bana özellikle sıcak davrandılar ve istediğim zaman orada yazmama izin verdikleri için çok mutluyum. Yaşadığım kasaba Boulder'dan daha büyük ve böyle bir şehirde sevimli, küçük kasaba cazibesini görmek oldukça güzeldi.

Fakat son olarak, sosyal medyada beni takip eden ve lastikçi maskaralıklarına benimle birlikte gülen herkese teşekkür etmek istiyorum. Sizler sosyal medyada benimle bu kadar eğlenmeseydiniz ve etkileşimli olmasaydınız bu hikâye hayal bile edilemezdi. Bu kitabı yazarken çok eğlendim.

İnsanlarla en iyi bağlantılarınızın gerçek olduğunuzda gerçekleştiğine inananlardanım. Gerçek şu ki, bugünlerde üzülecek çok şey var. Dünyada her zaman korkunç şeyler oluyor.

Ancak bazen, karanlık bir günü biraz daha aydınlık hâle getirmek için tek gereken eğlenceli bir kitap ve bir fincan gerçekten iyi bir ücretsiz kahve.

YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLASI

Amy Daws, Harris Kardeşler Serisi ile Amazon'un en çok satan 100 yazarı arasında yer alıyor ve en çok muzip, futbolcu İngiliz playboyları ile tanınıyor. Harris Kardeşler ve Londra Âşıkları Serisi, Londra'ya dair her şeye olan tutkusunu besliyor.

Amy yazmadığı zamanlarda Gilmore Girls izliyor ya da oturma odasında kızıyla karaoke yaparken eşi ve kızının babası da uzaktan garip garip gülümsüyor.

Amy'nin daha fazla çalışması için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: www.amydawsauthor.com veya aşağıdaki bağlantılara göz atabilirsiniz.

www.facebook.com/amydawsauthor

www.twitter.com/amydawsauthor

www.instagram.com/amydawsauthor